ALEXANDRA STUART

Cercetătoarea

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tuturor li se întâmplă o dată în viață ca destinul sau șansa – sau chiar cea mai bună prietenă – să-i lovească pe neașteptate, făcându-i să se analizeze îndelung și pe îndelete.

Primisem o astfel de lovitură după câteva săptămâni de la moartea mamei. E puțin spus că era neașteptată, căci venea din partea medicului de familie, unul din cei mai buni oameni pe care-i cunoșteam, care fusese un munte de putere pentru amândouă în timpul îndelungatei suferințe a mamei. Venind din partea lui, fu realmente o lovitură, deși John Mallory fu extrem de blând și nu încăpea îndoială că aveam nevoie de asta.

– Ce intenționezi să faci acum cu viața ta, Stacey? întrebă el, privindu-mă cu gravitate. Ești liberă – nu trebuie să mai rămâi în Danesmead, acum că mama ta nu mai e, nu? Adică, nu te mai reține nimic aici, nu-i așa?

– Nu mă mai reține nimic? îngânai eu, zgâindu-mă la el și observându-i fiecare detaliu al figurii aristocratice și al costumului confortabil pe care-l purta mereu, de parcă nu-l mai văzusem niciodată

până atunci. Părul lui negru încărunțise puțin pe la tâmple, observai, surprinsă că nu mai văzusem până atunci. Am crezut că… ai spus că vrei să mă ocup de consultații în locul tău…

– Desigur că vreau să te ocupi de consultații, interveni John, puțin nerăbdător. Câteva săptămâni. Ținându-mi locul, vei avea șansa să-ți intri iar în mână și o să-ți redea încrederea în abilitățile tale profesionale, căci e foarte puțin probabil să apară vreun caz căruia să nu-i poți face față. În afară de asta, am nevoie de o vacanță – nu mai sunt așa de tânăr ca pe vremuri – și va fi o ocazie trimisă din cer să-mi pot lua una. Te-ai gândit la viitorul tău, Stacey?

Scuturai din cap, uluită și puțin rănită. John Mallory făcuse de câteva ori aluzie că avea nevoie de un asistent – sau că s-ar putea chiar să-și ia un partener – și trăsesem concluzia că dacă vroiam să lucrez cu el permanent, probabil ar putea fi aranjat. Lucrasem ca asistentă a lui în ultimele două săptămâni și gândindu-mă, nu-mi puteam aminti vreo ocazie în care să-i fi dat motive să-mi pună la îndoială abilitățile. Desigur, eram ruginită, dar nu spusese el că eram competentă să-i țin locul câteva zile? Oare ce vrusese să spună când îmi amintise că sunt liberă să plec din Danesmead? Moartea mamei îmi permitea să-mi reiau profesia și amândoi știam că voi fi nevoită, din motive financiare. Biata mamă nu avusese prea mult, casa era ipotecată și oricum era prea mare și prea dificil de întreținut ca să vreau să mai locuiesc acolo, singură.

– John, începui nesigură, nu înțeleg prea bine. Nu vrei să rămân aici?

– Ce vreau eu nu contează, copila mea dragă, răspunse John, cu o iritare neobișnuită la el. Mă gândesc la ce e mai bine pentru tine și am reflectat mult, chiar dacă tu nu ți-ai pus problema. Te-ai îngropa de vie

dacă am fi parteneri. Știi la fel de bine ca și mine. Făcu un gest spre fereastra pe care se zărea străduța cu șirurile de case pitorești, somnolente în căldura după-amiezii și părăsite, cu excepția unei dubițe de pâine care se depărta de ușa laterală de la Plough și Harrow. Ăsta e capătul lumii, Stacey. Aici, nu se întâmplă niciodată nimic de importanță medicală… și dacă s-ar întâmpla, ar fi trimis la Spitalul General din Merton, să se ocupe altcineva de el. Ridică din umeri. Oh, mie îmi convine, pentru că nu am ambiții. Dar tu ești ambițioasă și ai talentul să realizezi orice ți-ai propune – ai fi ajuns departe dacă ai fi rămas la St. Joseph, Stacey.

– Dar asta e de domeniul trecutului, spusei eu, înroșindu-mă. N-am rămas.

– Nu, ai venit să ai grijă de mama ta.

– A trebuit, John. Nu avea cine altcineva. Și în afară de asta, eu…

– Mai era sora aceea a ta, nu-i așa?

– Mandy? Da, dar oricare din noi ar fi venit, ar fi trebuit să renunțe la cariera ei și cel puțin eu eram calificată, explicai eu, pe un ton defensiv. John n-o plăcuse niciodată pe Mandy și nu făcea un secret din faptul că o considera egoistă pentru că n-o vizitase atât de des pe biata mama, cum probabil ar fi putut. Dar lucrurile nu fuseseră ușoare pentru ea după ce plecase de la RADA; muncise din greu, ca membră obscură în diferite teatre ambulante și nu avusese bani sau timp pentru călătorii în Yorkshire. Când în cele din urmă reușise ca actriță de televiziune, în serialul "Spitalul", pierduse obiceiul de a veni acasă și oricum, agravarea stării mamei i se părea foarte supărătoare, fapt pentru care nu puteam s-o condamn. E oribil să vezi pe cineva iubit în ultimele stadii ale unei boli dureroase, iar Mandy e o persoană sensibilă, mai ușor de întristat decât majoritatea, așa că mai degrabă o descurajasem să mai vină spre

sfârșit… cu toate că John insista cu obstinație că dacă aș fi rugat-o să vină, ar fi inventat scuze să stea departe.

Din punctul mamei de vedere, nu contase. "Spitalul" era în două seri pe săptămână și, indiferent cât de rău îi era, mama se uitase întotdeauna la fiecare episod de jumătate de oră, la micul televizor pe care i-l instalaserăm în dormitor. Credeam sincer că-i plăcuse mai mult performanța strălucitoare a fiicei mai mici decât îi plăcuseră vizitele scurte și neregulate ale lui Mandy. Ironie, când fusese aproape de sfârșit și mintea începuse să i se încețoșeze, ajunsese să creadă în imaginea creionată pe micul ecran și-mi spusese adesea, cu licărirea caldă a mândriei materne, de operațiile dificile sau de diagnosticele geniale pe care Mandy le stabilise, și adăugase cu regret: "Păcat că nu poți să-i urmezi exemplul, Stacey dragă. Dar desigur, ea a fost dintotdeauna cea isteață, iar tu gospodina. Mi-am dat seama de asta încă de când erați mici."

Cred că uneori ne confundase și de cele mai multe ori păruse să uite că în realitate eu eram doctorița, iar Mandy făcea portretul dramatic al unei rezidente care accepta responsabilități în fața cărora un conferențiar cu experiență s-ar fi cutremurat în realitate. Dar nu o deziluzionasem – biata de ea, nu-i mai rămăseseră oricum prea multe iluzii – și nu-i purtasem pică pentru mândria față de Mandy, care în ciuda tuturor obstacolelor, avusese până la urmă un succes răsunător în cariera pe care și-o alesese. În orice caz, întotdeauna am ținut enorm la sora mea mai mică și acum, auzind nota de dezaprobare din vocea lui John Mallory, mă grăbii să-i iau apărarea:

– Cred că o judeci greșit pe Mandy, John. A muncit din greu pentru tot ce are și…

– Cu excepția moștenirii de la mama voastră, îmi aminti John. Cu o mână ridicată, mă făcu să tac. Bine, bine, știu ce o să spui, așa că nu te

mai obosi. Oricum, nu vorbeam despre Amanda, vorbeam despre tine… despre viitorul tău.

– Ei bine, ce-i cu viitorul meu? îl provocai eu neelegant. Am pierdut trei ani. Dacă nu mă vrei sau crezi că nu sunt destul de bună ca să-ți devin asistentă, atunci pot să-mi caut de lucru la alt medic. Sau să fiu locțiitoare – sunt destule locuri.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Stacey, nu te încăpățâna să mă înțelegi greșit! N-am spus niciodată că nu ești destul de bună și cu siguranță, n-am spus că nu te vreau în practică. Toată lumea te-ar lua cu asalt – ți-aș oferi un parteneriat și mâine, dacă m-aș gândi numai la interesul meu. Dar încerc să fac cum e mai bine pentru tine, nu înțelegi?

– Bun, cedai eu. Atunci, ce propui să fac?

– Spui că ai pierdut trei ani – adevărat, așa este. Mă privea cu severitate și-mi coborâi privirea, prefăcându-mă că scotocesc în geantă după țigări. John îmi împinse pe masă pachetul lui și continuă: până acum, dacă ai fi rămas la spital, ai fi avut literele magice C.R.C.C. după numele tău, ai fi fost șef de lucrări și în viitorul apropiat, ai fi devenit conferențiar. Fără îndoială, ai fi primit o bursă de cercetătare pe lângă o universitate, ca cea pe care ai refuzat-o când am realizat prima dată de ce boală suferea mama ta. Îmi ținu bricheta, studiindu-mi în continuare fața cu o expresie ciudată. Ar fi trebuit să te lași de fumat. Le dai un exemplu rău pacienților.

Pufăii sfidătoare câteva inele de fum.

– N-am fumat niciodată în fața pacienților tăi, John.

– Oricum, țigările tot nu-ți fac bine. John își scose pipa și tutunul și începu s-o umple, cu o deliberare iritantă. Dacă ții neapărat să fumezi, ar trebui să iei una din acestea – cel puțin în particular.

– Am înțeles că discutăm ce e mai bine, din punctul tău de vedere, pentru mine, subliniai eu, inhalând cu plăcere conștientă fumul de țigară. Mama fumase aproape continuu, în ciuda sfatului lui John, și de asta fumam și eu… sau cel puțin așa încercam să mă conving. Dar se pare că am ajuns la obiceiurile mele proaste.

– Ai perfectă dreptate, încuviință el, cu un zâmbet strâmb și cu mâinile mari, pătrate și blânde încă ocupate cu pipa. Și este important, dragă Stacey. Acești trei ani pot fi recuperați, să știi – ești tânără, dedicată și ai un creier bun. Tu…

– Tânără! exclamai indignată. Luna viitoare împlinesc treizeci de ani!

– Asta înseamnă că ești tânără, draga mea. John își atinse cu coada pipei tâmplele încărunțite. Așteaptă să ajungi la vârsta mea și abia atunci poți să te plângi. Sunt cu opt ani mai mare decât tine, nu uita.

Într-adevăr, uitasem; îl crezusem mai bătrân, dar avui grijă să nu-i spun. John Mallory fusese atâta timp parte din viața mea, încât ajunsesem să-l privesc ca pe un stâlp de sprijin și dându-mi brusc seama că dacă-i voi urma sfatul, nu va mai fi nimic de genul ăsta, conștientizai un junghi în inimă. Fusese un prieten de nădejde și o vizitase regulat pe mama în ultimii trei ani, astfel că nu-mi imaginasem niciodată viața fără el.

– John, spusei eu cu voce mică, nu vreau să plec din Danesmead. De ce nu pot să rămân să lucrez cu tine? Era o pledoarie disperată, născută din teamă și, presupun, din lipsa de încredere și simțind asta, se aplecă să-mi ia mâna într-a lui.

– Pentru că-ți datorezi ție însăți să te întorci la St. Joseph, răspunse el hotărât. Să reiei totul de unde ai rămas.

– Nu la St. Joseph, obiectai eu. La alt spital… la General din Merton, de ce nu? Nu puteam să-i spun de ce St Joseph nu intra în ecuație, cu toate că probabil știa – sau ghicea, oricum. Logodna mea cu Harvey

Lomax fusese anunțată în "Telegraful" și Harvey venise de câteva ori la Danesmead înainte să ne despărțim. De fapt, John îl cunoscuse. Îi înfrunati privirea, văzui reprosul mut din ochii lui cenușii și începui să inventez scuze. N-aș obține un interviu la St. Joseph, dar la General sunt întotdeauna posturi vacante – tocmai am văzut în B.M.J. că au unul de chirurg și…

John nu mă lăsă să termin; degetele lui puternice se strânseră în jurul încheieturii mele.

– Pentru tine, Spitalul General din Merton ar însemna aproape aceeași risipă de talent ca în cazul în care ai rămâne aici, Stacey – și nu trebuie să-ți spun eu asta. În plus, dacă ai fi citit cu atenție B.M.J., ai fi văzut că St. Joseph are nu mai puțin de trei anunțuri pentru personalul de la chirurgie! Trei! repetă el triumfător. Cu avantaj acordat solicitanților din rândul absolvenților lor.

– Unul este pentru șef de lucrări… începui eu fără să mă gândesc, trădând faptul că citisem cu atenție "British Medical Journal". Și, după cum mi-ai amintit, am făcut doar prima parte din C.R.C.C. și nu am nici un fel de experiență în chirurgie în ultimii trei ani. Și știi cum se întâmplă – dau anunțuri, dar posturile sunt deja reținute pentru oameni care lucrează în prezent ca asistenți. N-am nici o șansă să obțin vreunul din cele trei… mă îndoiesc și că s-ar gândi acum la mine pentru un post de chirurg. St. Joseph e unul din cele mai bune spitale universitare din Londra, dacă nu cel mai bun – comisia poate alege pe oricine și e greu de crezut că s-ar opri la mine, nu? După trei ani de experiență ca infirmieră, căci cu toată sinceritatea, altfel nu o pot numi, cu o… Îmi reținui cuvintele care-mi stăteau pe limbă, hotărâtă să nu par sau să nu fiu înrăită.

– Comitetul de recrutare de la St. Joseph n-ar ignora oferta unui medaliat cu aur Delaney, spuse cu convingere John și din nou simții cum mă înroșesc sub privirea lui zâmbitoare. Faptul că se întâmplase să câștig medalia Delaney fusese realmente un noroc și tocmai începeam să-i explic asta, când mă întrerupse. Mi-am luat… ei bine, cred că ai numi-o libertate… de a-i scrie domnului Humphrey Jones, care, după cum probabil știi, este șeful comisiei de recrutare, adăugă el, evitându-mi privirea. Ce ai uitat tu, e că este un unchi de-al meu.

– N-am uitat, răspunsei eu, și în ciuda eforturilor mele disperate de a mă controla, simții că vocea îmi tremură puțin. Desigur că ar fi însemnat îndeplinirea unui vis să mă întorc la fostul meu spital, să continuu de unde fusesem nevoită să renunț, dar mai era și Harvey, acum căsătorit cu Janet Lethbridge, care pe vremuri îmi fusese cea mai apropiată prietenă. Din cauza lor, nu luasem în considerare posibilitatea de a mă întoarce la St. Joseph și citisem lista cu posturi vacante fără să am de gând să candidez pentru vreunul, căci așa cum îi spusesem și lui John, nu-mi trecuse prin minte că aș putea avea succes. St. Joseph era un loc vast, era adevărat, și Harvey era medic generalist, nu chirurg… dacă mă întoarceam, era puțin probabil să-l văd în cursul firesc al sarcinilor. Dar…

– Nu vrei să știi ce a spus unchiul Humphrey despre tine? întrebă John, nerăbdător.

– Eu… oh, ba da, vreau. Dar n-ar fi trebuit să te deranjezi să-i scrii. Stinsei țigara și observai că-mi tremură mâna. Îl știam din vedere pe domnul Humphrey Jones și, desigur, după reputație, dar din moment ce era greu de crezut că-și amintea de mine, nu speram prea multe de la răspunsul lui.

John scotoci în buzunar și scoase un plic mototolit din care luă o scrisoare de două pagini. Cu meticulozitatea lui iritantă, o reciti pentru el, fără să-mi dea vreun indiciu despre conținut.

– I-am scris pentru că n-am vrut să-ți dau un sfat pe care să nu-l poți urma, explică el, lăsând deoparte scrisoarea și aruncându-mi unul din caraghioasele lui zâmbete strâmbe. O să te scutesc de înfloriturí, Stacey. E suficient să-ți spun că dosarul tău de la St. Joseph e destul de remarcabil încât să-și amintească de tine. Unchiul mă asigură că dacă vei candida pentru vreunul din posturile anunțate, comisia îți va fi favorabilă. Firește, nu-ți poate promite mai mult de atât, dar a adăugat un post scriptum pe care ți-l voi citi… Întoarse scrisoarea pe partea cealaltă și așteptai cu nerăbdare, în pofida oricărei rațiuni.

– Da, iată, anunță John și citi cu voce tare: "Tocmai m-am gândit că domnișoara Duncan ar putea fi candidatul perfect pentru una din bursele noastre la Centrul Postuniversitar Harrowfields. Bursele acestea nu vor fi scoase la concurs. Sunt un soi de experiment, menite să ofere celor mai promițători rezidenți ai noștri un stimulent ca să rămână în serviciul medical de aici, în loc să se alăture «exportului de inteligență» și să plece în străinătate. Ca absolventă a St. Joseph și medaliată Delaney, domnișoara Duncan ar avea șanse mari să fie acceptată, deși comisia i-ar putea cere să facă o perioadă de probă de câteva luni înainte de a-i permite să plece cu bursă, o condiție rezonabilă în cazul ei. Poate mă vei anunța dacă dorește s-o înscriu și dacă da, spune-i că voi avea nevoie de patru copii ale C.V.-ului ei și de două nume care să-i poată da referințe." John făcu o pauză, privindu-mă în expectativă. Ei bine, ce spui, Stacey? Să-i spun unchiului că te interesează o bursă la Harrowfields?

O clipă, nu putui decât să mă uit la el mută de uimire. Apoi, recunoștința îmi depășì surprinderea și sării impulsivă în picioare, aruncându-mă de gâtul lui și strângându-l în brațe. Era o copilărie, dar nu mă putui abține.

– Oh, John, fii binecuvântat și mulțumesc! Bineînțeles că vreau să mă înscrie – aș da orice pentru șansa de a lucra ca cercetător la Harrowfields! Ar fi un vis devenit realitate…

Centrul Postuniversitar Harrowfields fusese înființat de către una din ducesele roiale cu numai doi ani în urmă și se spunea că era spitalul cel mai modern și mai bine dotat de genul acesta din țară – poate cel mai bun din afara Statelor Unite, unde banii pentru astfel de proiecte nu se obțineau cu atâta dificultate ca în Anglia. Sub conducerea profesorului Adrian Kneller – unul din pionierii transplantului de organe, la ale cărui stagii participasem ca studentă – centrul se specializase în boli de rinichi și deja avea un record împresionant în aria transplanturilor renale. Dintr-o coincidență ciudată, seara trecută, înainte de culcare, tocmai citisem un articol despre subiectul acesta într-unul din jurnalele medicale ale lui John, dar nici în cele mai frumoase visuri ale mele nu-mi imaginasem că voi lucra vreodată la Harrowfields. Lui John îi datoram șansa aceasta minunată și, îmi amintii vinovată, doar cu câteva minute în urmă mă simțisem rănită și ofensată deoarece crezusem că nu vrea să-mi ofere un parteneriat la cabinetul lui.

Bietul John! Nici măcar nu-i dădusem crezare că-l abordase pe unchiul său în favoarea mea – un act de pur altruism, indiferent din ce punct de vedere priveai, căci nu avea nimic de câștigat din asta. De fapt, probabil că pierduse asistentul de care avea realmente nevoie, ca rezultat al eforturilor lui de a trage ceva sfori care să-mi permită să mă întorc la St. Joseph. Cunoscându-l, ghiceam că probabil nu va căuta pe

nimeni să-l ajute la cabinet. Fiind John Mallory, va continua ca și mai înainte, muncind pe brânci și așteptând să se împiedice de alt neajutorat pentru care slujba va fi un dar divin… așa cum, puțin mai devreme, ar fi fost și pentru mine.

– Îți sunt mai mult decât recunoscătoare, John, i-am spus umilă, simțindu-mă rușinată pentru că primisem atât de multe de la el, fără să dau nimic în schimb. Cu adevărat recunoscătoare. Ai fost atât de bun cu mine și-ți datorez deja mai mult decât te-aș putea răsplăti vreodată. Nu știu ce să spun sau cum să-ți mulțumesc și acum, peste toate, a mai venit și asta… Eu… oh, John, ești un scump! La fel de impulsiv cum îl îmbrățișasem, mă aplecai și-i sărutai obrazul osos, luându-l prin surprindere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Stacey, nu trebuie să-mi fii recunoscătoare pentru nimic! Își trase capul pe spate, părând stânjenit și chiar supărat și se ridică în picioare, un uriaș murdar, în pantalonii lui ponosiți de cowboy. Totuși, în maniera lui colțuroasă și esențial masculină, arăta bine și în vreme ce stăteam față în față, eram conștientă că era atrăgător și dintr-o dată realizai, așa cum nu mai realizasem niciodată în toți anii de când ne cunoșteam și eram prieteni, că relația noastră s-ar fi putut foarte bine transforma în ceva mult mai cald și mai intim, dacă am fi permis.

Dar nici unul din noi nu permisese. Eu fusesem prea absorbită de treburile casnice, prea implicată în lunga agonie a mamei, prea epuizată la sfârșitul fiecărei zile care-mi secase toate forțele, ca să vreau mai mult decât prietenia confortabilă, fără implicații intime, pe care mi-o oferise John… și mi se păruse că nici el nu-și dorea mai mult. Zi după zi, săptămână după săptămână, susținuse pe umerii lui povara responabilității profesionale pentru boala și tratamentul mamei,

lăsându-mi sarcina simplă de a o iubi și de a o îngriji ca fiică, nu ca medic. De multe ori îmi ascunsese veștile proaste și dezamăgirile, așa cum făcea față de rudele pacienților săi, până când decisese că eram pregătită din punct de vedere emoțional să primesc adevărul și că nu-l voi trăda celei pe care o privea cel mai mult și căreia, cu orice preț, nu trebuia să i se divulge nimic. Alteori îi fusesem pacientă: îmi prescrisese sedative când văzuse că tensiunea era prea mare pentru mine și de mai multe ori îmi amintesc că mă ținuse în brațe când plânsesem până la epuizare, îmbrățișarea lui fiind frățească, goală de orice pasiune, totuși infinit de consolatoare. Dar acum, privindu-i chipul și văzând în ochii lui durere și un fel de tandrețe stranie, simții că nu trebuie decât să fac un pas spre el și va reacționa într-un fel care va schimba totul între noi.

Era ceva atât de neașteptat încât ezitai, nevrând să pierd prietenia confortabilă și fără pretenții pe care o împărțeam de atâta timp și temându-mă puțin de ce citisem în ochii lui John Mallory într-o secundă de neatenție. Întotdeauna fusese controlat și rece, astfel că ajunsesem să-l consider lipsit de defecte omenești, un bărbat puternic și independent, care deși solitar ca fire, nu era niciodată singur. Era adevărat că la vârsta de optsprezece ani, când fusesem acceptată ca studentă la medicină și cu mult înainte să-l întâlnesc pe Harvey Lomax – avusesem o pasiune copilărească pentru John. Mă imaginasem îndrăgostită de el, dar refuzul lui de a recunoaște sau de a răspunde la avansurile mele insinuante mă descurajaseră într-atât, încât nu durase prea mult. De atunci, nu mă mai gândisem niciodată la el ca la un potențial soț sau iubit și acum îmi era destul de greu s-o fac. În primul rând, nu-mi dăduse nici un avertisment; în al doilea, jucase prea bine rolul de frate ca să-l pot accepta în alt fel.

În afară de asta, mai era și șansa pe care el însuși mi-o oferise de a mă întoarce la St. Joseph. Vroiam șansa aceasta, realizai eu, o vroiam din tot sufletul… Oftai, încă tulburată de îndoieli, și în timp ce ezitam, momentul deciziei trecu. Trecu atât de repede și pe nesimțite, încât gândindu-mă apoi la momentul acela, mă întrebai dacă nu cumva îmi imaginasem tot episodul sau oricum îi exagerasem cumva implicațiile.

Expresia lui John se schimbă, licărirea strălucitoare și nerăbdătoare care arsese în ochii lui păli și-și puse nepăsător brațul pe umerii mei.

– Ai perfectă dreptate, Stacey, copila mea, mă informă el, de parcă mi-ar fi citit gândurile, ba mai mult, de parcă mi le-ar fi înțeles. Nu e nici locul, nici timpul.

– Pentru… ce? bâiguii eu, simțind cum mă trădează culoarea din obraji.

Râse cu obișnuitul lui râs profund și copios.

– Oh, pentru sugestii alternative sau pentru regrete… pentru ce altceva? Îmi va fi dor de tine, dar tot cred că trebuie să pleci, pentru că știm amândoi că te-ai irosi dacă ai rămâne, nu? Vino în cabinet înainte să apară pacienții și o să compunem împreună scrisoarea pentru candidatură. Eu o să-ți dau referințe, dacă vrei, și vom vorbi cu bătrânul general Phillips să-ți dea și el. A făcut parte din corpul medical al armatei și este în comisia de conducere a spitalului din Merton, așa că numele lui ar trebui să aibă ceva greutate… Vorbind încă, mă grăbi pe holul spre camera lui mare și demodată de consultații și mă așeză pe scaunul pacientului din fața biroului. O să-l sun pe general, de obicei e acasă la ora asta. Și cât timp vorbesc cu el, ai putea să începi să-ți faci C.V.-ul, nu? Uite… Îmi întinse hârtie și un pix.

Cu gândul la cât îi datoram, am făcut ce-mi spusese, pe jumătate dorindu-mi să-mi fi permis mai mult timp de reflecție asupra viitorului

meu, pe jumătate regretând decizia pe care o luaserăm împreună cu atâta hotărâre. Dar John nu-mi lăsă nici un timp. Scrisoarea mea fu compusă cu plictiseală și împreună cu C.V-ul meu, care era departe de a fi impresionant, fu tipărită în numărul de copii cerut de către secretara lui și trimisă la St. Joseph în ziua următoare. John îi scrise personal unchiului său și apoi, cu mașina plină cu undițe și alte ustensile pentru pescuit, plecă spre Scoția, în mult așteptata vacanță.

În absența lui, fui ocupată cu pacienții de la cabinet – prea ocupată ca să mă mai gândesc la treburile mele – cu încredere crescândă, pe măsură ce mă înfruntai cu dificultăți și le depășii, mă trezii că-mi plăcea postura de medic în Danesmead. În afară de obișnuita înștiințare de primire a aplicației mele, nu aflai nimic de la St. Joseph și, simțindu-mă neîmpăcată față de John, începui să sper în secret să mi se refuze cererea. Bătrânul general Phillips făcu un atac de gută și trimise după mine să-l tratez; când durerile începură în sfârșit să se diminueze, îmi bătu un apropo nu prea subtil cum că Spitalul General din Merton ar fi încântat să se folosească de serviciile mele, dacă St. Joseph se va putea dispensa de ele.

Oricum, după câteva zile de la întoarcerea lui John, am fost chemată la St. Joseph pentru un interviu cu cei din comisia de recrutare. Interviul nu fu nici mai rău, nici mai bine decât mă așteptasem, dar simțeam că nu făcusem cine știe ce impresie, mai ales când fusei rugată să răspund la câteva întrebări iscoditoare cu privire la cei trei ani pe care-i pierdusem – profesional vorbind – cât avusesem grijă de mama în Danesmead.

Intervievatorii mei erau impersonali, deși nu lipsiți de amabilitate, și sir Humphrey Jones – probabil din cauza prieteniei mele cu nepotul său – făcu tot posibilul să mă facă să mă simt în largul meu, însă fără

prea mult succes. Mă simțeam stângace și agitată și eram conștientă că pe măsură ce se desfășura interviul, părea că-mi cer scuze la nesfârșit. Era evident că fuseseră mulți candidați formidabili pentru bursa aceasta și comisia nu făcu nici un secret că dorea să aleagă pe cel mai bun. Ajunsesem cu moralul la pământ, când profesorul Adrian Kneller, care ascultase tăcut și încruntat replicile mele din ce în ce mai ezitante și mai neconvingătoare, începu să mă chestioneze și el.

Titularul de Harrowfields era un tip mic de înălțime și ferchеș, cu ochi scânteietori, pe care-l prețuisem enorm în studenție și în zilele de rezidențiat, și mă simții mult mai bine când îmi dădui seama că-mi zâmbea și că părea să mă recunoască cu oarecare plăcere.

– Ești mult prea modestă, domnișoară Duncan, îmi spuse el cu o severitate ironică și se întoarse zâmbind spre Humphrey Jones. Tânăra acesta a fost blestemul vieții mele acum un an, sau așa ceva, domnule președinte. Asista la stagiul meu și-mi punea tot timpul întrebări la care nu puteam să răspund!

La masa intervievatorilor apărură zâmbete și atmosfera se schimbă pe nesimțite… sau poate atitudinea mea care se schimbă, căci profesorului Kneller mă descurcai să-i răspund cu mai multă convingere, cu toate că întrebările lui nu fură mai puțin iscoditoare decât ale colegilor săi.

– Spune-mi, domnișoară Duncan, mă invită el tocmai când mă așteptam să scap de calvar, ce părere ai de etica transplanturilor din ziua de azi? Din moment ce ai solicitat o astfel de bursă, îmi imaginez că ai reflectat la problema aceasta, așa că aș dori un răspuns sincer.

Desigur, mă gândisem destul de serios la asta și chiar discutasem de câteva ori cu John, care avea convingeri puternice cu privire la donatori și la dreptul lor de a muri în pace și liniște. Acest drept fundamental al

omului era subiectul numeroaselor controverse din cercurile medicale și încă părea nerezolvat, din moment ce fără îndoială, de cele mai multe ori, ca să obții un organ vital în stare corespunzătoare pentru un transplant, viața donatorului trebuia prelungită artificial. "Viața" era, desigur, numai un stadiu tehnic de supraviețuire; donatorul murea cu siguranță, afecțiunile sale făcând imposibil orice ajutor omenesc, dar după cum susținea John, era o diferență între asta și a-i permite să înceteze din viață natural.

Pe de altă parte, după cum recunoscuse și John, problema trebuia privită din perspectiva corectă. Datoria medicului era să-i vindece pe răniți și pe bolnavi și să prezerve viața indiferent prin ce mijloace, inclusiv prin transplantul unor organe obținute de la un alt om, care nu se mai putea folosi de corpul său. Dar moartea trebuia totuși definită cu precizie…

– Ei bine? insistă profesorul Kneller. Ezitarea ta înseamnă că nu-mi poți oferi un răspuns sincer, domnișoară Duncan?

Mă înroșii, dar lăsai deoparte ezitările. Cât de scurt și de sincer putui, îi explicai că din punctul meu de vedere, transplanturile erau justificate etic, cu tot ce implicau, când obiectivele lor erau să salveze viața unui pacient altfel sănătos, suferind de o disfuncție a unei părți a corpului care putea fi schimbată cu succes. Mă contrazisesem de atâtea ori cu John pe tema asta, încât de data aceasta reușii să-mi expun părerea cu o fluență rezonabilă și fusei ușurată să văd că profesorul dădu, aproape imperceptibil, aprobator din cap. Îmi mai puse câteva întrebări scurte și accentuând necesitatea cercetărilor continue în problema ridicată de respingerea transplanturilor, mă întrebă dacă aș fi dispusă să urmez un curs de imunologie înainte să primesc bursa, în caz că mi se va oferi.

– Da, aș fi dispusă, domnule, îl asigurai eu și încuviință din nou din cap.

După aceea, mi se permise să mă retrag și în timp ce traversai anticamera și văzui câți candidați așteptau să intre la intreviu, moralul îmi scăzu și mai mult. Nu sperasem să fiu aleasă pentru o bursă, mă gândii mizerabil mai târziu, luând masa cu Mandy și aflai că sora mea îmi împărtășea pesimismul.

– Nu pot să-mi imaginez de ce ai țintit atât de sus, îmi spuse ea cu o candoare lipsită de flaterie, întărindu-și argumentele cu o paletă impresionantă de termeni pseudoștiințifici din jargonul medical, evident împrumutați din scenariile ei din "Spitalul". Ai fi putut foarte bine să urmezi niște cursuri de specializare la Merton General – chiar tu ai spus asta. Sau ai fi putut să-l convingi cu ușurință pe John să te facă partenera lui; eu asta aș fi făcut dacă aș fi fost în locul tău. Oh, știu că e destul de plictisitor și nu e nicidecum preferatul meu, dar tu ai reușit întotdeauna să te înțelegi bine cu el, nu-i așa?

– Da, încuviințai eu, iritată de tonul pe care vorbea despre John Mallory, într-adevăr, foarte bine. Și s-a purtat minunat cu mama. El…

– Atunci, de ce naiba n-ai rămas cu el? Mandy își întinse brațele subțiri și frumoase, într-un gest teatral. Dacă ți-ai fi jucat cum trebuie cărțile, probabil ar fi sfârșit cerându-te de soție. Nu e atât de atrăgător ca Harvey Lomax, să recunoaștem, dar nu-și dă atâta importanță ca el și, ce-i drept, draga mea, nici tu nu ești în cea mai glorioasă perioadă în zilele astea, nu-i așa? Privirea ei critică zăbovi plină de reproș asupra costumului meu vechi de trei ani și apoi, căutând parcă o asigurare, se îndreptă spre imaginea ei modernă care se reflecta în peretele de oglindă al barului de vizavi. Chiar ar trebui să-ți iei niște haine noi, Stacey, mă certă ea. Chestia… aia pe care o porți este din cale-afară de

demodată. Cum te aștepți să se gândească cineva să te angajeze, dacă te duci la interviu îmbrăcată ca o guvernantă eduardiană? Și mâinile tale! se scuturã ea.

Un tânăr zvelt, cu părul aproape până la umeri și cu barba scurtată cu grijă veni la masa noastră. Mandy nu mi-l prezentă, dar schimbară câteva complimente extaziate și se admirară unul pe celălalt din toate unghiurile posibile, după care plecă și se alătură unui grup mare din celălalt capăt al restaurantului.

– Acela e Pat O'Connor. Tonul ei era atât respectuos față de când vorbise despre John Mallory, încât mă răzbunai prefăcându-mă că nu auzisem niciodată de el, ceea ce o irită puțin. Își reveni repede și când mă întorsei cu cafelele de la bar, reluă chestionarul cu privire la aspectul meu. Dacă ți-ai lăsa părul puțin mai lung și l-ai stiliza corespunzător, ai arăta mai tânără, Stacey. De ce nu-ți faci o programare la stilistul meu înainte să te întorci în Danesmead? E chiar după colț și ai putea să-ți faci și manichiura. Îmi luă mâna muncită din greu și o privi cu un zâmbet compătimitor. Mâinile tale arată ca șmirghelul… sincer, draga mea, te-ai neglijat cumplit, să știi, și nu-mi dau seama de ce.

Toate motivele îmi veniră instantaneu în minte și o clipă fui tentată să le înșir, unul câte unul, pentru informația frumoasei mele surori, dar o privire la ea mă făcu să-mi înghit cuvintele înrăite și pline de indignare pe care fusesem pe cale să le rostesc. Mă privi nepăsătoare și știui că indiferent ce i-aș fi spus despre oboseala și frustrarea din ultimii trei ani, n-ar înțelege niciodată de ce fusesem atât de proastă să le îndur. Îmi amintii o ocazie, într-una din scurtele ei vizite la Danesmead, când mă plânsesem de norocul meu și de corvoadele nesfârșite, adăugând cu un zâmbet strâmb că și atunci când lucrasem la chirurgie la St. Joseph, avusesem dreptul la câteva ore libere. Mandy mă privise de parcă mi-aș

fi pierdut dintr-o dată mințile și în loc să se ofere să-mi ușureze truda – așa cum sperasem că va face – îmi sugerase că ar trebui să angajez o infirmieră care să aibă grijă de mama în locul meu, dacă realmente nu puteam face față.

– Până la urmă, draga mea, a fost alegerea ta, îmi amintise ea țâfnoasă. Nu te-a obligat nimeni să-ți sacrifici cariera, nu? Când încercasem să-i explic câte persoane ar fi trebuit să angajez ca să facă tot ce făceam eu de una singură, evident, nu mă crezuse. Cel puțin ai o casă agreabilă în care să locuiești și trei mese pe zi. Ceea ce e mai mult decât am eu, care trăiesc într-o cocioabă îngrozitoare și muncesc ca o sclavă pentru jignitorul salariu pe care mi-l plătește trupa de teatru! Nu știi când o duci bine, Stacey, ăsta e necazul cu tine. Dar dacă trealmente nu mai faci față, cu siguranță că John Mallory ar putea să-i obțină mamei un pat la Spitalul General, nu?

– Nu pot lua cazuri longevive în stadii terminale, îi răspunsesem eu. Și i-ar displăcea total să stea în spital, chiar dacă i s-ar putea oferi un pat.

– Ei bine, sunt sigură că ai putea să găsești ceva, fusese verdictul final al surorii mele. Infirmiera de district n-ar costa la fel de mult ca una particulară și dacă ai încerca ai putea să găsești o menajeră.

Îmi amintii cuvintele ei acum, în timp ce fumam la o cafea și abia dacă mă asculta; pierzându-și interesul pentru lipsa mea de strălucire, Mandy își făcu datoria de gazdă și-mi arătă câteva celebrități de radio sau de televizune care se aflau în încăpere.

– Te uiți mult la T.V.? mă întrebă ea după ce a treia sau a patra oară nu recunoscui o figură familiară pe plan național.

– Nu, nu prea, mă tem, scuturai eu din cap.

– Dar cu siguranță, te uiți la "Spitalul"? insistă Mandy.

– Când pot. Mama nu pierdea nici un episod, desigur, adăugai eu, simțind-o dezamăgită. I-ai oferit multă plăcere, Mandy.

– Da? Deodată, spre surprinderea mea, observai că avea lacrimi în ochi și resentimentele pe care care le avusesem pentru ea dispărură complet. Am iubit-o, să știi, spuse Mandy, recuperându-și glasul. Mă crezi sau nu, ăsta e adevărul, Stacey. Dar pur și simplu n-am putut îndura s-o văd… murind puțin câte puțin.

– Da, știu asta, o asigurai eu și, fără să mă gândesc, îi atinsei mâna. Făcu o figură și-și șterse lacrimile.

– Șmirghel! exclamă ea. Draga mea, trebuie să faci ceva cu mâinile astea… pacienții or să se plângă când va trebui să-i examinezi! Se uită la ceas și se ridică. Vino, te duc la François, e chiar după colț. O să te aranjeze el, dacă-l rog, deși mă tem că nu va putea face prea multe cu părul până nu-ți mai crește puțin. Va trebui să te las cu el, pentru că avem repetiție la două treizeci, dar nu contează. La ce oră ai tren?

– Patru cincizeci. Dar pot să iau unul mai târziu, răspunsei eu, cedând ca de fiecare dată când Mandy își punea ceva în minte. Va trebui să-l sun pe John, totuși – trebuia să ne întâlnim în Merton.

– Poți să-l suni de la salon. Mandy mă împinse cu hotărâre înainte, făcându-le în treacăt cu mâna celor care o salutară, dar refuzând să se oprească să stea de vorbă.

Plecarăm spre stilistul ei și două ore mai târziu, arătând – grație eforturilor eroice ale lui François – mai modern coafată decât când mă despărțisem de Mandy, pornii cu metroul spre King's Cross. Mâinile mele rezistaseră până și celei mai bune manichiuriste, dar unghiile erau nivelate și colorate într-o nuanță pală de roz sidefat; numai de la distanță păreau mai respectabile. Stând în vagonul aglomerat, mă întrebai dacă John va observa vreo schimbare la mine…

deși nu prea mă puteam aștepta la așa ceva, din moment ce va fi întuneric când voi ajunge.

John mă aștepta la gară și când mă văzu, se grăbi să-mi ia valiza.

– Mă așteaptă o naștere, Stacey, mă anunță el. Doamna Lake… așa că mă tem că trebuie să ne grăbim. Mă ajută să urc în față, îmi aruncă bagajul pe locul din spate și-și ghemui trupul uriaș la volan, întorcându-se spre mine în timp ce porni motorul. Dumnezeule mare, ce ți-ai făcut la păr?

– Nimic, răspunsei eu scurt. Mi l-am aranjat la stilistul lui Mandy.

– Blestematul ăla ar trebui împușcat, pufni John indignat. Ți l-a pleoștit, când arăta foarte bine așa cum era! Dar – zâmbi cu maliție – aplecându-se să coboare geamul de lângă mine – puțin aer proaspăt te va aduce repede la normal. Și, cu puțin noroc, va îndepărta și mirosul acela îngrozitor cu care ți l-a îmbuibat.

Nu protestai. Standardele de la Danesmead nu erau ca cele din Londra, slavă Domnului! Mandy avusese intenții bune, dar era o ușurare să simt aerul rece pe față și după câteva clipe, îmi trecui degetele distructive prin creația elaborată a lui François. Dintr-o dată, mă simțeam mult mai fericită decât mă simțisem toată ziua, în timp ce John îmi povesti detalii despre cazurile de care ne ocupaserăm împreună.

Merserăm într-o tăcere plăcută preț de câțiva kilometri, apoi John îmi puse întrebarea pe care o așteptasem cu groază:

– Cum a mers interviul cu comisia unchiului Humphrey? Avea tonul obișnuit, dar îi simții ochii scrutându-mă cu gravitate, în timp ce oprirăm la o cotitură.

– N-a mers prea bine, recunoscui sincer. Nu cred că am vreo șansă la bursa de cercetare, John. Mi s-a spus că mă vor anunța, dar… Dădui

din umeri. S-ar putea să mă întorc la St. Joseph pe post de chirurg intern, dar nu cred că mă vor lua în considerare pentru Harrowfields.

– Te deranjează mult? mă întrebă amabil.

Mă gândii la asta, încercând să-mi analizez sentimentele și în cele din urmă încuviințai din cap, evitându-i privirea.

– Da, mă deranjează.

John intră în viteza a doua și porniră încet.

– În cazul ăsta, spuse el fără să pară dezamăgit sau mulțumit, am face bine să ținem degetele încrucișate – și tu și eu. Când te anunță?

– Oh, curând. Sir Humphrey a spus că în decurs de două zile.

Exact peste două zile, primii scrisoarea pe care o așteptam și, spre uimirea mea năucită, dar încântată, spunea că distinsa comisie de recrutare a decis să-mi ofere o bursă de cercetătoare pe lângă Centrul Postuniversitar Harrowfields, cu condiția să lucrez bine o perioadă de probă de trei luni în personalul rezident. În timpul acestor trei luni, mă informau că trebuie să urmez un curs despre tehnicile de laborator și încheiau astfel: "În cazul dumneavoastră, este o condiție ca, în optsprezece luni de la primirea bursei, să vă supuneți unei examinări pentru diploma postuniversitară în chirurgie."

Aproape mută de încântare, îi arătai scrisoarea lui John, care o citi cu atenție, apoi se întoarse zâmbind și mă felicită.

– Ai reușit! Mă gândeam eu că așa va fi și sunt al naibii de bucuros pentru tine, Stacey, copila mea. Îmi vei lipsi mai mult decât îți pot spune, dar ai binecuvântarea mea.

– Chiar nu te superi că plec? întrebai nerăbdătoare, gândindu-mă la consultațiile la care îl ajutasem în ultimele săptămâni.

– Nici nu se pune problema, se eschivă John. Zâmbetul i se lărgi. Trebuie să te duci, amândoi am căzut de acord că trebuie. Cu aceeași

abilitate cu care se eschivase de la întrebarea mea, îmi trimise la plimbare și mulțumirile. Nu-mi datorezi nimic. Nu vreau decât să profiți la maximum de șansa asta și nu lăsa pe nimeni să-ți stea în cale sau să-ți impună ceva… mai ales pe sora aia a ta. Vei face fără probleme partea a doua a C.R.C.C., nu-ți face griji – ai un creier bun și n-a ruginit. Dar evident, va trebui să citești mult în timpul liber și probabil te vor ține din scurt în primele trei luni, așa că nu te voi vedea prea des… poate doar un weekend, dacă poți strecura unul. N-aș vrea să pierdem legătura, Stacey.

– Nici eu, John. Dintr-o dată, ideea de a-l părăsi deveni de neconceput și, simțindu-mi parcă slăbiciunea, interveni repede:

– Un singur lucru îți cer, totuși… stai departe de stilistul ăla al Amandei, te rog, și n-o lăsa să te convingă să-ți lași părul lung. Îmi placi exact așa cum ești, copila mea, să nu uiți asta!

Cred că dacă ar fi spus "te iubesc" în loc de "îmi placi", n-aș fi avut inima să plec, dar nu spusese; un apel urgent ne întrerupse în momentul acela și amândoi furăm ocupați tot restul zilei la cabinet, așa că nu avui ocazia să-mi slăbească hotărârea.

Două zile mai târziu, John mă conduse din nou la gara din Merton să prind trenul de Londra și ultima imagine a lui, timp de aproape două luni, fu silueta lui înaltă stând pe peron cu mâna ridicată și cu două degete clar încrucișate, în vreme ce trenul meu părăsea încet stația.

Capitolul 2

Previziunea lui John Mallory despre primele mele trei luni la Harrowfields se dovedi extrem de precisă. Din ziua în care ajunsesem, fusesem reținută să lucrez din greu în laboratoarele de imunologie, serologie și-n cel de studiu pe animale, și singurii oameni pacienți pe care-i vedeam erau cei pe care-i zăream de la o distanță respectabilă, când mă alăturam procesiunii care intra de două ori pe săptămână în saloane, ca să participe la stagiile profesorului Kneller.

Dar nu mă simțeam privată de nici un drept și curând devenii absorbită de munca de laborator; zilele mi se păreau prea scurte pentru tot ce vroiam să fac, să văd și să învăț. Erau atâtea tehnici noi de stăpânit, atâtea teorii de investigat, atâtea medicamente experimentale de testat și de evaluat încât uneori mă întrebam dacă cele trei luni de pregătire susținută îmi vor ajunge. Numai câteva operații de transplant – desigur, cu excepția înlocuirilor de cornee – fuseseră efectuate în timpul în care lucrasem la chirurgie la St. Joseph, dar acum, numărul lor era de aproape de zece ori mai mare și rareori găseai un pat liber în vreuna din rezervele de la Harrowfields.

Multe din aceste paturi erau ocupate de pacienți care așteptau să fie operați, majoritatea suferind de forme severe de deficiențe renale sau boli și erau conectați la aparatură pentru rinichi, care-i ținea în viață și oarecum sănătoși cât timp așteptau ca organele să fie disponibile. Alții, a căror condiție era mai puțin gravă, puteau să-și continue ocupațiile obișnuite, permițându-li-se să petreacă până la paisprezece ore la dializă, dar și ei trăiau o viață de împrumut și așteptau organe de la donatori.

Inevitabil, asistând la agonia lor adesea prelungită, începusem să văd o nouă latură a problemelor etice din jurul transplanturilor de organe și a tot ce implicau acestea. Simpatizam din ce în ce mai mult cu cei care așteptau, deși pentru mine nu erau decât chipuri și numere de cazuri, din moment ce nu lucram în saloane.

Nu eram singura cercetătoare căreia i se ceruse să facă o perioadă de probă – mai erau încă doi oameni în situația mea. Unul, David Brett, era un agreabil tânăr australian din Sydney, care-și începuse cariera ca tehnician de aparatură pentru cord și plămâni și se calificase relativ recent ca medic. Celălalt era o indiancă timidă, care vorbea șoptit, doctorița Aiesha Devi; se instruise la St. Joseph, dar fusese nevoită să se întoarcă în țara ei după ce obținuse calificarea și revenise abia acum, după o absență mai îndelungată chiar decât a mea, să urmeze partea a doua a Colegiului Roial al Chirurgilor Cercetători. Oricum, lucrase ca șef de lucrări în Calcutta și era mult mai puțin ruginită decât mine, în afara faptului că avea o experiență considerabilă în chirurgie. Îmi plăceau amândoi noii mei colegi, mai ales Aiesha și noi două ne ajutam reciproc seara, când după ce terminam notițele despre munca de peste zi, trebuia să facem față câtorva ore de citit pentru examinarea din partea a doua pe care urma s-o dăm curând.

Nu reușii să ajung la Danesmead pentru weekendul plănuit; erau prea multe de făcut și când îi scrisei lui John să-mi cer scuze, îmi răspunse că nu se așteptase realmente să vin. "Aștept cu nerăbdare să te văd, când nu vei mai fi atât de tensionată", îmi scrise el și apoi, aproape nepăsător, după ce-mi povesti câteva noutăți despre prieteni comuni, adăugă: "Îmi imaginez că te-ai întâlnit deja cu Harvey Lomax. Amintește-i de mine și spune-i că am fost interesat în notele de caz despre boala Roehm pe care le-a publicat în ultimul buletin medical. Înțeleg din asta că s-a alăturat colectivului redacțional, lucru pentru care aș vrea să-i transmiți felicitările mele când îl vezi…"

"Dacă-l văd", mă gândii confuză, în timp ce pusei scrisoarea la loc în plic, să răspund când voi avea timp. Contrar supozițiilor lui John, nu făcusem nici o încercare să-mi reînnoiesc legăturile cu Harvey și, destul de ciudat, nu-mi fusese câtuși de puțin greu. Cu toate că avea personal de la St. Joseph și era vizitat de aceiași consultanți, Centrul Harrowfields avea spațiul propriu, situat la un kilometru și jumătate de spitalul-mamă, și era condus ca unitate separată și de sine stătătoare. Harvey era acum șef de lucrări la St. Joseph și în mod normal nu vizita centrul postuniversitar, dar chiar dacă s-ar fi întâmplat, era puțin probabil să intre în labirintul de laboratoare de la subsol unde lucram, așa că nu-mi făcusem nici o grijă că ne vom întâlni din întâmplare.

Ar fi putut să mă caute, dacă ar fi dorit. Îi scrisesem un bilet lui Janet, în care-i spusesem că mă întorc, dar nu răspunsese la scrisoarea mea și înțelesesem că nici ea, nici soțul ei nu doreau să reinstaureze vechea noastră intimitate. Decizia era la latitudinea lor, mai degrabă decât a mea, mă gândisem, și se părea că hotărâseră să ignore prezența mea la Harrowfields. Mă simțeam puțin rănită, căci Janet și cu mine fuseserăm prietene bune din prima zi de facultate, dar o înțelegeam și

presupuneam că, în locul ei, poate aș fi făcut la fel și aș fi lăsat ca trecutul să rămână în trecut. La urma urmelor, fusesem logodită cu Harvey aproape un an și Janet mersese peste tot cu noi, într-un trio de nedespărțit, dar acum, ca soție a lui Harvey, prefera evident să nu i se amintească de asta – sau de mine – și cu toată sinceritatea, n-o puteam învinui. Vechile pasiuni sunt întotdeauna o problemă, chiar și pentru un cuplu căsătorit, și nu-mi doream câtuși de puțin să-i fac să se simtă stânjeniți.

Știam că Janet lucra încă la St. Joseph ca anestezist și aflasem că ea și Harvey locuiau într-unul din apartamentele rezervate pentru câțiva membri privilegiați ai personalului rezident, aflate în partea de sud a spitalului și separate de el de căminul infirmierelor. Așa că nu era de mirare că nu mă întâlnisem nici cu Janet și văzând că nu binevoise să-mi răspundă la scrisoare, n-o sunai, nici nu trecui pe la apartament… deși fusesem tentată o dată sau de două ori, în speranța s-o găsesc singură și s-o conving că nu reprezint nici o amenințare pentru mariajul ei.

În orice caz, aveam foarte puțin timp liber pentru activități sociale, după cum mă străduii să-i explic lui Mandy când mă sună să-mi sublinieze cu reproș că nu mă văzuse decât o dată de când mă întorsesem în Londra.

– Joi seara dau o petrecere la mine acasă, continuă ea, tăindu-mi scuzele. Și mă bazez că vei veni, Stacey. O să-ți placă, îți promit. Majoritatea distribuției serialului va fi acolo… sărbătorim două sute cincizeci de episoade, dacă-ți vine să crezi! Și Tim Jacobs, medicul care este consultantul nostru tehnic, arde de nerăbdare să te cunoască. A fost foarte impresionat când i-am spus că lucrezi la Harrowfields, așa că trebuie să vii! Și n-are nici un rost să-mi spui că ai treabă… numai

muncă și nici o distracție nu-ți face deloc bine. Cu siguranță, poți să te relaxezi într-o seară…

Cedai, temându-mă să nu se simtă ofensată. Făcui așa cum îmi spusese: ajunsei chiar mai devreme de ora nouă, dar sufrageria ei era deja plină până la refuz. Apartamentul era minunat, luxos mobilat și cu o priveliște încântătoare; mâncarea și băutura erau servite eficient de două chelnerițe generoase. Și Mandy arăta minunat, zburând din grup în grup, îmbrăcată într-un costum superb, multicolor, cu pantaloni, evident populară și la fel de evident, plăcându-i rolul de gazdă. Trecură câteva minute până să mă vadă și o clipă văzui groază în ochii ei când mă recunoscu și observă ce purtam. Îmi cumpărasem o rochie de cocteil special pentru ocazia asta, hotărâtă ca de astă dată să nu mai aibă de ce să mă numească demodată, dar cum toate fetele erau în pantaloni, iar bărbații în pantaloni largi, cu cămăși deschise la gât, îmi dădeam seama că nu făcusem cea mai nimerită alegere.

Spre lauda lui Mandy, nu-mi spuse nimic. Veni imediat lângă mine, își puse brațul pe umerii mei și mă salută aparent încântată. O băutură îmi fu plasată în mână și o chelneriță îmi întinse o tavă cu gustări apetisante, invitându-mă să mă servesc. Îi urmai îndemnul, dorindu-mi să nu fi venit și simțindu-mă ciudat și prea îmbrăcată, dar, din nou spre lauda ei, Mandy nu încercă să nege relația noastră.

– Pentru toată lumea, ea este sora mea, Stacey, o auzii anunțând. E medic practicant autentic, așa că săriți pe ea, cât aveți șansa. Timmy, dragule, ea e Stacey… Bill, Francis – oh, și Lorna, veniți s-o cunoașteți pe sora mea mai mare, care face parte din personalul de la St. Joseph. Da, personalul medical, chiar e doctoriță… de fapt, chirurg, vă vine să credeți? Coincidență? Oh, da, e o simplă coincidență. Stacey dragă, el e Gil Plumpton, unul din scenariștii noștri. Știu că de-abia

așteaptă să stea de vorbă cu tine, dar ai grijă ce-i spui – e foarte probabil să vezi totul în episodul următor!

Făcu tot ce putu, dar pierdui curând numărătoarea persoanelor cu care-mi făcuse cunoștință. Poate ar fi fost de ajutor dacă aș fi fost o telespectatoare fervență a serialului și aș fi putut să recunosc personajele, dar abia dacă văzusem câteva episoade și flecăreala lor mi se părea de neînțeles. Toți invitații lui Mandy erau veseli, atrăgători și prietenoși, dar descoperii curând că nu aveam nimic în comun cu ei și era evident că mă considerau un fel de ciudățenie, față de care – de dragul lui Mandy – erau politicoși, puțin condescendenți, dar plăcuți.

Chiar și consultantul tehnic, deși fără îndoială medic, părea să facă parte mai mult din lumea lor decât dintr-a mea. Dobândise câteva gesturi teatrale și încercarăm să ne înțelegem, dar nu era interesat de medicină, iar referirile lui tehnice la arta teatrului de televiziune mi se păreau foarte dificil de urmărit. În cele din urmă, renunță la mine, spre ușurarea mea, dar fu urmat imediat de un tânăr înalt și slab, cu un păr ondulat, de culoarea alunei, și cu o barbă patriarhală, care se așeză turcește la picioarele mele:

– Eu sunt Gil Plumpton, draga mea. Obișnuiam să fiu un scriitor destul de bun, dar omul trebuie să și mănânce, așa că acum scriu scenariile pentru serialul ăsta. Îmi distruge sufletul, recunosc, dar banii sunt buni – de fapt, foarte buni, așa că nu mă deranjează cât or s-o lungească producătorii cu "Spitalul", atâta timp cât pot să-mi țin nasul deasupra celorlați șobolani din cursă. Scriitorii rivali, explică el, văzându-mi figura uluită. Sunt gata să-ți taie gâtul, cum se uită la tine.

– Chiar așa? spusei eu, simțind că se cerea o replică din partea mea. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară, dragă. M-am aruncat în asta și n-am de gând să ies până nu sunt pregătit. Luă două pahare de pe tava unei chelnerițe în trecere și-mi dădu unul, ignorând faptul că aveam deja un pahar plin în mână, apoi scoase din buzunar un pachet de țigări de foi. Fumezi?

– Nu fumez decât țigarete, scuturai eu din cap. Și am și eu cu mine, așa că…

– Prostii, dragă, astea sunt mult mai bune pentru tine. Ca medic, ar trebui să știi asta. Uite – îmi vârî o țigară între buze – încearcă doar și o să vezi că am dreptate. Văzând că ezitam, adăugă: să știi că nu e veche, dacă de asta îți faci griji.

– Nu-mi făceam griji, răspunsei înțepată. Își dădu capul pe spate și râse.

– Oh, dragă, ești minunată! Nu pot să cred că ești sora lui Mandy… Îmi ținu bricheta aurită și buzele acoperite aproape de barbă se despărțită într-un zâmbet pozanaș și copilăresc când văzu că observai designul oarecum erotic al brichetei. Am cumpărat-o din Amsterdam, nu din Paris, mă informă. Și o găsesc îngrozitor de folositoare, uneori, ca să… sparg gheața.

Pufăii stânjenită din țigara de foi, dorindu-mi să plece ca să mă pot descotorosi de ea. Făcând în continuare pe gazda perfectă, Mandy se opri lângă noi și mă bătu aprobator pe umăr.

– Mă bucur că tu și Gil ați început atât de bine, Stacey dragă. Dar nu mănânci… Chemă o chelneriță, dar tava fetei era goală.

– E în regulă, Mandy. Fumez.

– Atunci, trebuie să mai bei ceva, insistă Mandy. Vei avea nevoie, dacă te trage Gil de limbă.

Punându-mi încă un pahar nedorit în mână, plecă și fui nevoită să beau tot conținutul paharului pe care mi-l dăduse Gil, ca să pot rămâne

cu o mână liberă pentru țigară. Băuturile fuseseră cocteiluri de șampanie la început, dar acum erau altceva… ceva mai tare, îmi dădui seama cu groază crescândă, simțind cum mi se învârte capul. Înapoiai un pahar plin unei chelnerițe și mă ridicai în picioare, hotărâtă să nu mă fac de râs. Citind semnele, Gil spuse cu neașteptată simpatie:

– E cald aici, nu-i așa? Mergem să luăm o gură de aer?

Acceptai oferta – și brațul lui – recunoscătoare, și mă conduse pe balconul care se deschidea în capătul îndepărtat al livingului.

– Cum te simți acum?

– Bine, îl asigurai eu, simțindu-mi mintea limpede și spre ușurarea mea, recăpătându-mi echilibrul.

– Nu ești obișnuită cu genul ăsta de petreceri, nu?

– Nu. Sunt proverbiala verișoară de la țară.

– O verișoară de la țară neobișnuit de inteligentă, totuși, din câte îmi spune Mandy. Zâmbi cu maliției. Băuturile alea sunt al naibii de tari, să știi – chiar și eu începusem să mă simt puțin amețit înainte să venim aici. Nu-l credeam, desigur, dar apreciam amabilitatea care-l făcuse să-mi spună asta. Îmi luă mucul de țigară și-l stinse cu piciorul. Chiar intenționam să te trag de limbă, cum s-a exprimat neelegant Mandy. Trebuie să caut încontinuu idei noi pentru "Spitalul"… blestemăția asta e nesaturată. Și n-am mai folosit un transplant de vreo șase luni. Date fiind decesele, a fost considerat un subiect sensibil și producătorul mi-a spus să-l las deoparte. Dar dacă tot te-am întâlnit… Se întoarse spre mine. Știu că e mult să-ți cer, dar ai vrea să mă înveți câte ceva despre transplanturi, Stacey?

– Știu foarte puține despre asta, Gil. Abia acum învăț…

– Dar ești cercetătoare pe lângă Centrul Harrowfields – sau a inventat Mandy?

– Nu, e adevărat. Și sper să obțin calitatea de cercetător, dar acum învăț meseria și sunt în perioada de probă. Gil părea încă nedumerit, așa că-i explicai despre munca mea în laboratoare și expresia i se lumină.

– Oh, dar e minunat! Nu înțeleg întru totul teoria imunologiei… dar mi-ar plăcea.

– Ca să poți scrie scenarii despre ea? îl provocai, obosită.

– Da, dar cu acuratețe. Oh, îmi dau seama că pentru un medic profesionist, "Spitalul" e o gogomănie, o telenovelă ridicată în slăvi care nu trebuie luată în serios. Dar milioane de oameni chiar o iau în serios, să știi, și dacă aș putea scrie un scenariu bine documentat și bazat pe fapte reale pe tema transplanturilor, te-ar putea ajuta să obții donatori. Uite, nu vreau decât să vorbim… în liniște și cu mintea limpede și-ți dau cuvântul că nu voi folosi nimic din ce-mi vei spune fără permisiunea ta. De fapt, ai putea să citești scenariul înainte să-l vadă producătorul și sunt sigur că aș putea aranja să fii plătită ca un consultant tehnic.

– Dar ai deja un consultant tehnic! obiectai eu.

– Bătrânul Timmy? E irecuperabil depășit. Nu știu dacă a practicat realmente vreodată medicina, dar dacă da, cred că a fost un pericol public! E prieten cu producătorul, de asta e pe statul de plată. Te rog, Stacey, gândește-te, bine? O să te sun peste o săptămână – în momentul ăsta nu-mi văd capul de treabă!

– Bine, încuviințai fără tragere de inimă. Dar nu-ți promit nimic și cred că ar trebui să obțin o permisiune înainte să-ți spun ceva, cu siguranță înainte să-ți arăt ceva. Ai vrea să vezi laboratoarele, nu?

– Într-adevăr, aș vrea. De fapt, dacă ai putea să aranjezi, mi-ar plăcea să văd tot spitalul și să asist la o operație de transplant. Devenise

dintr-o dată efervescent, flecărind cu nerăbdare și entuziasm și știui că va trebui să-l deziluzionez.

– Un tur al laboratoarelor s-ar putea aranja, începui, dar mă îndoiesc profund că voi obține permisiunea să te duc altundeva. Vezi tu…

– Lasă asta în seama mea, zâmbi el. Ei bine, te simți destul de puternică să ne întoarcem la festivități?

– Cred că da. Mă ridicai fără entuziasm, reținându-mi un căscat.

– Ești obosită, nu-i așa?

– Ei bine, da, mă tem că sunt, recunoscui. Cred că voi evada acum, dacă nu te superi. Mandy va înțelege – am câteva note de verificat înainte de culcare și începem foarte devreme mâine dimineață. Profesorul are stagiu și trebuie să asistăm.

– Te duc la Harrowfields și nu vom stârni o dispută… Petrecerea abia se dezlănțuie și Mandy o să insiste să rămâi, dacă nu pleci cu mine.

– Se pare că o cunoști mai bine decât mine, spusei, neputând să-i urmez raționamentul. De ce ar fi vreo diferență dacă am pleca împreună?

– Simplu, draga mea, îmi făcu el cu ochiul. Surioara ta e romantică din fire, indiferent cum ar vrea să pară. Și am stat aici, pe balcon mai bine de o oră, așa că… Îmi zâmbi cu maliției, invitându-mă să intru în joc. Dacă plecăm împreună, se va grăbi să tragă concluzii greșite și va fi încântată. Încearcă de secole să mă cupleze, dar n-a reușit niciodată – până acum. Așa că vino, și o s-o păcălim. Asta dacă nu cumva, desigur, vrei să mai rămâi…

– Doamne ferește!

Traversarăm mulțimea braț la braț și Mandy reacționă așa cum prevăzuse Gil… cu excepția uimirii pe care, cu tot talentul ei de actriță, nu putu s-o ascundă în totalitate când o anunță că mă duce la

Harrowfields. Dar își reveni repede și mă însoți să-mi iau haina, șoptindu-mi la ureche în timp ce mă ajută să mă îmbrac:

– Gil e frumos, e o persoană agreabilă, sub claia aia de păr. E și inteligent. Mă bucur că vă placeți, dar… Ezită, mușcându-și buza de jos și încruntându-se, parcă nerăbdătoare să-mi împărtășească sau să mă prevină de ceva, dar în cele din urmă, gândindu-se mai bine, mă sărută pe obraz și se întoarse la petrecerea ei.

Gil mă conduse la Harrowfields fără nici un incident. Era un șofer excepțional și mașina lui, un Lotus Elan, era exact genul la care mă așteptasem. Mă ajunsese oboseala și nu putui decât să mă târăsc în camera mea și să mă prăbușesc în pat. Era un bilet sprijinit de pernă, dar nu-l văzui decât după ce mă dezbrăcai și atunci, cu pleoapele grele de somn, nu l-am citit decât pe jumătate. Aiesha preluase un telefon pentru mine, dar bărbatul care sunase nu-și dăduse numele și nu lăsase nici un mesaj, deși spusese că va reveni.

În dimineața următoare, totul păru să meargă prost. Mă trezii târziu, îmi aruncai hainele pe mine și sărind peste micul dejun, abia reușii să mă alătur în coada procesiunii docile a profesorului Kneller exact când acesta își luă locul în capul ei. Aiesha îmi spuse într-o șoaptă îngrijorată că bătuse de două ori la ușa mea înainte să coboare la micul dejun.

– Și m-ai asigurat că ești trează, adăugă ea cu reproș.

– Îmi pare rău, șoptii eu. Îți explic mai târziu.

Spre spaima mea, profesorul alese tocmai dimineața acesta dintre toate să mă nominalizeze pentru atenție specială. Cu un semn încurajator din mână, mă chemă din obscuritatea sigură pe care o căutasem și mă invită să prezint unul din cazurile care-mi fuseseră încredințate pentru investigațiile de laborator. Făcusem investigațiile cu destulă conștiinciozitate, dar în graba de a ajunge la stagiu, uitasem

să-mi iau notițele pe care oricum nu le verificasem, nici nu le actualizasem când mă întorsesem de la petrecerea lui Mandy. Fiind nevoită să mă bazez doar pe memorie, am eșuat lamentabil în a-i oferi informațiile pe care le dorea, în ciuda ajutorului amabil al asistentului său.

Profesorul Kneller nu-mi făcu nici o observație verbală, dar tonul pe care-mi spuse să-i dau asistentului cât mai curând posibil notițele fu tăios.

– Stacey, îmi pare rău că te-am criticat, îmi spuse Aiesha când ne urcarăm pe acoperiș pentru repriza zilnică de citit.

– Dar nu m-ai criticat. Mă întorsei spre ea, abandonând cartea.

– Oh, ba da. Nu cu vorbe, poate, dar aici – se bătu ușor pe frunte – și știai ce părere am, nu-i așa?

– Ai dreptul la propria opinie, Aiesha, chiar dacă e critică.

– Am fost nedreaptă, recunoscu ea. Așa cum a spus David, e bine să te relaxezi din când în când. Și tu nu te-ai relaxat deloc… a fost prima oară în trei luni! Nu aveam nici un drept să-ți reproșez, nici măcar în gând, dar eram furioasă pentru ce s-a întâmplat la stagiu. Ai apărut într-o lumină complet falsă și… oh, nu știu, dacă ar fi fost David, care se relaxează permanent, n-aș fi fost furioasă.

– Bietul David! râsei eu, încercând să fac ca totul să pară o glumă, dar Aiesha nu se lăsă.

– Ai fost la sora ta aseară, era petrecerea ei, nu-i așa?

– Da, confirmai eu. Și a fost cu totul inofensivă, să știi – nu orgia pe care vi-o imaginați voi.

– Nu mi-am imaginat nici o orgie, râse ea. Și desigur că trebuie să-ți vezi sora, când te invită, doar că… Ezită, privindu-mă gânditoare.

– Doar că, ce?

– N-o cunosc pe sora ta, am văzut-o o dată sau de două ori la televizor. Nu semănați, nu?

– Nu. Întotdeauna am fost la poli opuși și acum…Îmi amintii prima reacție la petrecerea lui Mandy și părerea mea despre invitații ei și adăugai sec: acum trăim în lumi complet diferite – lumi care nu se intersectează, mă tem.

– Înțeleg. Dar – Aiesha zâmbi, parcă la un gând secret, și-și puse mâna peste a mea – și lumile noastre sunt diferite, Stacey. La fel de diferite ca și culoarea pielii, vezi? Ne uitarăm amândouă la contrastul dintre mâinile noastre. David a spus dimineață că muncim amândouă ca niște sclave de când am venit aici, și are dreptate. Dar eu sunt sclava șefă… eu te îndemn mereu să mi te alături cu cărțile astea, noapte după noapte. Poate ai prefera să te las în pace?

– Nu, realmente. Îți sunt foarte recunoscătoare, îi spusei eu sincer. Am mult de recuperat și trei ani nu m-am ținut la curent cu medicina modernă, așa că realmente trebuie să muncesc. Și mi-ai dat un exemplu minunat, Aiesha.

Mă învățase multe lucruri, reflectai eu când Aiesha își deschise din nou cartea. Cunoștințele ei, atât în medicină, cât și în chestiuni generale, erau vaste, avea memorie bună și o capacitate de a învăța aproape de nemăsurat. Într-adevăr, David Brett, care uneori ni se alătura pe acoperiș, vrând să flecărească, se plângea că era al naibii de dedicată să fie aievea și mă avertizase că dacă nu voi avea grijă, voi ajunge la fel, ceea ce nu era adevărat, dar…

– Stacey, cred că poate ar fi timpul să-ți spun motivele pentru care sunt "al naibii de dedicată", cum spune David.

– Nu e nevoie, mă eschivai. Doar dacă vrei, Aiesha.

– Seara nu mă pot concentra să lucrez, mărturisi ea. Și vreau să-ți spun, ca să înțelegi.

Mă lăsai pe spate s-o ascult. Inițial, povestea ei era exact cum mă așteptasem. Era nerăbdătoare să-și însușească tot ce puteau s-o învețe la Harrowfields despre transplanturi, ca să-și poată folosi cunoștințele în beneficiul bolnavilor săraci și neluminați din țara ei. Când se va întoarce în India, va organiza în spitalul ei cursuri postuniversitare referitoare la genul acesta de operații și probabil se va face o unitate specializată, care se să ocupe numai de transplanturi.

– Va avea laboratoare ca cele de aici, deși la început puțin mai mici, firește, zâmbi Aiesha. Mai am și un motiv personal puternic pentru graba mea, continuă ea. Vezi tu, sunt căsătorită și…

– Căsătorită?! exclamai, speriată. Nu mi-ai spus niciodată că ești măritată, Aiesha.

– Nu m-ai întrebat niciodată, nu? Zâmbea încă și surâsul îi deveni dintr-o dată tandru. Narayan e cel mai bun și mai blând soț din lume și-i sunt devotată. Și el e doctor – generalist – suntem căsătoriți de doi ani.

– Și vrei să te întorci la el? sugerai cu simpatie, dacă nu întru totul convinsă.

– Da, într-adevăr vreau să mă întorc la el. Vezi tu, el va fi primul meu caz de transplant de rinichi, așa că trebuie să mă grăbesc. În prezent, numai dializa îl mai ține în viață, altfel ar fi murit acum șase luni, căci e un caz foarte grav… Îmi făcu istoria cazului cu o voce plată și lipsită de emoție.

– Dar de ce n-a venit cu tine la Londra, la spitalul ăsta? întrebai încurcată și bolnavă de compasiune pentru Aiesha. Profesorul Kneller l-ar fi operat cu siguranță.

– Oh, da, știu că l-ar fi operat. Dar este dorința soțului meu ca operația lui de transplant să fie făcută în spitalul lui, de un chirurg de

rasa lui, ca un exemplu – un act de credință, dacă vrei. Aiesha întinse brațele, neputincioasă. Le va arăta calea celor ale căror ignoranță și prejudecăți superstițioase i-au făcut să se teamă. E hotărât să facă asta ca să-i încurajeze pe cei care au de asemenea nevoie de transplant și nu îndrăznesc să-l caute.

– Dar tu…

– Dacă sunt de acord cu el? Sunt de acord cu judecata lui, bineînțeles. Știu că ăsta e genul de exemplu de care mulți semeni de-ai mei au nevoie. Nu cei educați, desigur, ci cei săraci și neluminați – și, din păcate, sunt încă milioane în India. Ca soție a lui Narayan, trebuie să-l ascult și să-i urmez dorința fără întrebări. Dar în inima mea, Stacey, mi-e foarte teamă pentru el. E un om foarte bolnav, dar nu face nici o concesie când vine vorba de munca lui. Nu mi-a plăcut să-l las și să vin aici și sunt neliniștită, căci timpul nu e de partea mea – de asta încerc să nu irosesc nici o clipă. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea, spuse ea. Nu vreau să-ți faci griji pentru mine sau pentru soțul meu. Ai și tu problemele tale. Doar că… oh, vroiam să înțelegi și mărturisesc, a fost o ușurare să mă descarc în fața unei prietene.

– Mă bucur că mi-ai spus, Aiesha, și sper să te pot ajuta.

– M-ai ajutat deja. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai păstra pentru tine ce ți-am spus. Nu mai știe nimeni.

– Nu suflu o vorbă, promisei.

– Noapte bună, Stacey… mulțumesc că m-ai ascultat cu atâta răbdare.

– Noapte bună. Somn ușor.

Mă dusei în camera mea, simțindu-mă dintr-o dată obosită și demoralizată. De data aceasta, găsii un bilet lipit de oglindă, cu o semnătură indescifrabilă mânzgălită la final.

"Doctorul Harvey Lomax a telefonat de la St. Joseph. Te roagă să-l suni la interior 709 dacă te întorci până la miezul nopții." Mă uitai la ceas și văzui ușurată că nu trecuse încă de unsprezece treizeci. Fără să mai stau pe gânduri, ridicai receptorul și formai numărul de la St. Joseph. Interiorul 709 răspunse imediat, dar vocea, deși masculină, nu era a lui Harvey.

– Sunt domnișoara Duncan, de la Centrul Harrowfields. Doctorul Lomax a lăsat un mesaj în care m-a rugat să-l sun înainte de miezul nopții – e disponibil, nu știți?

– Îmi pare rău, nu este, se scuză vocea de la celălalt capăt al firului. E cam agitație pe aici și doctorul Lomax a fost chemat la Terapie Intensivă. Trebuie să se întoarcă destul de curând, așa că o să-i spun că l-ați căutat. Hm… domnișoara Duncan, ați spus?

– Da. Mulțumesc. Stacey Duncan.

Mă pusesem în pat și aproape adormisem, când soneria insistentă a telefonului mă trezi. Bâjbâind prin întuneric, ridicai receptorul și auzii vocea familiară a lui Harvey.

– Stacey, te-am trezit? Îmi pare rău, abia am primit mesajul tău. De fapt, abia am aflat vestea bună că ești la Harrowfields și am sunat și aseară, dar nu te-am găsit. Pentru numele lui Dumnezeu, de când ești aici și de ce nu m-ai anunțat că te întorci?

Dacă n-aș fi fost atât de ametită de somn, poate i-aș fi răspuns cu mai mult tact; însă fără să mă gândesc, îi spusei adevărul.

– Sunt aici aproape de trei luni, Harvey… și i-am scris lui Janet să-i spun că mă întorc, pentru că…

– A neglijat să mă informeze, spuse Harvey, puțin iritat. Deși nu știu ce spera să câștige cu omisiunea asta! Oricum – schimbă tonul – ești aici ca cercetătoare cu bursă, am înțeles? Sunt încântat să aud asta. Și… mama ta?

Ezitai. Din cauza mamei ne despărțiserăm, acum trei ani. Considerasem de datoria mea să mă duc la Danesmead ca să am grijă de ea, dar Harvey nu fusese de acord cu decizia mea, căci însemna să amânăm nedefinit căsătoria, și… reușii să-mi controlez glasul:

– Mama a murit în aprilie, Harvey.

– Înțeleg; îmi pare rău. Păru neașteptat de afectat și amintindu-mi mesajul lui John, i-l transmisei. John? Oh, John Mallory, desigur… ce drăguț din partea lui. A fost o muncă asiduă, Stacey, dar în sfârșit ajung undeva, slavă Domnului! Schimbarăm un minut-două noutăți și apoi îmi spuse: Nu trebuie să te mai rețin de la somnul de frumusețe, dar mi-ar face mare plăcere să te văd, Stacey. Când am putea să ne întâlnim? Ești liberă duminică seară?

– Da, aș putea fi, dar… ezitai din nou. O să vrea Janet… începui ciudat, dar mă întrerupse.

– Să zicem ora opt? O să trec să te iau și vom lua cina la apartament. Trebuie să plec… e un haos total în seara asta și nu avem oameni. Ne vedem duminică, abia aștept. A trecut mult timp, Stacey – mult prea mult, nu-i așa?

Așa era, mă gândii punând receptorul în furcă. Dar vroiam să-i revăd pe Janet și pe Harvey. Îmi lăsai capul pe pernă și adormii aproape instantaneu.

Capitolul 3

Există întotdeauna o tensiune emoțională când te întâlnești după câțiva ani cu bărbatul pe care odată l-ai iubit și cu care, dacă soarta n-ar fi intervenit cu maliției, te-ai fi căsătorit. Eram conștientă că mă simțeam din ce în ce mai agitată, pe măsură ce se apropia ziua de duminică și odată cu ea, întâlnirea cu Harvey și cu fata cu care se însurase. Mă temeam că Janet nu mă va primi bine, judecând după faptul că nu numai nu-mi răspunsese la scrisoare, dar nici nu-i spusese lui Harvey că o anunțasem că mă întorc la Harrowfields.

Eu fusesem cea care rupsese logodna, nu Harvey, și privind în urmă, îmi aminteam că-i mărturisisem motivele mele lui Janet, pe care o consideram cea mai bună prietenă. Nu încercase să mă îndepărteze de la scopul meu, realmente mă încurajase în credința mea că n-ar fi corect față de el dacă m-aș duce la Danesmead să am grijă de mama și nu i-aș oferi șansa să anuleze nunta pe care o plănuisem pentru primăvara aceea. Nu putusem să uit cuvintele ei. În ochii lui Janet, Harvey fusese cel la care trebuia să ne gândim, față de Harvey n-ar fi fost corectă o separare nedefinită… Ca prietenă a amândurora, Janet nu păruse să

aibă vreun motiv personal ca să-mi dea sfaturile pe care mi le dăduse. Dar poate că fusesem oarbă și puțin prea încrezătoare în mine, căci fusesem sigură de iubirea lui Harvey și de faptul că înțelegea în ce situație mă aflam, și desigur, de prietenia și loialitatea lui Janet, astfel că nu mă îndoisem nici o clipă de nici una din ele.

Harvey nu sugerase niciodată că n-ar trebui să plec de la St. Joseph și să-mi abandonez cariera – considerase, ca și mine, că era datoria mea de fiică. O cunoscuse destul de bine pe mama și ținuse destul de mult la ea ca să-i propună să vină să stea cu noi după ce ne vom căsători… dar desigur, asta tot ar fi însemnat să-mi abandonez cariera. Și ar fi însemnat de asemenea să locuim în Londra, ceea ce știam că mamei nu i-ar fi plăcut deloc. Era o femeie din provincie, se născuse și crescuse în Yorkshire și găsise întotdeauna orașele mari oarecum alarmante. Fără doar și poate, probabil ar fi fost de acord să stea cu noi, chiar dacă ar fi însemnat în Londra, dacă am fi putut să-i spunem de ce. La sfatul lui John Mallory, decisesem să nu-i spunem adevărul despre boala ei până nu vom fi nevoiți sau până când va începe să bănuiască și gândindu-mă acum, cu înțelepciunea ulterioară, știam că avusese dreptate. Deși fragilă fizic și devenind din ce în ce mai slăbită, mama acceptase nevoia evidentă să împartă casa cu mine și s-o ușurez de sarcinile cărora nu le mai putea face față, dar până aproape de sfârșit, nu știuse cât de bolnavă era și fără îndoială, nu realizase că era pe moarte. Fusese fericită în felul ei doi din cei trei ani pe care-i petrecusem cu ea la Danesmead, mult mai fericită – știam în adâncul inimii – decât ar fi putut fi vreodată la Londra.

Destul de ciudat, nu-i păruse rău că mă despărțisem de Harvey. Îl plăcuse sau cel puțin așa păruse, dar când îi spusesem, cât de indiferentă și de impasibilă putusem, că decisesem să nu mă căsătoresc cu el, nu încercase să-și ascundă eliberarea.

– Nu e bărbatul potrivit pentru tine, Stacey dragă. Nu mă întreba de unde știu. Pur și simplu știu. Oh, e inteligent și chipeș și sunt sigură că va ajunge departe, dar nu e potrivit pentru tine. Știe să ia, nu să dea, adăugase cu tâlc, când o iscodisem care erau motivele pentru care-mi aplaudă decizia. Și… e un vânător de glorie! Ar accepta orice sacrificiu pe care tu sau oricine ar fi pregătit să-l facă, doar ca să-și atingă scopul, dar n-ar fi recunoscător și n-ar da nimic înapoi – pur și simplu, ar uita cui îi datorează progresul. Iar tu, Stacey, copila mea dragă, ești genul care ar face sacrificii la nesfârșit, fără să primească nimic în schimb, ceea ce ar fi rău pentru amândoi. Așa că slavă cerului că ai avut flerul să nu te căsătorești cu el, și înțelepciunea de a te întoarce aici, unde vei fi liberă de tentația de a te răzgândi.

Eram conștientă de un nod ciudat în gât când, în timp ce mă îmbrăcam pentru întâlnirea cu Janet și Harvey, îmi amintii părerea mamei despre caracterele noastre. Studiindu-mă în oglinda de la toaletă mai concentrată decât de obicei, mă întrebam dacă și ea avusese dreptate. Chipul care mă privea din perete fără să zâmbească era mai degrabă plictisitor și neinteresant, lipsit de personalitate și de animare, palid și cu ochi cenușii, obosiți, o gură prea sensibilă și cu câteva riduri care începeau să se formeze pe frunte. Mandy moștenise toată frumusețea și farmecul viu al mamei, părul blond și ochii albaștri, dar eu semănam cu tata, care fusese medic de familie, apatic, de nădeje, dar necaptivant – mai rău de fapt decât John Mallory din punctul ăsta de vedere. John avea temperament și câteodată, când îi dădea frâu liber, un simț al umorului irezistibil, în vreme ce eu… mă privii dezgustată în oglindă.

Arătam ca o stafie! O doctoriță de treizeci de ani, dedicată – al naibii de dedicată – care ajunsese absolut nicăieri, dobândise fix nimic și care arăta fiecare zi a vârstei ei! Îmi trecui posomorâtă pieptănul prin părul

scurt, îmi aplicai un strat prea generos de ruj și tocmai mă ștergeam puțin când auzii un ciocănit la ușă.

– Stacey, pot să intru? Aiesha părea emoționată și când răspunse invitației mele și intră în cameră, expresia ei mă contrarie, căci pe jumătate radia, pe jumătate plângea.

– Ce este? Aiesha, ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, Stacey… cel puțin nu pentru noi. Flutură o hârtie tipărită și scoase din buzunarul halatului ei alb de laborator o a doua, pe care mi-o dădu. Asta e a ta: e confirmarea oficială – lista e afișată pe panou. Văzându-mă nedumerită, îmi explică: lista celor care au primit confirmarea pentru bursa de cercetare, desigur! Numele tău figurează acolo, la fel și al meu. Dar nu și…

– Al lui David, terminai pentru ea, uitându-mă la listă acum la fel de emoționată ca și ea. Bietul David, va fi o lovitură pentru el.

– Nu cred, Stacey. Chiar el mi-a spus că ritmul ăsta e prea alert pentru el și zice că nu-i pare rău. Dar felicitări pentru tine… ai făcut față ritmului!

– Și ție. De fapt, meriți toate felicitările, pentru că nu cred că aș fi reușit fără ajutorul și exemplul tău.

– Prostii! Vocea ei era indignată. Ai fost aleasă pentru meritele tale și nu trebuie să crezi niciodată altceva. Ești o persoană extrem de capabilă, Stacey – și știu, căci am lucrat cu tine. Impulsiv și cu o neașteptată afecțiune, se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz. Trebuie să plec, acum; trebuie să-i scriu lui Narayan să-i dau vestea cea bună. Și – uitându-se la ceas – e opt fără cinci. Nu te duci să iei cina la opt?

– Ba da, încuviințai panicată. Și nu sunt gata. Unde naiba mi-am lăsat geanta? Și țigările… arăt oribil, dar nu am timp să mai fac nimic acum, nu?

– Arăți foarte bine, mă asigură Aiesha. Îmi găsi geanta și țigările și mi le dădu, aruncându-mi o ultimă privire. Întâlnirea asta… nu e cu sora ta, nu?

– Nu, recunoscui eu.

– Dar ești încordată, țâfnoasă – nu prea ești nerăbdătoare să te duci?

– Ei bine, nici nu știu, Aiesha. Vezi tu, iau cina cu bărbatul cu care am fost odată pe cale să mă mărit și cu soția lui.

Harvey aștepta când ajunsei în holul de la intrare. Se schimbase foarte puțin, hotărâi studiindu-l pe ascuns în timp ce ne salutarăm. Se mai îngrășase puțin, poate, dar îi stătea bine – în vremurile de demult, fusese mult prea slab – și nu părea să fi îmbătrânit deloc. Adevărat, arăta obosit și avea câteva riduri în jurul gurii și ochilor care acum trei ani nu existaseră, dar în ansamblu, era același bărbat zdrobitor de frumos, cu părul negru pe care mi-l aminteam și pe care-l iubisem. Mai puțin copilăros, mai sigur pe el și cu un aer de autoritate… dar tot Harvey și, în ciuda hotărârii mele neînduplecate, simții cum inima îmi bate mai repede când mă uitai la el și mă luă de braț să mă ajute să urc în mașină.

Mașina, un frumos Rover 2000, i se potrivea ca o mănușă, așa cum Lotusul Elan i se potrivea scenaristului, lui Gil Plumpton.

– Frumoasă, nu-i așa? Abia am cumpărat-o.

– Foarte frumoasă, încuviințai, și foarte luxoasă – trebuie s-o duci bine!

– Oh, lucrăm amândoi și, fără copii de întreținut și de educat, am hotărât că mi-o pot permite. Harvey urcă la volan și pornirăm. Și trebuie să mă gândesc și la imagine, desigur. Momentan, îi țin locul lui Martin Galbraith – poate că ai auzit…

Doctorul Martin Galbraith era unul din seniorii de la St. Joseph, știam, un cardiolog foarte bun și extrem de respectat, cu care Harvey lucrase ca medic de familie și mai târziu, ca șef de lucrări.

– Nu, n-am auzit. E plecat în vacanță?

– Nu, e bolnav, grav bolnav și, ironie, cu inima! M-am ocupat de pacienții lui particulari din Harley Street în ultimele șase săptămâni, pasămite temporar, și aici și la spital, dar nu cred că se va întoarce. Cu siguranță, nu ca medic cu normă întreagă și dacă se hotărăște să se pensioneze, atunci… Alison o să-i ia locul, James Furber o să-i ia locul lui Allison, și cu puțin noroc, voi lua locul lui James.

– Felicitări!

– Încă nu e stabilit nimic. Doctorul Galbraith ar putea să mai continue o vreme, deși nu cred că ar fi înțelept și am încercat să-i spun asta – cu tact, desigur. Dar din moment ce rezultatul e încă nesigur, o să păstrezi ce ți-am spus pentru tine, nu?

– N-o să suflu o vorbă, îl asigurai.

Într-adevăr, știam amândoi va fi un mare noroc dacă doctorul Galbraith se va pensiona. Diferența dintre un conferențiar senior și un șef de lucrări junior era atât ca statut, cât și ca onorariu, și ar fi excepțional dacă la vârsta lui ar reuși s-o depășească. La multe din spitalele universitare mari din Londra, șefii de lucrări puteau și adesea așteptau ani buni un post de conferențiar, deși majoritatea erau la fel de calificați și aproape la fel de experimentați ca oamenii de deasupra lor. Unii oboseau să mai aștepte și renunțau la luptă, căutând de lucru în spitale din provincie, dar Harvey nu era genul care să renunțe ușor… Privii în direcția lui în timp ce opri la un semafor și dintr-o dată mă întrebai dacă mama îl judecase mai bine decât mine. Îl numise "vânător de glorie", dar cu siguranță, ambiția nu era o crimă. Nici măcar la un medic? Muncise din greu, câștigase pe merit averea care ar putea să-i revină. Îi spusei asta și-mi zâmbi.

– Mulțumesc, iubire. Mărturisesc că-mi place Harley Street și postul de șef de lucrări… în afară de asta, orele sunt mai puțin obositoare. Continuă să vorbească degajat și fără nici o reținere. Ei bine, am ajuns, mă anunță el la un moment dat.

– Da, încuviințai privind cu inters nostalgic în jur.

Harvey parcase prima lui mașină aproape în același loc, după o petrecere la spital, și ne sărutaserăm prima oară pe bancheta din spate. Mă întrebam dacă-și amintea și el ocazia. Îl întrebasem de ce parcase atât de departe pe apartamente; râsese și-mi spusese că era singura cale să rămână singur cu mine.

– Janet nu te scapă o clipă din ochi, nu-i așa? se plânsese el…

– Haide, iubire, mă invită Harvey, deschizându-mi portiera și întinzându-mi mâna. Nu mai visa cu ochii deschiși. Janet o să înceapă să-și imagineze tot felul de lucruri dacă întârziem – și întârziem zece minute, la naiba! A durat mai mult decât am crezut să trecem prin traficul ăsta.

Mă încordai involuntar, îngrijorată atât de tonul lui, cât și de implicațiile remarcei sale.

– Janet nu are nici un motiv să-și imagineze nimic în privința mea, Harvey. Aș vrea să încerci s-o convingi, pentru că… Ei bine, presupun că așa se explică de ce nu mi-a răspuns la scrisoare sau de ce nu ți-a spus că m-am întors…

– Janet n-a reușit încă să-mi explice asta, răspunse el sec. Și-și imaginează cel mai rău lucru, indiferent ce fac sau ce spun, din nefericire; așadar, mă tem că va trebui s-o convingi tu. Dacă poți…

– Oh, dar am fost prietene! Cu siguranță, nu poate să creadă că eu – că vreunul din noi…

– Poate. Fii sigură că poate. Liftul sosi și Harvey deschise ușa cu o mișcare scurtă și furioasă. Urcă, iubire, mă îndemnă el, folosind

inconștient modul pe jumătate tachinant, pe jumătate afecuos, în care mi se adresase pe vremuri. Fui tentată să-l întreb de mariajul cu Janet, dar mă mai gândii o dată și cu o amărăciune inconfundabilă, schimbai subiectul.

– John Mallory m-a rugat să-ți amintesc de el, începui, și…

– Ah, da, admirabilul și pe veci credinciosul John! spuse Harvey, cu o notă de ironie. Mă mir că nu te-ai căsătorit cu el.

Mă îmbujorai iritată, dar înainte să găsesc o replică la fel de zdrobitoare, liftul se opri și Harvey deschise ușile. Își uitase cheile acasă, așa că sunarăm la ușă, dar nu răspunse nimeni. Exasperat, se întoarse la lift.

– Am o cheie de rezervă în mașină. Așteaptă-mă, mă duc s-o iau. Janet trebuie să se fi dus la spital – e de serviciu la urgență.

Dispăru, trântind ușa liftului după el și așteptai stânjenită. Oare Janet chiar fusese chemată de urgență, sau plecase ca să evite o întâlnire cu mine? În orice caz, nu ar fi fost o idee bună să cinez în tête-à– tête cu Harvey în apartament, în absența soției lui. Dacă era probabil să-și imagineze diferite scenarii fiincă întârziasem puțin în trafic, atunci cu siguranță, își va imagina mult mai multe dacă voi rămâne să cinez singură cu el… Pornii spre lift și întorcându-mă, mi se agăță geanta de clanță. Ușa se deschise încet și după o clipă de ezitare, intrai în hol, observând că siguranța fusese trasă deoparte – evident, Janet văzuse că Harvey își uitase cheile.

Pe masa din hol era un bilet adresat mie, cu scrisul lui Janet. Îl citii în grabă: "Îmi pare rău că nu voi fi acolo să te primesc", scrisese Janet. "Dar tocmai am fost chemată la spital. N-o să întârzii mai mult de o oră, așa că te rog, simte-te ca acasă și, dacă nu te deranjează să servești cina, am lăsat-o în cuptor. Vă rog, începeți fără mine – mă întorc cât pot de repede; voi fi foarte dezamăgită dacă nu mă așteptați. Cu drag, Janet."

Ezitai, indecisă, și înainte să mă pot hotărî ce să fac, Harvey reveni:

– Ai intrat? spuse el mirat.

– Da. Janet a lăsat ușa deschisă. Și a lăsat biletul ăsta.

Îl citi, încruntându-se.

– Oh, ei bine, presupun că mai bine am face cum spune. Te deranjează să servești cina?

– Nu, desigur că nu. Dar… Mă oprii, realizând că nu puteam să-i sugerez că ar trebui să mă ducă în oraș, sau chiar la cantina spitalului sau la sala de mese a rezidenților, și mă luă de braț, conducându-mă în sufragerie.

– Bei ceva? Îmi enumeră câteva băuturi și alesei gin tonic. O țigară? Îmi dădu paharul și puse lângă mine un porttigaret de lemn, apoi se așeză vizavi. În cinstea ta, Stacey! E minunat să te revăd.

Mi se păruse că vorbea serios și simții că mă înroșesc, dar schimbă subiectul, povestindu-mi cu plăcere și naturalețe despre munca lui, punându-mă la curent cu veștile despre colegii noștri și cu bârfele din spital. Eram la cel de-al doilea pahar, când mă întrebă cum mă descurcam la Harrowfields și mă ascultă cu un interes măgulitor. De undeva din apartament se auzi un ceas și mă uitai în grabă la mână.

– Dumnezeule, e nouă! S-o mai aștept puțin pe Janet, sau vrei să mă duc să-mi fac treaba la bucătărie?

– Fă-ți treaba la bucătărie, iubire, dacă sincer nu te deranjează. N-am mai avut timp să mănânc după micul dejun și sunt lihnit. Harvey se ridică, zâmbind. Va fi exact ca pe vremuri, nu-i așa? O să desfac o sticlă de vin. Mă urmă în bucătărie și cât timp îmi făcui de lucru la cuptor, sună telefonul. Îl auzii cum răspunde, pe un ton puțin brutal: da, bine… oh, ne descurcăm, nu-ți face griji… da, o să-i spun. Bine… pa.

Harvey mâncă încântat, vorbind amuzant despre fleacuri și umplându-mi paharul cu vin de fiecare dată când luam câteva înghițituri. Întotdeauna avusese simțul umorului și o limbă ascuțită, iar cina bine gătită era o schimbare plăcută de la meniul bogat, dar preparat în masă, de la Harrowfields. Începui să mă simt bine, alunecând cu ușurință spre vechea camaraderie pe care eu și Harvey o împărtișerăm întotdeauna și amintirea ultimilor trei ani în care nu ne văzuserăm începu să se șteargă, încetul cu încetul. Făcui cafea și pusei vasele la spălat, iar Harvey duse ceștile de cafea în sufragerie, făcându-mi semn să mă așez pe canapea.

– Janet întârzie.

– Oh, știi cum e în sala de operații, dădu el din umeri. Să bem puțin coniac la cafea, să sărbătorim? Fără să aștepte consimțământul meu, turnă coniac în două pahare și le aduse pe masă.

Se așeză lângă mine pe canapea și se lăsă pe spate, cu un oftat mulțumit, încălzindu-și în mâini paharul de coniac.

– De mult n-am mai avut o seară atât de plăcută, îmi spuse el cu blândețe. De trei ani, mai exact. Mi-a fost dor de tine, Stacey.

Sorbii din cafea, fiind nevoită să fac un efort considerabil ca să-mi potolesc bătăile nebunești ale inimii. Toată magia de odinioară se întorsese; eram conștientă din nou de atracția pe care o simțisem dintotdeauna pentru Harvey, de farmecul și frumusețea lui și când se întinse după ceașca de cafea și degetele lui îmi atinseră din greșeală brațul gol, simții un fior prin tot trupul. Îmi dorii cu disperare ca Janet să se întoarcă sau să sune telefonul – orice care ar rupe vraja sau mi-ar da o scuză să plec, dar tăcerea din încăperea mică rămase netulburată până când Harvey spuse, lăsând deoparte cafeaua:

– N-a mers cu mine și Janet, după cum probabil ți-ai dat seama. Nu suntem… oh, la naiba, Stacey, n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu ea! Ar fi trebuit să te aștept sau să mă străduiesc mai mult să te conving să nu te duci în Yorkshire… la naiba cu toate, eram îndrăgostit de tine. Nu cred că am încetat vreodată să fiu îndrăgostit de tine, și acum… Se întoarse spre mine cu o expresie gravă și fără să zâmbească. Acum te-ai întors și te doresc mai mult ca oricând, iubito. Dar știi asta, nu-i așa? Trebuie să fi simțit, la fel cum am simțit și eu, din clipa în care am ajuns aici. Brațul lui mă înconjură, trăgându-mă spre el. Și tu simți la fel, nu-i așa, Stacey?

Îl doream în momentul acela, stând acolo în lumina palidă, atât de mult încât aș fi putut să strig în gura mare. Dar știui, din clipa în care toate amintirile de odinioară mi se învălmășiră din nou în minte, că nu îndrăzneam să recunosc față de el și nici măcar față de mine însămi adevărul. N-ar face decât să ne provoace suferință amândurora și lui Janet, în afară de faptul că ar pune în pericol cariera lui Harvey, perspectivele lui minunate, întregul lui viitor, ca să nu mai vorbesc de bursa de cercetare pe care cu greu o obținusem la Harrowfields. Încercai să-i spun; vocea mi se înecă într-o încercare zadarnică de a părea rațională și nepăsătoare, dar cuvintele veniră îmbulzindu-se unul după altul, într-o confuzie incoerentă și știam că nu erau câtuși de puțin convingătoare.

Expresia lui Harvey se relaxă și-mi zâmbi cu o ironie plină de afecțiune.

– Nu crezi o iotă din ce spui, iubire, mă acuză el. Și în orice caz, nimic din toate astea nu contează… sau cel puțin nici una nu se aplică în cazul nostru. Nu suntem copii, suntem adulți raționali și știm amândoi care e socoteala, nu?

– Dar asta încerc să-ți spun și eu. Reușii cumva să mă eliberez din brațele lui și mă ridicai în picioare. Cred că… ar fi mai bine să plec. O să iau taxiul sau autobuzul, nu e nevoie să mă duci tu. Ar fi mai bine, pentru că Janet va fi obosită când va veni și…

– Nu trebuie să fugi, iubire, protestă el. Încă nu mi-am pierdut mințile de tot. Știu și eu că Janet poate veni în orice clipă… dar trebuie să vorbim. Trebuie să stabilim ce vom face.

– Nu e nimic de făcut, Harvey. Îmi căutai geanta și mă dusei în hol să-mi iau haina; mâinile îmi tremurau când o luai din cui.

– Nimic drastic, de acord. Se presupune că medicii nu trebuie se comporte ca ceilalți oameni, în astfel de situații. Din partea lor, se așteaptă să aibă standarde morale și etice mai înalte, să se supună unui reguli de conduită mult mai rigide decât majoritatea muritorilor… deși numai Dumnezeu știe de ce! Dar accept asta și presupun că ăsta e temeiul argumentelor tale. Ei bine, de acord… dar cu siguranță, nu e un motiv pentru care ar trebui să nu te mai văd, pentru care să nu încercăm să găsim… o cale de compromis, nu? Trebuie să te mai văd, Stacey.

– Cred că ar fi mult mai cuminte dacă nu ne-am mai vedea deloc, îi spusei cu tristețe.

– Poate că da, conchise el, apoi se aplecă și mă sărută. Fu un sărut scurt, controlat, dar simpla atingere a buzelor lui mă străbătu ca un foc și fiecare instinct din mine îmi striga să rămân în brațele lui, să mă agăț de el ca să mă mai sărute o dată și încă o dată. Dar el fu cel care se dădu înapoi, simțind parcă pericolul, și spuse, ținându-mi mâinile atât de strâns încât nu mă putui mișca: Janet ar putea să apară, îți amintești? Și ea nu-și uită cheile.

Cuvintele și tonul ironic pe care le rosti avură efectul unui duș rece și simții cum devin rigidă.

– Uitasem, recunoscui. Dar nu se va mai întâmpla… și nu voi putea niciodată să uit că Janet și cu mine am fost prietene. Plec, Harvey, trebuie… te rog… dă-mi drumul.

– Nu, până nu-mi promiți că o să te mai văd. Nu poți să te întorci în viața mea, după atâția ani, pur și simplu… nu poți. Nu vreau decât să fiu cu tine din când în când, să te văd și să vorbim, să uit de toate și să mă relaxez, ca în seara asta. Nu-mi poți refuza atât de puțin, draga mea… dacă mă iubești. Cum am spus, suntem adulți și știm bine care e socoteala. Dar poți avea încredere în mine, Stacey, îți promit. La urma urmelor, acum am destul de multe în joc din punct de vedere profesional și nu-ți imaginezi că aș fi atât de prost încât să le dau cu piciorul, nu? Janet a fost prietena ta și este soția mea – nu intenționez s-o rănesc, ca și tine.

Vorbea cu sinceritate și-l credeam. Dar oricum, știam că ar însemna să ne asumăm un risc. Nu numai Janet s-ar fi simțit rănită; plătisem scump – o inimă sfâșiată și o singurătate apăsătoare – acum trei ani, când fusesem nevoită să aleg între iubirea pentru Harvey și datoria față de mama… dar făcusem o alegere, de bunăvoie și cu ochii larg deschiși, și acum trebuia să mi-o mențin. Ce era făcut era bun făcut, nu puteam să dau înapoi sau să fac un compromis. Înfruntându-i privirea, cu lacrimile pe care nu le mai puteam ascunde sugrumându-mi gâtul, scuturai din cap.

– Îmi pare rău, Harvey. Nu te voi mai vedea.

Oftă și-mi dădu drumul; brațele îi căzură în lături, într-un gest disperat.

– Depinde de tine, dar mai gândește-te, te rog, iubire. Nu e nevoie să te grăbești așa, când e o decizie care ar putea face o diferență enormă pentru amândoi – diferența dintre a trăi și a exista doar. Sau cel puțin așa simt eu, pentru că sunt încă îndrăgostit nebunește de tine, Stacey.

Nu răspunsei, căci nu aveam încredere în mine, și mă îndreptai hotărâtă spre ușă, știind că picioarele îmi erau parcă din plumb și că, în adâncul sufletului, nu vroiam să-l părăsesc, mai ales în termenii aceștia. Cu mâna pe clanță, aproape cedai și avui nevoie de toată puterea ca să deschid ușa. În urma mea, Harvey întrebă brusc:

– Nu există altcineva, nu-i așa?

Scuturai din cap fără să mă uit la el.

– Nu.

– Nici John Mallory?

– Ei bine, eu… nu, nu tocmai. Vezi tu…

– Așadar, asta era! Puteam să ghicesc. Ei bine, tot ce pot să spun e… nu face aceeași greșeală ca mine, nu te mărita cu cineva de care nu ești îndrăgostită, Stacey, pentru că e un iad, crede-mă. Și în lumina acestei revelații, pot să te avertizez că te voi face să te răzgândești. Trebuie să te revăd.

În momentul acela, îmi dădură lacrimile, brusc și copleșitoare; trântii ușa în urma mea și mă năpustii orbește spre lift, dar când apăsai butonul să-l chem, auzii că urca deja. Janet, mă gândii cu spaimă… oh, Dumnezeule, nu puteam să dau acum ochii cu Janet, nu putea să mă găsească înlăcrimată! Privii în jur, căutând o scăpare și zării scara de incendiu. Din ascunzătoarea casei scărilor, văzui cum Janet coboară din lift. Arăta obosită și abătută; se opri nehotărâtă o clipă înainte să vâre cheia în ușă. Apoi, ridicând sfidătoare capul, intră și o auzii strigând:

– Harvey… Stacey, mai sunteți aici? Îmi pare rău că am…

– Eu mai sunt încă aici, dar Stacey a plecat, auzii vocea neașteptat de aspră a lui Harvey. Nu te-ai grăbit, nu-i așa?

Ușa de la apartament se închise și nu mai auzii răspunsul lui Janet.

Capitolul 4

Aiesha și cu mine fuseserăm repartizate în echipe diferite și, din moment ce orele noastre de serviciu coincideau rar, nu ne mai vedeam în timpul programului, dar continuam să citim împreună în timpul liber.

Îmi părea rău și-mi lipsi mult în primele zile, dar muca pe care o făceam acum era atât de interesantă și de solicitantă, încât devenii repede absorbită, excluzând orice altă preocupare. Șeful meu era domnul Miles Enderby, conferențiar de curând, care fusese înainte unul din șefii de lucrări ai profesorului Kneller. Avea puțin peste patruzeci de ani, un om energic, vesel și foarte direct și un chirurg foarte talentat, cum realizai în scurt timp. Stabilea un standard înalt și nu prea suferea proștii, dar era nepărtinitor și generos cu laudele când simțea că erau pe merit și nu cerea de la echipa lui mai mult decât era gata să dea el însuși, ceea ce-l făcea să fie o persoană cu care lucrai ușor.

Îl plăcui de la bun început, dar nu eram la fel de sigură în privința locțiitorului lui, Richard Leyland, care dimpotrivă, avea o figură gravă și aparent ducea lipsă de simțul umorului, era un om al cuvintelor puține și avea o atitudine rezervată și nesigură, pe care inițial o pusesem pe

seama timidității. Nu era ușor să-l cunoști și tindea să stea departe de noi; rareori rămânea să flecărim și să bem un ceai după o repriză lungă în sala de operații, așa cum făcea șeful nostru. Domnul Leyland era mai mare decât ceilalți cu aceeași funcție, datorită faptului că petrecuse câțiva ani în Vietnam, ca membru al unității Crucea Roșie. Nu vorbea niciodată de experiența de acolo, dar opinia generală – susținută de șeful de lucrări, Shane O'Hagan – spunea că fusese atât de cumplit, încât îl afectase profund.

În weekend, obținui permisiunea să plec și stabilii cu John să mă aștepte la gară.

– Îmi pare rău că am întârziat", mă întâmpină el, grăbindu-se să-mi ia valiza. Am făcut câteva vizite pe drum și una din ele a fost mai lungă decât anticipasem. Credeai că am uitat?

– Ei bine, începeam să mă întreb, recunoscui. Mai ales că am crezut că mi-ai spus că-ți ține cineva locul în weekendul ăsta.

– Da, așa ți-am spus, încuviință el și urcă la volan. Mă lovi contrastul între mașina lui bine întreținută, dar veche, cu tapițeria uzată și caroseria prăfuită, și Roverul lustruit și capabil al lui Harvey. Mașina unui medic de familie circula pe orice fel de vreme, desigur, și adesea nu era timp pentru spălat și lustruit cu ceară – lui John îi plăcea să-și curețe singur mașina, insistând că făcea o treabă mai bună decât cei de la spălătorie. Ceea ce era adevărat; dar când nu avea timp, mașina rămânea pur și simplu murdară. Oftai tare și John, înțelegând greșit motivul, mă bătu cu simpatie pe genunchi.

– Trebuie să fii extenuată, copila mea dragă. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Am făcut vizitele acelea doar pentru că mi s-a părut mai rapid decât să stau să-i explic locțiitorului unde și cum trebuie să ajungă.

– Nu-ți face griji, te rog. N-am avut timp să ajung decât în stația de autobuz. N-ai întârziat mai mult de cinci minute.

– Dar arăți obosită și ai slăbit. Te muncesc mult la Harrowfields?

– Destul de mult. Dar sunt extrem de mulțumită că m-am dus acolo – sau mai degrabă că m-ai făcut să mă duc acolo. Îmi place la nebunie și, cu voia Domnului, sper ca peste trei-patru luni să fiu un membru folositor și competent al breslei noastre.

– Încetează! Erai folositoare și competentă și înainte.

– Oh, știi la ce mă refer!

– Da, bineînțeles că știu. Mă întrebă despre Harrowfields și-i povestii despre munca și colegii mei, îi relatai despre prietenia mea cu Aiesha și apoi îl bombardai cu detalii despre primul transplant la care asistasem, despre tehnica domnului Enderby. Îi spusei chiar și despre domnul Leyland.

– I-am spus doamnei Atkinson să ne lase ceva pentru cină, mă anunță când oprirăm în fața casei lui. Mai bine coboară acum, înainte să intru în garaj: știi cât de îngust e. Îți aduc eu valiza. Vei sta în camera din capul scărilor, apropo – nu în cea obișnuită. Sper că nu te superi.

– Nu, desigur. În camera mea stă locțiitorul?

– Da, exact, zâmbi el cu malițiozitate.

Intrai în casă și fui primită călduros de către bătrâna și mămoasa menajeră, doamna Atkinson, care mă anunță că ne pregătise o cină modestă.

– Nu e cine știe ce, domnișoară Stacey – doar câteva sandvișuri și o prăjitură, dar știam că o să-ți fie foame după drum. Mă privi critic. Ești mai slabă ca niciodată – nu vă hrănesc cum se cuvine la spitalul ăla al tău?

– Doamna A. ne-a făcut foarte mândri, observă John. Trebuie să fie foarte încântată să te vadă: cu mine nu face niciodată așa o risipă!

Era într-adevăr o risipă; cele câteva sandvișuri și prăjitura menajerei se dovediră un festin care ar fi hrănit și zece persoane.

– De ce nu-l trezești pe locțiitorul tău să mănânce cu noi?

– Nu cred că va vrea să fie târâtă jos – s-a dus la culcare, Stacey.

– Ea? Oh, deci ai angajat o altă femeie-doctor? întrebai surprinsă, căci fusesem prima doctoriță pe care o angajase vreodată John.

– Ei bine, știi cum e – am devenit dependent de doctorițe, zâmbi el cu aceeași maliției ozitate de mai devreme. Am cunoscut-o pe Grace la un consiliu, în Merton, acum șase săptămâni. Speră să intre în parteneriat cu Dilys Powell, dar a apărut un fel de întârziere legală, așa că-mi ține din când în când locul, ca să-și umple timpul și să cunoască districtul.

– Oh, înțeleg. Așadar, nu e de aici, nu?

– Nu încă. Vine din Cheshire – doctorița Grace Kinnell, îmi explică el molfăind încântat un sandviș. Pe cuvântul meu, Mama Atkinson s-a dus în oraș pentru tine – astea sunt cu pate, nu-i așa? mie nu-mi dă decât sandvișuri cu șuncă sau carne de vită rece cu murături… iar biata Grace a primit carne de vită rece fără murături, când a venit! Am senzația că doamna A. nu prea o simpatizează, din păcate. În legătură cu weekendul ăsta – m-am gândit să mergem mâine la mama, dacă-ți surâde ideea.

Mama lui locuia în capătul îndepărtat al Mertonului, într-un sat pitoresc de lângă mlaștini. John își va lua ustensilele de pescuit și după ce-și va face datoriile filiale, își va petrece restul zilei pescuind. Știam, căci îl mai însoțisem de câteva ori la mama lui. O găseam puțin cam impunătoare, dar va fi liniște lângă apă și-l voi urmări pe John cum pescuiește; dacă va fi frumos, vom face și un picnic. Încuviințai.

– Din întâmplare, Grace s-a uitat la vechea ta casă.

– Vrei să spui că se gândește s-o cumpere? întrebai. Casa era pe mâinile unui agent imobiliar, dar până acum nimeni nu arătase mai mult decât un interes trecător. Serios?

– Nu fi atât de surprinsă, copila mea… I-am spus că i s-ar potrivi de minune și să știi că-i place mult.

– Și chiar crezi că doctorița Kinnell o s-o cumpere?

– Cred că sunt șanse bune, iar eu fac tot posibilul s-o conving.

Flecăririm despre chestiunile locale și când, în cele din urmă, mă simții copleșită de somn, mă scuzai și mă dusei la culcare. Doamna Atkinson îmi aduse micul dejun în dimineața următoare, cu mesajul că John va fi gata de plecare pe la zece.

– Mă bucur că pleacă și el o dată, spuse menajera, agitându-se în jurul meu. Muncește prea mult… și tu la fel, după cum arăți. Păcat că ai decis să te duci la Londra, domnișoară Stacey – ar fi trebuit să rămâi aici, din mai multe motive. Oh, domnișoară Stacey, tu și doctorul John sunteți făcuți unul pentru altul, nu-ți dai seama? Cel puțin așa credem majoritatea sătenilor – întotdeauna am crezut asta, chiar și pe vremea când trăia mama ta. Desigur, aveai o datorie față de ea și nimeni n-ar putea să critice felul în care ți-ai făcut-o. Dar acum s-a dus, biata de ea; a fost o ușurare milostivă, trebuie să recunoști, și un capăt pentru suferința ei.

– Da, știu. Oricum, doamnă Atkinson, m-am întors la Londra – la St. Joseph – ca să-mi termin studiile de chirurgie. Și a fost la sfatul doctorului John – de fapt, chiar m-a ajutat foarte mult.

– Doctorul John e cel mai bun și mai lipsit de egoism om din câți există. Ar fi făcut orice ar fi crezut că-ți dorești, domnișoară Stacey, dar nu înseamnă că asta a vrut, nu?

– Nu… Dar… Oftai și mă refugiai mestecând în tăcere dintr-un sandviș. Nu puteam să-i spun că John nici măcar nu-mi sugerase să rămân, nici nu puteam să-i menționez că-n toți anii de când ne cunoșteam, nu insinuase niciodată că ar simți ceva pentru mine.

– Domnișoară Stacey, probabil că n-a fost nici o problemă că ai plecat atunci. Dar acum, a apărut acea doctoriță Kinnell, cea care-i ține locul. N-ai cunoscut-o, nu-i așa?

– Nu, recunoscui și, împinsă de curiozitate, întrebai: cum e ea, doamnă Atkinson? Înțeleg că n-o prea aveți la inimă.

– Nu, dar nu e locul meu să-mi exprim opinia. Trebuie să judeci singură, când o vei cunoaște. Se spune că e un pediatru bun și… Contrazicându-și afirmația de mai devreme, mi-o descrise pe doctorița Kinnell cu lux de detalii irelevante, din care-mi făcui impresia că locțiitoarea lui John era mai mare decât el, deși nu se vedea, mărunțică și blondă platinat, atrăgătoare "în felul ei" și, în ochii părtinitori ai doamnei Atkinson, "genul neajutoratei care se agață". Desigur, doctorul John încearcă s-o ajute… știi cum e el. Ce nu vede, e că a pus ochii pe el și cum ai fost plecată atâta timp la Londra, părerea mea e că dacă stai departe, următorul lucru pe care-l vei auzi vor fi clopote de nuntă.

Când ușa se închise în urma ei, oftai, gândindu-mă dintr-o dată la Harvey. Desigur, nu putusem să-i spun despre Harvey; nu putusem să-i spun nici măcar că nu eram îndrăgostită de prețiosul ei doctor John. Nici el de mine, dacă venea vorba. Țineam unul la celălalt, întotdeauna ținusem, dar afecțiunea nu e iubire și afecțiunea lui John pentru mine era una frățească, indiferent ce credeau oamenii din sat. Și – simțind cum mă podidesc lacrimile, mă întinsei după o țigară și mi-o aprinsei, încercând să-mi înec plânsul. Seara trecută îmi demonstrase că nu trecusem încă peste Harvey. Încă eram îndrăgostită de el, și asta în ciuda

faptului că era căsătorit cu fata care ani la rând îmi fusese cea mai bună prietenă – așadar, nu aveam nici un viitor împreună. Totul era un dezastru, reflectai confuză, inhalând fum fără să simt nici o plăcere. Nu puteam face prea multe în privința lui John și în orice caz, dacă era interesat serios de Grace Kinnell, nu mi-ar mulțumi dacă aș încerca să intervin, indiferent ce credeau sătenii și devotata lui menajeră că ar trebui să fac. John nu era un tânăr novice; cu atitudinea lui tăcută, era foarte hotărât și nici o femeie nu-l putea ademeni să se căsătorească – orice capcană i-ar fi întins – decât dacă asta își dorea și el. Și poate că, în cazul lui Grace Kinnell, își dorea…

Plecarăm spre mama lui puțin după ora zece. Fu un drum plăcut și profitai din plin de el. John era vesel și expansiv, iar drumul pe care-l alese era plin de verdeață.

– Oh, John, ce bine e să fiu iar acasă! În comparație cu asta, Londra e sobră, zgomotoasă și aglomerată și în momentul ăsta, nu-mi pasă dacă n-o s-o mai văd niciodată.

– Vorbești serios? Credeam că te-ai bucurat că te-ai întors la Londra.

– Oh, mă bucur, îl asigurai fără ezitare. Ți-am spus ieri că ador munca pe care o fac și sunt extrem de fericită la Harrowfields. Spitalul e o lume aparte și n-aș vrea să fiu nicăieri altundeva, dar lumea din exterior e diferită – la ea m-am referit când am spus Londra. Nu că aș fi văzut-o prea mult. Nu ies prea des și nici nu vreau.

– Ar trebui să mai părăsești din când în când Harrowfiels, Stacey, îmi reproșă John. Știi ce se spune despre muncă încontinuu și nici un pic de distracție. Ai văzut-o pe Mandy, nu-i așa?

– Da. M-a invitat la o petrecere la apartamentul ei, dar… dădui din umeri, prietenii ei sunt toți oameni de televiziune sau de teatru.

Pur și simplu nu vorbim aceeași limbă și mi s-au părut ciudați; de altfel, cred că și ei m-au considerat la fel, așa că a fost un eșec lamentabil.

– N-ai prea făcut față provocării, hm? Doar o petrecere la sora ta. Cu siguranță, poți mai bine de atât… și așa cum ți-am spus, ar trebui.

– Ei bine… începui, conștientă că venise timpul să-i spun despre Harvey. Totuși, ezitai, pentru că mă temeam că nu va înțelege, indiferent cu câtă grijă îi voi explica. Deși, îmi amintii singură, John înțelesese întotdeauna în trecut și rareori avusesem vreun secret față de el. Trăsei aer în piept. Am ieșit cu Harvey săptămâna trecută și…

– Da? Se încruntă. A cui a fost ideea?

– A lui, cred. I-am scris lui Janet… îți aduci aminte că s-au căsătorit?

– Da, mi-ai spus.

Îi povestii tot. Îmi dădeam seama că făceam o poveste îngrozitor de lungă, amplificând detalii neimportante care pe John nu-l priveau, așa că trecui în grabă peste restul, încercând să-mi păstrez vocea cât mai neafectată. Dar îmi tremură puțin când trebui să-i explic de ce am cinat singuri și John îmi aruncă o privire scurtă și cercetătoare.

– Nu sunt sigur că înțeleg. Insinuezi că a fost ceva deliberat?

– Ce? Oh, dacă Janet ne-a lăsat într-adins singuri? Se poate, dar nu cred.

Încercai să-i mai explic o dată, știind prea bine că tot ce vroiam să-i spun e că mi-era teamă că nu-l uitasem pe Harvey, că eram încă vulnerabilă, încă… simțeam nodul acela dureros în gât. Încă eram îndrăgostită de el, deși nu-l mai văzusem de trei ani și era căsătorit. În final, povestirea deveni un haos și-i spusei verde-n față tot adevărul, fără măcar să încerc să mă justific sau să mă scuz și uitându-mă la John, văzui că se încruntase mai tare și că strângea din buze, ca și cum l-ar fi costat mult să nu-și piardă răbdarea cu mine.

Conduse în tăcere câteva minute și apoi spuse, cu un ton rece, dar controlat:

– Ești o proastă dacă lași ca lucrurile să ajungă mai departe între tine și Harvey Lomax… dar nu trebuie să-ți spun eu asta, nu?

– Nu. Știu și eu. I-am spus lui Harvey că nu ne vom mai vedea.

– Și ai vorbit serios?

– Da. Ar fi o nebunie pentru amândoi. Harvey e pe cale să obțină un post de conferențiar, iar eu vreau să rămân la Harrowfields… chiar vreau. În afară de asta, Janet și cu mine am fost prietene bune, n-aș vrea s-o fac să sufere. Și m-am descurcat fără el timp de trei ani, John. Nu l-am văzut, nici n-am vorbit cu el după ce am rupt logodna.

– Ultimii trei ani n-au fost normali pentru tine. Ai stat tot timpul în tensiune. Acum e vremea să-ți testezi adevăratele sentimente, Stacey, draga mea.

– Da, așa cred. Dar aș vrea să nu-l fi văzut. Mi-era foarte bine înainte să ne vedem, John, dar acum…

– De ce te-ai hotărât să nu te mai măriți cu el? Din cauza lui Janet sau a mamei tale?

– Din cauza mamei. Harvey n-a vrut să amânăm nunta pe o perioadă nedefinită. El…

– Dar cu siguranță, știa care era situația, știa de ce boală suferea mama ta. E medic, nu-i așa?

– Da. Și s-a oferit s-o luăm pe mama la noi, în Londra, dacă ne-am fi căsătorit când am plănuit. Dar știam că n-o să meargă. Mamei nu i-ar fi plăcut deloc să plece din Danesmead și la Londra nu s-ar fi simțit niciodată acasă. Dacă ar fi fost și nefericită și bolnavă, Harvey s-ar fi simțit foarte prost și am fi avut un mariaj tensionat, nu? Și așa, a fost destul de rău pentru ea – și pentru mine – către sfârșit, după cum știi.

– Da, încuviință el grav, strângându-mi mâna. De asta, eu… Se întrerupse brusc, eliberându-mi mâna, și mă întrebă cu o schimbare bruscă de ton: dar Harvey n-ar fi putut să te aștepte?

Îmi reținui un suspin, amintindu-mi cât tânjisem să facă asta. Dar fusese implacabil; a trebuit să aleg între căsătoria noastră și întoarcerea la Danesmead și alesesem. Mă uitai la John, văzui furia din ochii lui și răspunsei evaziv:

– Ei bine, cred că ar fi putut să aștepte. Dar nici unul din noi nu știa cât va trebui să aștepte… și tu ai spus că mama ar fi putut să trăiască doi ani – sau cinci.

– Adevărat. Furia din ochii lui dispăru. Adevărat, repetă el gânditor.

Intrarăm în Staithes Holtby și începurăm să urcăm pe drumul îngust și cu multe curbe care ducea la conac.

– Când s-a căsătorit cu Janet?

– Oh, la două luni după ce am rupt logodna. A fost un… șoc. Pentru mine, vreau să spun.

– Îmi imaginez. E un succes – crezi că sunt fericiți împreună?

– Nu știu, John.

– Putem să vorbim mai târziu despre asta, sugeră el. Bine? O să mă gândesc puțin și o să văd dacă pot să găsesc ceva care să te ajute. Dar îmi pare rău că s-a întâmplat așa, Stacey, draga mea.

– Mulțumesc. Și mulțumesc că m-ai ascultat. N-ar trebui să te împovărez cu problemele mele, dar nu am pe nimeni altcineva cu care să pot vorbi așa cum pot cu tine, cu… sinceritate absolută. În afară de asta, eu… m-am obișnuit să-ți povestesc tot.

Un spasm, care ar fi putut fi durere sau compătimire, îi traversă chipul și dispăru înainte să pot decide care din cele două fusese. Probabil compătimire, mă gândii, rușinându-mă instantaneu.

Realmente, nu aveam nici un drept să-i cer lui John s-o facă pe fratele mai mare sau chiar să mă ajute. Amintindu-mi ce-mi spusese doamna Atkinson, zâmbii strâmb în sinea mea. Cât de puține știau oamenii! Chiar și Harvey se arătase surprins că nu mă măritasem cu John, dar John nu insinuase niciodată așa ceva…

Mama lui John ne aștepta în pragul ușii. Nu mă agrease niciodată, știam, și nu-și ascundea dezaprobarea, considerându-mă acceptabilă doar din punct de vedere social. Oare despre Grace Kinnell ce părere avea?

Casa era minunată, data din perioada tudoriană, dar detaliile arhitecturii de atunci erau ascunse, dacă nu știai unde să le cauți. Lady Mallory era văduva unui distins general; ea însăși provenea dintr-o familie de oameni ai armatei. Avusese banii ei și reușea să trăiască în confortul cu care fusese obișnuită când soțul ei mai trăia încă. Grădina conacului era vestită și foarte admirată pe plan local, dar în locul celor doisprezece oameni care o îngrijiseră odată, acum nu lucra decât un grădinar bătrân, ajutat de doi băieți semihandicapați de la un cămin din apropiere, a cărui patroană era doamna Mallory.

– Vă duceți la pârâu, domnule? întrebă Tom Baines, bătrânul grădinar, zâmbindu-ne și evident bucurându-se de șansa unui scurt relaș de la muncă. Dar, conștiincios ca întotdeauna, îi făcu semn băiatului care era cu el și-i strigă cu asprime: în regulă, tinere, n-ai de ce să te oprești, nu? N-au trecut nici zece minute de la pauza de prânz și vreau să terminăm până diseară cu răsadurile astea, ai înțeles?

Băiatul, un tânăr robust și puternic de vreo optsprezece ani, dădu morocănos din cap, dar își continuă ascultător sarcina în timp ce vorbeam, uitându-se din când în când la noi și apoi la Tom, printre genele neașteptat de groase și de dese. John îi lăudă energia și bătrânul

Tom Baines scuipă în mâinile lui noduroase și negre de pământ, oftând din rărunchi:

– Oh, Luke lucrează destul de bine când sunt lângă el, îți garantez. Dar cum îl scap din priviri, e un leneș, doctore John. E aproape la fel de împătimit ca și tine de pescuit; cum are ocazia, cum o zbughește la pârâu.

Bătrânul flecărea vrute și nevrute și nu-l ascultai decât pe jumătate. Băieții de la cămin erau handicapați și fizic și psihic, știam – desigur, unii mai mult decât alții – dar studiindu-l pe furiș pe Luke, nu detectai nici un semn evident de dezvoltare retardată nici la față, nici la corp. O anumită lipsă de inteligență, poate, în ochii mați și pe chipul durduliu, dar se mișca în perfectă coordonare, mânuind lopata cu îndemânare și cu un scop bine determinat.

John își instală ustensilele de pescuit, ba chiar îmi propuse să-mi pregătească și mie o lansetă. Cu toate că-mi plăcea să mă uit cum își demonstrează talentul, nu simțeam nici o dorință de a-i urma exemplul. Nici să citesc nu prea aveam chef. După drum și cu atâta aer neobișnuit de curat, aveam o stare plăcută de somnolență. Deschisei câteva jurnale medicale, însă ademenită de lumina caldă a soarelui și de gânguritul muzical al porumbeilor din apropiere, mă întinsei pe spate și aproape înainte să-mi dau seama, adormii. John mă trezi pentru prânz.

– După ce mâncăm, mă duc mai sus pe albie. Nu e nevoie să vii, dacă te simți confortabil aici.

– Mă simt foarte bine, îl asigurai.

– O să-ți facă bine, afirmă John cu convingere. Ar trebui să faci asta mai des. Ei bine… să vedem ce ne-a pregătit doamna Atkinson. Mi-e o foame de lup!

Doamna Atkinson ne trimisese un pui întreg prăjit, franzelă, brânză, biscuiți și cafea. Nu mai stăturăm pe gânduri și atacarăm mâncarea, flecărind cu aceeași ușurință ca întotdeauna, tachinându-ne reciproc și râzând ca doi copii, până când John își ridică privirea.

– Oh, Dumnezeule, avem auditoriu!

Mă uitai în direcția în care privea și zării chipul ursuz și palid al lui Luke, ajutorul de grădinar, care ne spiona din spatele copacilor.

– Îi place să pescuiască, spusei eu. Poate că e ora de prânz și-i e foame.

– Poate, încuviință John, puțin îmbufnat. Dar își recuperă repede firea bonomă și-l strigă pe Luke să ni se alăture. Băiatul ezită, dar în cele din urmă acceptă invitația. Se aplecă deasupra găleții cu pești, îi examină cu atenție pe fiecare, apoi studie lanseta lui John, încuviințând viguros când văzu musculițele pe care le folosea ca momeală. Amândoi încercarăm să-l facem să vorbească, dar rămase tăcut, scuturând din cap la toate ofertele noastre de mâncare, și după încă cinci minute de contemplare deasupra găleții, se retrase la postul lui de spionaj, din spatele copacilor și continuă să ne urmărească stânjenitor de interesat până când chemarea lui Tom Baines îl făcu să se ridice în picioare.

– Bietul de el! exclamă John. Ce viață… totuși, cred că preferă libertatea pe care o are aici, față de restricțiile de la cămin. Baines îl lasă să pescuiască seara. Se pare că e singurul lucru de care-i pasă și pe care vrea să-l facă… și se pricepe de minune, după spusele lui Baines.

Se ridică în picioare și se uită cum strâng picnicul. Eram conștientă că prezența lui Luke distrusese dispoziția fericită și lipsită de griji pe care o avuseserăm amândoi înainte de apariția lui neașteptată și că, din același motiv, John era iritat. Nu că ar fi făcut asta evident; doar că știindu-l atât de bine, simții schimbarea din el și-mi păru rău. Momente

ca cel pe care-l împărțiserăm înainte ca studiul tăcut al lui Luke să ne deranjeze nu erau ușor de readus la viață și cred că și John simțise asta… și regreta. Mă întrebă aproape arțăgos dacă vreau să vin cu el în susul albiei și când scuturai din cap, nu încercă să mă convingă.

– Somn ușor, îmi ură el, făcându-mi cu mâna, apoi dispăru printre copaci.

Fui trezită din somn brutal, nu aveam idee cât trecuse de când adormisem, de zgomotul unor pași greoi care se apropiau din spatele meu. Alarmându-mă din instinct, deschisei ochii și încercai să mă ridic, dar fui aruncată brutal înapoi, cu fața la pământ. Îmi ridicai privirea și-l văzui pe Luke stând în genunchi lângă mine, cu o expresie ciudată, pe jumătate rugătoare, pe jumătate înspăimântată, și crezând că-mi adusese vreun mesaj de la John, sau poate de la conac – îl salutai și încercai să mă ridic.

– Bună, Luke… ce dorești?

Băiatul nu răspunse. Avea o licărire strălucitoare, aproape sălbatică, în ochi și respira greu, de parcă ar fi alergat; convinsă acum că-mi invadase intimitatea fără nici un motiv temeinic, hotărâi să încerc să mă înțeleg cu el, vorbindu-i cu calm și liniștitor. Dar refuză în continuare să mă lase să mă ridic, lăsându-se cu toată greutatea pe umerii mei de fiecare dată când făceam vreo mișcare în sensul ăsta și părând să nu audă nimic din ce-i spuneam. Conștientă de primii fiori ai groazei, ridicai vocea să-l chem pe John în ajutor. Fu o greșeală.

– Taci! bâigui el, răgușit. Taci sau te lovesc!

– Nu! protestai. Ia-ți mâinile de pe mine, Luke. O să dai de necaz dacă nu. Tu…

Îi simții degetele puternice și aspre strângându-se în jurul gâtului meu și-mi înghesui peste gură brațul stâng, cu mâneca murdară și

suflecată, sufocându-mi strigătul alarmat. Era numai un băiat de optsprezece ani, îmi amintii, luptându-mă cu spaima – un retardat cu mintea unui copil cu vârsta poate jumătate din a lui. Ca medic, ar trebui să-l pot înțelege și să mă pot descurca fără prea mare caz, dar…

– Luke, rostii eu sugrumat, trăgându-i brațul deoparte, dă-mi drumul, te rog. Eu…

Pumnul îi coborî peste gura mea într-o lovitură crudă. Poate ar fi fost mai cuminte să fi tăcut, cum îmi ceruse, și să fi continuat să încerc să fac apel la rațiunea lui, în speranța că-și va veni în fire sau că va veni John. Dar mâinile lui îmi căutară din nou gâtul. Forța pe care o exercita îmi golea plămânii de aer și temându-mă să nu-mi pierd cunoștința și să rămân cu totul la mila lui, cedai panicii și mă încăpățânai să mă eliberez, trăgându-l cu disperare de mușchi.

Și acesta fu o greșeală, căci lupta mea îi trezi o furie bruscă și bestială. Îmi împinse genunchiul în coaste și ridicându-se, îmi aplică o ploaie de lovituri sălbatice cu piciorul, smulgându-mi un țipăt de durere pe care brațul lui nu-l atenuă decât pe jumătate. Strigai din nou, în culmea disperării, dar se lăsă în genunchi și mă strânse din nou de gât.

– Stai cuminte! Nu-ți fac nici un rău, dacă nu te miști… îi auzii vocea ca din depărtare și apoi, încălcându-și promisiunea – căci nu mai aveam putere sau suflu să mă lupt – mă scutură ca un terier, bombănind cuvinte pe care nu le mai puteam distinge. O ceață roșie îmi plutea în fața ochilor și nu-i mai puteam vedea chipul. Apoi, din senin, Luke îmi dădu drumul. Mă întinsei pe spate, gemând; abia conștientă, sesizai vag pași apropiindu-se și o altă voce, care nu era a lui Luke, strigându-mă pe nume.

– Stacey, trezește-te, somnoroaso! Era vocea veselă și plină de tachinărie a lui John și niciodată nu fusesem mai încântată să aud o voce.

Mă ridicai cu dificultate într-un cot; mi se învârtea capul și mă cuprinsese greața.

– L-am văzut pe puștiul grădinar – cum îl cheamă? Luke. A șters-o când m-a văzut. Te-ai împrietenit cu el?

Dacă mă împrietenisem cu… Luke?! Deschisei gura plină de vânătăi să neg îngrozită, dar nu reușii să scot nici un sunet și John își lăsă găleata plină cu pește și se întoarse cu fața spre mine. Trebuie să mă fi văzut bine întâia oară, căci azvârli lanseta și grăbi pasul.

– Stacey, pentru numele lui Dumnezeu, păpușă, ce s-a întâmplat? Arăți de parcă… Era lângă mine, cuprinzându-mă în brațele lui, agitația făcându-și loc în ochii lui când îmi ridică bărbia și-mi atinse urmele de pe gât. Nu, nu încerca să te ridici, mă avertiză el. Rămâi așa până-mi dau seama ce ai.

– Sunt… bine, John. Vocea-mi era un horcăit și-mi simțeam limba de două ori mai mare decât gura, dar senzația de greață și amețeala îmi treceau. Conștiința profesională începu din nou să lucreze, avertizându-mă că dacă-i voi spune lui John ce se întâmplase, consecințele puteau fi severe și îngrozitoare pentru Luke. Își va pierde slujba – evident, era inevitabil; indiferent dacă-i spuneam sau nu adevărul lui John, nu mai putea rămâne aici să se bucure de libertatea grădinilor conacului, pentru că putea să atace oricând pe altcineva. Dar… ezitai, trăgând aer în plămânii torturați și întrebându-mă cât de urâte erau rănile de pe gât și cât îi vor da de înțeles ochiului de cunoscător al lui John. Luke era retardat; nu putea fi făcut răspunzător pentru acțiunile lui și va trebui examinat de un psihiatru, probabil i se va da un tratament… ceea ce înseamnă că va fi reținut în spital. Nu i se mai putea permite să rămână la cămin… John îmi punea întrebări cu o voce joasă și șocată și știam că se aștepta să primească răspunsuri.

Trăsei adânc aer în piept și, ghicindu-mi parcă gândurile, John îmi spuse:

– Și eu sunt medic și e puțin probabil să-l altoiesc pe Luke – cu toate că recunosc, sunt foarte tentat. Luke a fost, nu-i așa?

– Da, el a fost. Dar sunt sigură că nu știa ce face. Și mama ta, John… trebuie să-i spunem? Nu va înțelege și…

– Trebuie să-i spunem ceva, pentru că băiatul trebuie să plece imediat de aici. Dar nu-i vom spune mai mult decât e necesar, pentru binele lui. Pe de altă parte, vreau să știu adevărul, îndată ce te curăț puțin. Din păcate, n-am trusa cu mine, așa că va trebui să fie doar primul ajutor.

Îmi aduse o compresă cu apă rece ca să-mi calmeze durerea musculară de la gât și-mi curăță sângele de pe bărbie cu un tampon cu spirt. Coastele erau altă problemă; după ce le palpă cu grijă, mă asigură că erau lovite serios, dar totuși intacte. Îmi confecționă un bandaj dintr-o eșarfă pe care o adusesem cu mine și mă legă, ca să pot respira mai ușor. În final, îmi turnă o cană de cafea, adăugă zahăr din abundență și mi-o dădu s-o beau cu două aspirine.

– Acum, Stacey, spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi totul.

Îi dădui ascultare fără tragere de inimă, însă nu-i ascunsei nimic și văzui cum chipul i se întunecă de o furie profundă și controlată, cum nu mai văzusem niciodată la el. Mă ascultă fără să mă întrerupă și când terminai, se ridică și-mi mai aduse o compresă pentru gât.

– Puteai să mori, Stacey, îmi spuse, scuturând din cap de parcă încă nu-i venea să creadă că așa ceva se putuse întâmpla în locul acesta minunat, într-o zi atât de perfectă. Conacul fusese casa lui de-a lungul copilăriei, pârâul acesta era locul în care venea întotdeauna – chiar și acum – când simțea că are nevoie de liniște și relaxare și-mi dădeam

seama că faptul că Luke mă atacase aici îl șocase până în adâncul ființei lui. Gândindu-mă să-l consolez, îmi pusei mâna peste a lui:

– S-a terminat, John… Și n-am murit. O să uităm totul și…

– Nu! explodă el. N-o să uit niciodată, cât voi trăi. Stăteai aici dormind și băiatul acela… oh, Dumnezeule, nu pot să vorbesc despre asta, Stacey. Dacă n-aș fi fost atât de prost încât să te las singură!

– Nu aveai de unde să știi. Nimeni nu avea cum să știe că Luke va căpia așa. Crezi că dacă bătrânul Baines ar fi știut, nu ne-ar fi prevenit? Și evident, n-avea idee și lucrează cu băiatul ăsta de luni de zile!

– Adevărat. Se ridică în picioare. Strâng lucrurile și le lăsăm aici… Baines poate să le aducă mai târziu acasă. Apoi, dacă te simți în stare, voi încerca să te duc până acasă.

Capitolul 5

În ciuda sfatului lui John, mă întorsei la Harrowfields duminică seara, chiar dacă nu tocmai în apele mele, însă simțindu-mă mult mai bine.

Doamna Mallory acceptase explicația pe care John i-o dăduse despre întoarcerea lui Luke la cămin și eram destul de sigură că nu legase boala mea cu plecarea băiatului. Fusese foarte amabilă cu mine pe parcursul scurtei mele șederi sub acoperișul ei, mă vizitase de două ori pe zi și-mi dăduse sfaturi în privința dietei și remediilor pentru ce-și imagina că era clar rezultatul muncii în exces și subnutriției. Și apoi, cu atâta subtilitate încât nu putui să nu-i bănuiesc motivele ascunse, începuse s-o ridice în slăvi pe Grace Kinnell.

– Mă bucur atât de mult că-l suplinește pe John! începuse mama lui, uitându-se cu dezaprobare cum îmi aprind o țigară. După ce mă avertizase că fumatul e nociv, revenise la subiectul necunoscutei – cel puțin mie – Grace Kinnell. Înțelesei că provenea dintr-o familie veche din Yorkshire, ceea ce în ochii doamnei Mallory o făcea să fie acceptabilă social și o pereche excelentă pentru fiul ei. Ar fi atât de

potrivit, dragă Stacey, continuase ea când îi dădusem de înțeles, cu mai puțină subtilitate, că eu și fiul ei nu eram decât buni prieteni. E mai apropiată de vârsta lui decât tine și, desigur, e tot medic de familie, ca și John… în vreme ce tu ești foarte ambițioasă, nu-i așa? Vorbise de parcă ar fi fost o crimă și recunoscusem, simțindu-mă vinovată, că poate într-adevăr era. Încântată de reacția mea, care mai degrabă o luase prin surprindere, mă bătuse ușor pe mână și-mi spusese cât de înțeleaptă și de rațională sunt. Și în Londra, la un spital mare, vei avea atâția doctori tineri din care să alegi, nu-i așa, Stacey dragă? Ambițioși și cu înaltă calificare, ca și tine.

John mă condusese la Merton și mă urcase în trenul de Londra. Fusese foarte amabil și mai grijuliu decât de obicei, dar îl simțisem oarecum constrâns și atribuisem asta în parte șocului datorat comportamentului lui Luke, în parte influenței mamei sale. Mă învitase să mai trec pe la el și mă rugase să-l sun luni seara ca să-i spun cum mă simt și ca să mă anunțe dacă Grace vroia casa.

– Asta depinde de cum se va rezolva cu parteneriatul cu Dilys. Dar îi place casa… ridicase el din umeri. O să ne ținem degetele încrucișate.

– Bine. Mulțumesc pentru tot, John. Ai fost foarte amabil.

– Amabil? îngânase el cu o notă de amărăciune. Așa mă vezi tu – amabil? Oh, ei bine… ai grijă de tine și drum bun.

***

– Cum a fost weekendul cu fidelul de John? mă întrebă Mandy la telefon.

– A avut momentele lui.

– Te cred! auzii râsul ei amuzat și ușor ironic. Cred că te-ai distrat de minune când ați vizitat-o pe mama lui – locțiitoarea lui mi-a spus că stai la conac, când am telefonat. De ce naiba te-ai dus acolo, Stacey? Ți-ai pierdut mințile sau cum?

– Ei bine, e o poveste lungă.

– Că veni vorba, draga mea, cum e locțiitoarea lui John? Avea o voce foarte atrăgătoare – răgușită… sper că nu e o rivală, nu? Unde a găsit-o John?

Îi explicai că doctorița Kinnell avea o propunere de parteneriat cu Dilys Powell și-i pomenii de posibila vânzare a casei, care-i trezi imediat interesul.

– Minunat, dragă! Mi-ar prinde bine ceva bani și casa aia e un mastodont, nu? Așa că să nu faci nimic s-o descurajezi pe doctorița nu-știu-cum, bine?

O asigurai cu gravitate că nu voi face nimic și închiserăm, după ce mă rugă să nu întârzii mâine la prânz. Abia pusesem receptorul la loc, când auzii din nou soneria enervantă a telefonului. Răspunsei fără tragere de inimă; era Gil Plumpton, scenaristul, care mă invită să luăm cina într-o oră, ca să discutăm detaliile vizitei lui la Centrul Harrowfields.

La șapte și un sfert, Lotusul Elan sosi punctual în fața aripii rezidenților, atrăgând privirile admirative și pline de invidie ale unui grup de tineri tehnicieni care se îndreptau spre parcare. Gil sări din mașină: purta o jachetă de culoarea prunei, o cămașă roz și o eșarfă la gât. Mă zgâii la el, încercând să nu arăt că eram puțin surprinsă, și-mi

zâmbi cu încântarea unui băiețel în timp ce mă ajută să urc în mașină. La petrecerea lui Mandy, unde fusese unul din mulțime, nu mi se păruse atât de exotic ca acum, în împrejurimile sobre ale Harrowfieldsului.

– E în regulă, Stacey – o să-mi pun un costum bleumarin când vom face turul spitalului, nu-ți face griji.

– N-am spus nimic, mă apărai.

– Nici n-a trebuit – expresia ta a fost de-ajuns.

– Îmi pare rău. Doar că… nu sunt obișnuită cu… Mă oprii, dându-mi seama că-l comparam cu John, care întotdeauna purta costume din tweed.

– Așadar, ești sora lui Mandy… E greu de crezut.

Conducea fără nici un efort și se angajă în traficul aglomerat la o viteză care uneori mă lăsa fără suflu, dar în același timp mă umplea de admirație. După un timp deschise radioul și începu să cânte vesel, întorcându-se din când în când să-mi zâmbească amuzat.

Realizai uimită că mă simțeam bine și curând căzui într-un somn adânc și liniștitor. Gil mă trezi cu un râs:

– Am ajuns, somnoroaso!

Ametită de somn, mă uitai pe geam și văzui că ne aflam în parcarea unui hotel de pe marginea unui râu. Parcarea dădea într-o grădină chinezească, în care se afla și un ring de dans; o orchestră cânta o melodie veche, iar mesele erau adunate în jurul scenei.

– Stăm afară, nu? Te simți mai bine după ce ai dormit?

– Mult mai bine, mulțumesc.

Gil mă amuză cât mâncarăm, lăsându-mi puțin de făcut în afară să-l ascult – ceea ce era plăcut și relaxant. Abia la cafea aduse vorba despre vizita la Harrowfields și adoptă un ton de afaceri. Știa exact ce vroia să

vadă și care aspecte ale muncii noastre la Centru îl interesau în primul rând. Stabilirăm împreună programul unei vizite de o zi și Gil îl notă, reper cu reper, în carnețelul lui.

– Pot să cer să-mi fii ghid și mentor, nu-i așa? întrebă el, închizându-și carnețelul și făcându-i semn chelnerului să ne reumple cești-le.

– Da, așa cred. Dar să știi că ar fi mai bine să ceri pe cineva mai experimentat. Sunt foarte nouă la Harrowfields și dacă obții permisiunea pentru un tur oficial, atunci…

– Desigur că obțin. Dar oricum, Stacey, aș aprecia mult dacă ai veni și tu. Știi ce vreau și simt că te pot întreba lucruri fără să fac prea mare paradă cu ignoranța mea în fața vreunui profesor cu o mie de titluri, care s-ar aștepta să-i înțeleg jargonul medical. Și nu-l înțeleg, adăugă cu tristețe, cu toate că scriu de atâta timp scenariul pentru "Spitalul".

– Mai exact, cine-ți aranjează vizita?

– Producătorul – va trage toate sforile necesare. Vom face un documentar, dacă mi se acceptă propunerea.

– Oh, nu va fi un episod din serial? Mă simțeam ușurată și trebuie să se fi văzut, căci mă bătu ușor pe mână și-mi zâmbi.

– Nu ești de acord cu serialul nostru?

– Ei bine… ezitai, gândindu-mă cum să-i spun părerea mea fără să-l jignesc sau să par neloială față de Mandy.

– E în regulă, draga mea, râse Gil, nu trebuie să-ți faci griji că mă insulți – sunt obișnuit cu asta. Dar transmitem pentru o audiență vastă și majoritatea primesc ce-și doresc… imaginea foarte dramatică a vieții din spital, așa cum cred ei că este. Nu s-ar uita la "Spitalul" dacă le-am oferi un tablou absolut real. Dramele depășesc realitatea, prin urmare o distorsionează ușor – toate fazele plictisitoare ale vieții de zi cu zi sunt tăiate cu grijă.

Mă gândii puțin și trebui să-i dau dreptate.

– De exemplu, nu le-aș arăta-o niciodată telespectatorilor pe Mandy așa de obosită cum erai tu mai devreme – indiferent câte ore ar petrece în sala de operații, luptându-se să salveze viețile pacienților. Telespectatorii ar rămâne șocați!

– Da, cred că ai dreptate. Cred că mulți nici nu s-ar mai gândi să-și pună viața în mâinile mele. Oricum, să știi că majoritatea personalului din spitale trebuie să lucreze la ore imposibile.

– Cred. De ce o faci, Stacey?

– Nu știu, nu m-am gândit niciodată la asta. În principal, cred că pentru că, la fel ca toți medicii, am un simț al responasilității foarte dezvoltat. Munca trebuie făcută și oamenii ar avea de suferit dacă vreunul din noi ar sta să se gândească la ore și la plată. Medicii de familie lucrează la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, adăugai gândindu-mă la John.

– Dar sunt și mai bine plătiți, nu?

– Unii, da. Nu toți. Medicina e o profesie care nu poate fi niciodată răsplătită corespunzător, așa că presupun că tindem să nu ne gândim la munca noastră în termenii recompenselor financiare pe care le aduce.

– E o coincidență ciudată, nu-i așa, că sora ta joacă, pe scenă, rolul pe care tu-l trăiești în fiecare zi la spital. E realmente uimitor. Și sunteți atât de diferite una de cealaltă – nici măcar fizic nu semănați.

– Îmi pare rău, spusei, simțind că trebuie să mă scuz cumva. Îmi pare rău dacă realitatea e o deziluzie pentru tine.

– Să nu-ți pară, spuse Gil pe un ton ciudat, care aducea a furie. Și ca să stabilim odată lucrurile, nu sunt câtuși de puțin dezamăgit de realitate… ca să fiu sincer, e mai degrabă frumoasă, în opinia mea. Diferită, dar frumoasă.

Făcu un gest spre ringul de dans care de-acum devenise mai aglomerat. Vrei să facem câțiva pași, sau ești prea obosită?

– Ei bine… n-am mai dansat de mult, începui nesigură. Dar… Se ridică și-mi luă mâna.

– Nici eu, așa că vom dansa orbește la margine. Dar putem să încercăm.

Dimpotrivă, era un dansator foarte bun, dar coastele mele afectate, de care uitasem pe moment, reacționară dureros când muzica deveni mai ritmată și brațele lui viguroase se strânseră mai tare în jurul meu. Nu-mi putui reține un geamăt involuntar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gil, dându-mi imediat drumul și privindu-mă cu îngrijorare. Te-am rănit?

– Nu e vina ta, îl asigurai. Doar că am fost implicată într-un… accident și… Îmi acceptă explicația jalnică fără să comenteze, dar mai târziu, când ne aflarăm din nou în intimitatea Lotusului, reveni:

– În legătură cu coastele, Stacey… e mai mult decât pare, nu-i așa? Te-a lovit vreo mașină sau ceva? Sau a înnebunit șeful tău și te-a lovit cu precizia pe care se știe c-o au toți chirurgii? Rămase în expectativă, atent la drum. Nu vrusesem să-i spun povestea, dar mă înduioșase cu umorul lui. Îmi simțeam obrajii arzând când încheiai scurta expunere și dându-și seama că mă supăraseră întrebările lui, îmi strânse compătimitor mâna.

– Lucruri ca ăsta se întâmplă, Stacey, spuse cu blândețe. Se întâmplă în fiecare zi. De dragul tău, mă bucur că n-a fost mai rău. Dar trebuie să încetezi să te mai învinuiești pentru ce a făcut băiatul acela.

– Să încetez să mă mai învinuiesc? îngânai și realizai, uitându-mă la el, că exact asta făcusem în subconștient. Ghicindu-mi parcă gândurile, Gil continuă:

– Cunoscându-te, draga mea, sunt convins că nu i-ai oferit nici o provocare. Asta te frământă, nu-i așa – teama că poate l-ai provocat fără să vrei? În ciuda educației tale de medic, nu ești sigură.

– Da, așa cred, încuviințai nefericită. De câte ori a trebuit să povestesc cuiva ce s-a întâmplat… m-am simțit vinovată și mi-a părut rău pentru băiat.

– Care băiat n-a primit nici o pedeapsă drastică, nu-i așa?

– Nu. În cazul lui, nu poate fi tras la răspundere.

– Nici tu, Stacey, spuse Gil cu hotărâre. Dacă i s-ar fi întâmplat surorii tale ceva de genul ăsta, poate aș fi avut oarecare rețineri… dar nu în privința ta. Ești ultima persoană din lume care ar oferi genul ăsta de provocare. Dacă l-ai provocat în vreun fel, atunci a fost cealaltă extremă.

– Da? Schițai un zâmbet timid, simțindu-mă dintr-o dată mai bine. Gil descoperise rădăcina temerilor mele și – chiar dacă ultima lui remarcă nu fusese tocmai amabilă – reușise să-mi risipească și teama și sentimentul de vinovăție.

– Da, afirmă convins și văzui că-mi zâmbește strâmb. Mandy e extrovertită, iar tu ești exact opusul, ceea ce e o coincidență ciudată, date fiind circumstanțele, nu crezi?

– Ar trebui să mă scuz?

– Oh, nu; cu siguranță, nu față de mine. Eu colecționez trăsniți! Zâmbetul lui era atât de prietenos și de înțelegător, încât cuvintele lui își pierdeau orice urmă de jignire. Oricum, și eu sunt un ciudat, cum o să-ți dai seama când o să mă cunoști mai bine.

Îl studiai gânditoare, observându-i barba, părul lung – neobișnuit de drept și iritant de curat – și hainele scrobite și mă trezii râzând.

– Vrei să-mi spui că ești un impostor, Gil?

– Da, desigur. Când sunt în Roma… oamenii cu care am de-a face profesional nu m-ar accepta dacă nu m-aș contopi cu împrejurimile, ca să zic așa. Așadar, asemenea proverbialului cameleon, exact asta fac. Să nu mă dai de gol, bine? Nici măcar lui Mandy.

– Nu prea putem să vorbim una cu cealaltă. De ani de zile nu mai vorbim aceeași limbă.

– Nu mă mir㠂. Încetini la o intersecție și spre surprinderea mea, observai că eram aproape de Harrowfields.

– Mă văd mâine cu Mandy. Cred că are ceva să-mi spună. Să fie vorba de tine?

– Aproape sigur. Dar să nu iei în serios tot ce-ți spune.

– E probabil să te discrediteze?

– Oh, da, dădu el din umeri. Așteptai să dezvolte afirmația, dar n-o făcu și în cele din urmă îi întinsei mâna și-i mulțumii pentru seara plăcută. Chiar te-ai simțit bine?

– Da, răspunsei sincer.

– Și eu, Stacey. Îmi sărută mâna cu un gest exagerat de teatral, apoi sări și veni să-mi deschidă portiera. Noapte bună, spuse el brusc și plecă fără să aștepte să-i răspund.

Un om ciudat, mă gândii în timp ce urcai scările spre camera mea. Ca și Mandy, juca un rol și mă întrebam cum era Gil Plumpton în realitate, dincolo de imaginea pe care și-o construise cu atâta grijă. Probabil, era mult mai agreabil – și mult mai obișnuit – decât vroia să bănuiască cineva… dar nu-mi puteam analiza sentimentele în privința lui până nu-l vedeam pe adevăratul Gil și asta era foarte puțin probabil să se întâmple, decât dacă vroia el.

Când ajunsei în camera mea, găsii un bilet de la Aiesha. Sunase John – întrebase cum mă simt – și deși Aiesha făcuse tot posibilul să-l

liniștească, mă sfătuia să-i telefonez și să vorbesc personal cu el. Luke fusese examinat de un psihiatru în dimineața aceasta și recunoscuse că se mai purtase și înainte ca sâmbăta trecută. Celălalt mesaj era de la Mandy – mă ruga să ne întâlnim la douăsprezece treizeci în loc de douăsprezece și mai era unul de la Janet Lomax, care mă ruga s-o sun, indiferent de oră. Îmi aprinsei o țigară și mă așezai lângă telefon. Mai întâi formai numărul din Danesmead; sună de câteva ori și când tocmai mă pregăteam să închid, îmi răspunse o voce feminină, pe un ton tăios și descurajator:

– Reședința doctorului Mallory, doctorița Kinnell la telefon. Cine este?

Vocea era răgușită și recognoscibilă, dar în momentul acela mi se păru departe de a fi atrăgătoare. Fui tentată să spun că greșisem numărul și să închid, dar o încăpățânare pe care nu știam că o posed mă făcu să mă răzgândesc și spusei cu hotărâre:

– Aș putea să vorbesc cu doctorul Mallory, vă rog? Așteaptă telefonul meu și…

– Nu prea cred, din moment ce a plecat și nu mi-a spus că așteaptă vreun telefon. Dar pot să preiau mesajul, dacă doriți. Sunteți o pacientă? Dacă da, poate să aștepte până dimineață, pentru că e destul de târziu, nu?

– Nu sunt o pacientă, răspunsei indignată. John nu era niciodată tăios sau descurajator cu pacienții care-i tulburau somnul – sau cu rudele bolnavilor, care-l sunau noaptea. Dar evident, vederile lui n-o impresionaseră pe Grace Kinnell… Nu am nici un mesaj, mulțumesc, doctore Kinnell. După cum ați sugerat, poate să aștepte până dimineață.

– Oh, nu cumva sunteți Stacey Duncan? întrebă ea, pe un ton mult mai prietenos. Mi-a spus John că s-ar putea să suni, doctore Duncan. Dar e atât de târziu și am crezut că… Nu-și desconspiră gândurile, dar

îmi povesti că doamna Mallory se îmbolnăvise și-l chemase de urgență pe fiul ei. Îi țin din nou locul până se întoarce.

– Oh, înțeleg. Îmi dispăruse indignarea. O întrebai pe Grace dacă știa natura bolii doamnei Mallory, dar îmi spuse că nu avea idee. Ai putea să-l suni acolo, îi sugeră ea. A plecat abia după unsprezece.

Îi mulțumii și închisei. John nu putea să fi ajuns deja la conac, așa că nu avea rost să sun. Luai biletul Aieshei și formai numărul lui Janet. Răspunse imediat și când mă recomandai, spuse cu voce scăzută:

– Așadar, ai primit mesajul meu. Te-am mai căutat de câteva ori, Stacey, dar ești întotdeauna plecată.

– Îmi pare rău. Abia am primit mesajul tău.

– Da, înțeleg. Rămase tăcută atâta timp, încât crezând că se întrerupsese legătura, întrebai:

– Janet, mai ești acolo?

– Da, răspunse ea sec.

– Îmi pare rău că nu te-am văzut deunăzi, începui eu, încercând să fac conversație. Ne-ai lăsat o cină delicioasă, pentru care n-am apucat să-ți mulțumesc, dar…

– Nu contează. Eu… Stacey, vreau să te văd. Mai exact… trebuie să te văd… Se întrerupse, ținându-și respirația.

– Nu mi-ai răspuns la scrisoare, Janet, mă apărai. Ți-am scris acum trei luni să-ți spun că mă întorc la Harrowfields. Cum nu mi-ai răspuns, am tras concluzia că preferi să nu reînnodăm legăturile, așa că…

– Ai tras concluzia corectă, confirmă cu amărăciune Janet. Dacă tot vrei să știi, am sperat să stai departe, chiar dacă ești aici, la Harrowfields.

– Atunci, de ce vrei să mă vezi? întrebai confuză.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Stacey, chiar nu știi? Nu vreau să spun prea multe la telefon. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă ai veni

aici, pentru că trebuie să stăm de vorbă, trebuie să stabilim câteva lucruri între noi. Nu mai putem continua așa – sau cel puțin eu nu pot. Vii?

– Da, vin, încuviințai eu, făcând eforturi să par calmă. Când propui?

– Mâine e ziua mea liberă. Ai putea să ajungi după-amiază? Voi fi singură; Harvey nu se întoarce niciodată înainte de șapte.

– Dacă-ți spun că voi încerca să ajung între cinci și șase, e bine?

– Da, e bine. Dar nu veni după șapte, te rog. Când Harvey va fi acasă, mă gândii imediat plină de resentimente, dar mă controlai rapid și-i promisei că o voi anunța dacă nu voi putea ajunge înainte de șapte. Janet îmi mulțumi fără căldură.

– Janet, realmente și sincer, nu avem despre ce să vorbim sau ce să stabilim. În ceea ce mă privește. Îți dau cuvântul meu că nu e nimic și…

– Oh, ba da, este! tună ea brusc. Crezi că sunt oarbă sau proastă? Știu ce se întâmplă și știu ce-i face lui Harvey. Nici de data asta nu mă lăsă să neg, hotărâtă fiind să nu mă creadă. Nu sunt oarbă, așa că nu te mai obosi, Stacey. Te aștept între cinci și șase. Îmi închise brusc și rămăsei perplexă și plină de frustrări, cu receptorul în mână.

Aveam conștiința împăcată. Nu-l mai văzusem și nici nu încercasem să iau legătura cu Harvey de la cina noastră și cu siguranță, nu mă dusesem la apartamentul lor în speranța de a-mi petrece seara singură cu el – ăsta fusese ultimul lucru la care mă așteptasem. Chiar Janet ne lăsase singuri acolo – poate intenționat – căci ar fi putut foarte bine să amâne cina în clipa în care fusese chemată la spital. Dacă nu vrusese să vin sau nu avusese încredere să ne lase singuri, ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să amâne invitația, să-mi fi explicat circumstanțele și să mă fi chemat în altă seară, când nu era de serviciu. Sau ar fi putut foarte bine să nu lase mâncarea în cuptor și așa să-l determine pe Harvey să

mă ducă la un restaurant sau chiar înapoi la Centru. În schimb, îmi lăsase un bilet și totul pregătit.

Oftai, știind prea bine că nu aveam conștiința întru totul curată. Îl lăsasem pe Harvey să mă ia în brațe, îl lăsasem să mă sărute și, dacă eram sinceră cu mine, trebuia să recunosc că-i și răspunsesem la sărut. Desigur, un sărut nu însemna nimic la vârsta aceasta permisivă. Nu însemna infidelitate… dar sărutul acela, în particular, fusese suficient încât să mă facă să-mi dau seama că sentimentele mele pentru Harvey nu se schimbaseră, că încă mai eram îndrăgostită de el, în ciuda faptului că era soțul lui Janet.

Sau nu mai eram? Întrebarea care-mi răsări nechemată în minte nu era una la care să răspund cu ușurință. Îmi aprinsei o țigară și mă întinsei pe spate, gândindu-mă la toate implicațiile ei. Iubirea nu este doar atracție fizică – nici măcar pasiunea irezistibilă pe care Harvey o trezise dintotdeauna în mine. Să iubești un bărbat înseamnă să-l respecți și să-l placi… așa trebuie să fie ca să aibă vreun viitor. Și-l plăceam – îl plăcusem vreodată pe Harvey atât de mult cum îl plăceam pe John, de exemplu? Stând acolo, pe întuneric, urmărind strălucirea roșie a țigării, fui obligată să recunosc că poate nu… cu siguranță, nu-l respectam și nu-l admiram ca pe John Mallory. Dacă John ar fi fost căsătorit cu altcineva – cu Janet sau cu Grace Kinnell – nu mi-ar fi cerut niciodată să ne mai vedem, așa cum făcuse Hervey și nimic nu l-ar fi indus să mă sărute cum mă sărutase Harvey cu prima ocazie când fuseserăm singuri. Indiferent ce provocare i-aș fi oferit… îmi reținui un suspin și stinsei țigara. Oferisem vreo provocare în seara aceea – fusese vina mea că Harvey mă luase în brațe? Presupuneam că da și gândindu-mă la ce-mi spusese Janet, îmi jurai ca pe viitor să nu-i mai dau nici un motiv de îngrijorare. Nu-l voi mai vedea pe Harvey.

În dimineața următoare, fui ocupată cu o pacientă căreia îi făcusem un transplant împreună cu șeful meu și care acum avea hemoragie internă. Inițial, îmi fusese teamă că organismul ei respinge noul rinichi, dar după ce o consultai cu atenție, îmi amintii ceva ce spusese șeful în timpul operației în legătură cu peretele arterei la care alăturase transplantul. Mă întorsei spre asistentă și-i dădui încrezătoare și fără grabă instrucțiuni. Până când domnul Leyland ajunse în salon, Jenny Tremayne primea deja o transfuzie de sânge și-i dădusem o doză preventivă de antibiotic, după ce mă asigurasem că nu respinge rinichiul. Bucuroasă să afle vestea și cum sângele pe care-l pierduse începea deja să fie înlocuit cu cel din transfuzie, arăta deja mai bine și Richard Leyland îi făcu numai un examen obișnuit, după ce mă întrebă dacă anunțasem la sala de operații.

– Da, domnule, le-am spus că s-ar putea să avem o urgență.

– Bravo! Du-o jos cât poți de repede… și aș vrea să mă asiști. Vom încerca să-i reparăm artera și să punem o drenă în spatele rinichiului… Intră în detalii tehnice, pe care le ascultai cu atenție, bucuroasă și ușurată.

Pierdui micul dejun și ajunsei exact la timp pentru stagiul șefului meu, dar când ajuserăm la patul lui Jenny Tremayne, avui satisfacția să văd că, deși era încă inconștientă, culoarea și aspectul general ale pacientei mele erau dovada mută că era pe cale să-și revină. După ce terminai prezentarea, domnul Leyland mai adăugă câteva cuvinte pe care nu le auzii, dar domnul Enderby se întoarse spre mine și-mi zâmbi.

– Bună treabă, domnișoară Duncan! Ceea ce-ți lipsește la capitolul experiență ai recuperat în dimineața asta, cu observația extrem de pătrunzătoare. În toate cazurile de genul acesta, este de importanță vitală să nu se accepte diagnosticul aparent evident de respingere până

nu se examinează cu atenție pacientul și nu se exclud toate celelalte posibilități, le explică el celorlalți. În cazul de față, indiciul a fost scăderea bruscă a tensiunii arteriale – și domnișoara Duncan l-a zdetectat și a făcut deducția corectă, lucru deloc ușor pentru un novice în domeniul acesta…

Nu făcusem mare lucru, știam – domnul Leyland ar fi văzut în câteva secunde ceea ce mă nedumerise… dar fără doar și poate, laudele șefului îmi dădeau satisfacție și asemenea unui copil care primea un premiu, simții cum mi se umple inima de mândrie.

Extazul mă urmări tot restul dimineții și printr-un miracol, reușii să-mi completez foile de observații cu zece minute înainte de ora la care trebuia să mă întâlnesc cu Mandy la Silver Teapot. Aiesha fu de acord să-mi țină locul între cinci și șase și, cum mai aveam câteva minute la dispoziție, sunai la conacul de la Staithes Holtby. Îmi răspunse chiar John și-mi spuse că mama lui suferise un ușor atac de inimă, dar se simțea mai bine decât s-ar fi așteptat.

– Rămân aici cu ea până mâine, să fiu sigur că e în afara oricărui pericol. Dar cred că este o doamnă în vârstă remarcabil de tare, după cum știi și tu. Apropo, cum te simți? Vânătăile acelea sunt la fel de dureroase?

– Mă simt bine, mulțumesc, John, îl asigurai vesel.

– Așa pari – bine, puțin fără suflu. Ai alergat?

– Da, aproape. Încerc să-mi fac timp pentru un prânz cu Mandy, așa că o să mă ierți dacă o să închid acum, nu-i așa? Mă bucur că mama ta se simte bine.

– Mulțumesc. O să-i spun că ai sunat. Ciudat, chiar a întrebat de tine.

– De mine?! exclamai, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Oh, trebuie să fi fost confuză, John – probabil s-a referit la doctorița Kinnell.

– Nu, de tine a întrebat. Ei bine, ar fi mai bine să nu te mai reții, altfel o să dai de necaz că ai făcut-o pe Mandy să aștepte. Fii binecuvântată, Stacey dragă… ai grijă de tine și treci pe aici îndată ce poți, bine?

Capitolul 6

Mandy nu părea deloc încântată când mă așezai lângă ea la douăsprezece și patruzeci și cinci, cu răsuflarea încă tăiată, căci alergasem pe drum.

– Nu pot să înțeleg de ce întârzii mereu, îmi reproșă ea. Îmi cerui scuze, dar nu dădui nici o explicație pentru întârzierea mea și adăugă binevoitoare: am început fără tine – știam că n-o să te superi. Am comandat pentru amândouă antricoate la grătar – nu că m-aș omorî cu ele, dar nu prea au altceva în meniu.

Îi menționai că măcar în privința prețurilor nu va avea nimic de comentat, dar refuză să se calmeze și abia când ni se aduseră cotletele – care arătau și miroseau extrem de apetisant – acceptă să schimbăm subiectul. Nici după aceea nu trecu la motivul pentru care dorise să ne vedem decât când așteptam următorul fel.

Cu același ton critic, îmi spuse că era păcat că ajunsesem atât de târziu, pentru că avea câteva lucruri despre care vroia să discutăm.

– Repetițiile s-au amânat până la două și jumătate, dar va trebui să plec mai devreme ca să fiu sigură că găsesc un taxi care să mă ducă la studiouri.

Așa că nu ne rămâne prea mult timp, nu?

– Mai avem trei sferturi de oră, observai eu, uitându-mă la ceas. Și o să găsești ușor un taxi în fața spitalului. Despre ce vroiai să discutăm, oricum?

– Ei bine, în primul rând e vorba de Gil Plumpton, spuse ea, aprinzându-și o țigară. Sper că ospătărița aia ștearsă își amintește că am comandat brânză. Îi făcu nerăbdătoare semn chelneriței hărțuite și apoi reveni la mine, încruntându-se. Am auzit că ieși cu el.

Rezistai tentației să-i spun să-și vadă de treburile ei, căci cu toate defectele, Mandy avea de obicei intenții bune.

– Doar o dată. Am luat cina cu el aseară. Ți-a spus că o să mă invite, nu-i așa?

– Da, mi-a menționat. Dar trebuie să ai foarte mare grijă cu Gil, Stacey.

– Să am grijă cu Gil? Eram surprinsă și o arătai. Dumnezeule mare, de ce? Nu m-am cuplat cu el, dacă de asta îți faci probleme. Și în orice caz, nu sunt un copil, sunt perfect capabilă să am grijă de mine, cu Gil sau cu… Mă întrerupsei, mușcându-mi buza. Fusesem pe cale să spun "cu Gil sau cu oricine altcineva", dar îmi amintii de Luke și simții cum mă înroșesc vinovată. Cu Gil, cel puțin, încheiai brusc.

– Nu-l cunoști, mă avertiză Mandy și spre surprinderea mea, văzui că nu glumea. E un om foarte ciudat.

– Nu suntem toți? râsei eu, în ciuda expresiei ei grave. Chelnerița ne aduse brânza și biscuții și mai comandai cafea. După ce plecă fata, vrui să știu în ce privință era ciudat Gil. Mie mi se pare destul de normal. Oh, știu că mai joacă și teatru, dar…

– Nu la asta mă refer, sări Mandy. Își aprinse o altă țigară, încruntându-se. Are niște standarde foarte ciudate de – presupun că i-ai zice moralitate.

– Încerci să-mi spui că e vreun maniac sexual sau ceva? sugerai, continuând să transform totul în glumă. Pentru că vreau să-ți spun că nu a dat absolut nici un semn în sensul ăsta, în ceea ce mă privește. Comportamentul lui a fost ireproșabil, ba chiar cavaleresc și…

– Oh, încetează, Stacey! mă întrerupse Mandy, pierzându-și răbdarea cu mine. Cine-și mai face griji în privința moralității în ziua de azi? Am vrut să spun că standardele lui de integritate sunt dubioase. Văzându-mi uimirea, îmi explică: este foarte dedicat slujbei lui, chiar dacă vrea să lase o impresie contrară. Ca să obțină material pentru un scenariu, ar face orice, s-ar folosi de oricine, nu înțelegi? Și se va folosi de tine, dacă-i dai fie și o jumătate de șansă… e clar că asta vrea, altfel n-ar ieși niciodată cu tine.

Ultima ei concluzie nu era câtuși de puțin măgulitoare, dar eram obișnuită cu sinceritatea tipică a lui Mandy, așa că n-o provocai și nu făcui nici un comentariu. Nu spusei decât că producătorul lui Gil făcea demersuri să obțină permisiunea de a vizita spitalul.

– Spune că o să facă un documentar despre operațiile de transplant și desigur, dacă va primi aprobarea, o să se consulte cu mine în privința materialului pe care-l va folosi. Scenariul va trebui verificat de către profesor și…

– Gil scrie scenarii pentru "Spitalul", declară ea sec. De acord, poate că spune adevărul în legătură cu documentarul, dar tot va folosi pentru serial tot ce-i va cădea în mână, fără să aibă aprobarea profesorului tău. Și se va folosi de tine, pe ocolite. Știu, pentru că a fost foarte interesat de tine din clipa în care te-a cunoscut, mi-a pus tot felul de întrebări despre tine… recunosc semnele. Și m-am gândit că trebuie să te avertizez.

– Ei bine, m-ai avertizat. Mulțumesc, Mandy, o să țin minte și o să am grijă pe viitor. Cafeaua sosi odată cu nota de plată, pe care o achitai

eu. Cafea? o invitai și sora mea încuviință absentă din cap. Turnai cafea în cești și i-o împinsei pe a ei.

– Sper doar să-ți amintești. Se uită la ceas. Oh, la naiba, în două minute va trebui să plec… și mai vroiam să vorbim despre câteva lucruri. Despre casa din Danesmead – a mai făcut ceva doctorița aceea a lui John?

– Din câte știu, nu. Dar casa e pe mâinile domnului Burrows, de la Burrows and Gil – agenția imobiliară. O să ia legătura cu noi dacă doctorița Kinnell face vreo ofertă.

– Nu ai idee cât am putea să luăm pe ea, nu?

– Prețul stabilit e de opt mii de lire, dar după cum știi, mai e și ipoteca și domnul Burrows mi-a spus că avem noroc dacă obținem șapte mii, pentru că sistemul de încălzire e învechit și cu toate că terenul din jur e destul de mare, a spus că…

– Da, da, știu toate astea. Dar e vreo șansă să vindem repede, dacă scădem prețul sub șapte mii? Asta ar însemna că fiecare am primi cam… o mie de lire, nu?

– Cam așa. Dar nu cred că…

– Mi-ar prinde bine banii. Așa că te rog, Stacey, fă tot ce poți ca să vinzi casa.

– Da, desigur, o asigurai, puțin nedumerită. Păruse destul de insistentă când pomenise de banii moșteniți de la mama, așa că mă trezii întrebându-mă dacă nu cumva avea dificultăți financiare. Părea o idee absurdă; primea un salariu substanțial pentru rolul din "Spitalul", știam și – din moment ce era un serial – banii veneau regulat și așa fusese de când îl lansaseră. Mandy ducea o viață luxoasă, desigur – chiria pentru apartamentul ei trebuie să fi fost toți banii pe care-i câștigam eu la Harrowfields. Se distra, se îmbrăca bine și pleca în

vacanțe de lux în străinătate, de câte ori avea ocazia, așa că probabil nu economisise prea mult. Ezitai, neplăcându-mi s-o întreb cât de mare nevoie avea de banii de pe casă și schimbă repede subiectul.

– Stacey, îmi pare rău – trebuie să plec. Dar nu te grăbi. Rămâi și termină-ți cafeaua.

– Ei bine, dacă ești sigură că nu vrei să te ajut să găsești un taxi…

– Nu, nu e nevoie. Ai spus că sunt o mulțime în fața spitalului. Unde mai exact? Îi dădui instrucțiuni și se aplecă pe neașteptate și mă sărută pe obraz. Pa, Stacey – a fost minunat să te văd. Trebuie să mai luăm masa împreună… doar că data viitoare, va fi în partea mea de oraș, bine? O să te sun într-o după-amiază când sunt liberă. Și anunță-mă dacă afli ceva de casă, bine?

În fața parcării spitalului, spre uimirea mea, văzui Lotusul Elan și pe Gil Plumpton pufăind plictisit dintr-o țigară. Când mă apropiai, îmi ieși în cale zâmbind.

– Bună, Stacey! Sora ta mănâncă încă? Avea un ton ușor ironic, dar îl ignorai și scuturai din cap.

– Nu. A plecat acum zece minute să caute un taxi… de ce? Vorbiserăți să o iei?

– Da, dar se pare că a uitat, dădu el din umeri. Oricum, bate vântul… sari în mașină și te duc la Centru. Asta dacă nu cumva vrei să-ți iei câteva ore libere ca să asiști la o repetiție pentru "Spitalul". Ți-ar plăcea?

– Da, recunoscui sincer. Dar mă tem că nu pot. Dar sunt de serviciu la cabinet, de la două și un sfert și cred că sunt deja în întârziere.

– Păcat. Oricum, urcă și te las acolo. Mă luă de braț și mă conduse spre mașină.

Cu gândul la avertismentul lui Mandy, îl studiai pe furiș în timp ce ne îndreptam spre Centru – în ciuda înștiințării, plăcându-mi ce văd. Gil

se întoarse o dată spre mine, luându-mă prin surprindere, dar în afară să-mi facă jucăuș cu ochiul, nu comentă nimic.

– La ce oră crezi că termini la cabinet?

– Pe la cinci, sper, pentru că i-am promis unei prietene c-o vizitez între cinci și șase. Vrui să cobor, dar Gil mă prinse de mână.

– Nu te grăbi așa. Nu ești liberă în seara asta, după ce te vezi cu prietena ta, nu?

Îmi amintii din nou avertismentul lui Mandy și ezitai. Dar cum ar putea Gil să se folosească de mine pentru unul din scenariile lui? Ce din viața mea insipidă putea să intereseze sau să distreze audiența de top ten a serialui?

– Nu am nici un program, recunoscui. Dar…

– Ești liberă pe la șase?

– Ei bine, mai degrabă la șase și jumătate.

– Spune-mi unde vei fi și vin să te iau, se oferi Gil.

Împotriva rațiunii, îi dădui adresa familiei Lomax și încuviință din cap.

– Am înțeles, voi fi acolo la șase și jumătate. Și putem să mergem la un film, înainte să mâncăm, dacă vrei. Au lansat un film pe care chiar aș vrea să-l văd, dacă-ți place și ție – "The King's Majesty".

– Mi-ar face mare plăcere, răspunsei, simțindu-mă vinovată. Până la urmă, ce era rău dacă alegeam să văd un film cu Gil Plumpton? Era greu de crezut că-mi va smulge povestea vieții într-un cinematograf…

– Minunat. Apropo, sâmbătă, pe zece, așteaptă-te să mă asiști la turul spitalului.

– Adică ai obținut permisiunea oficială?

– Desigur… credeai că n-o să reușesc? Te deranjează că te-am ales printre ghizi?

– Nu, doar că…

– Nu-ți face griji, vom fi sub ochiul de vultur al unuia din conferențiarii voștri, mă întrerupse el zâmbind. Dar ar fi plăcut să vii și tu. Mă ajută să cobor, reținându-mi încă mâna. Mă privești cu suspiciune, mă acuză el, dacă nu cu dezaprobare. Ce am făcut, Stacey?

– N-ai făcut nimic, Gil. Îmi luai mâna dintr-a lui. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec. Vezi tu, eu…

– Înțeleg. Dar… mă privi cu gravitate…azi ai luat prânzul cu Mandy, ceea ce explică totul… uitasem. Mă urăște dintr-un motiv oarecare, pe care încă n-am reușit să-l deslușesc. Dar nu contează… ne vedem la șase și jumătate. Nu te speti muncind, Stacey. La revedere.

Se întâmplă că trebui să lucrez mai mult decât de obicei, pentru că domnul Leyland fusese chemat într-o urgență, dar Shane O'Hagan îi luă locul și la cinci, când Aiesha veni, așa cum îmi promisese, ca să mă acopere, consultațiile se terminaseră practic.

Mă schimbai în grabă, luai un taxi până la St. Joseph, însă traficul era foarte aglomerat și se dovedi o extravaganță inutilă. Sunai la soneria apartamentului de la etajul cinci, unde acum zece zile cinasem cu Harvey. Nu primii nici un răspuns și sunai din nou, la fel de zadarnic. Janet mă asigurase că va fi acasă și-i spusesem exact când să mă aștepte. Puțin iritată de întârziere, încercai clanța și, la fel ca data trecută, cedă la atingerea mea.

– Janet? Sunt Stacey… ești acolo? Intrai în holul îngust și mă întâmpină o tăcere absolută. Ușa neîncuiată îmi părea ciudat de familiară și fără să mă gândesc, mă uitai pe măsuța de pe hol după un bilet. Era acolo, ca și la ultima vizită la apartament, sprijinită de telefon și adresată mie, cu scrisul mare și urât al lui Janet. Luai plicul, întrebându-mă nervoasă de ce, dacă fusese chemată, nu mă sunase să-mi spună, scutindu-mă astfel de un drum inutil. Fusese inițiativa ei să

vin și insistase, dar poate că nu va lipsi mult și probabil biletul era ca să mă roage să aștept.

S-o aștept pe ea – simții cum mi se pune un nod în gât – sau pe Harvey? Spusese că se va întoarce la șapte, dar cu siguranță, nu încerca să forțeze o a doua întâlnire între patru ochi, cu siguranță, nu ăsta fusese scopul și obiectul invitației ei? Aruncai o privire speriată la ceas și, deși asigurată că mai era o oră până să vină Harvey, desfăcui nerăbdătoare plicul, cu degete neîndemânatice din cauza grabei.

Biletul dinăuntru era scurt, numai câteva rânduri, dar pe măsură ce le citii și realizai încet implicațiile lor, mă trecu un fior îngrozitor. "Stacey, nu mai pot să suport", scrisese Janet. "Întotdeauna ați fost tu și Harvey și presupun că ar fi trebuit să știu. Cu siguranță, n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu el, pentru că știam că nu e îndrăgostit de mine. Am sperat că voi putea să-l fac fericit – atât de fericit încât te va uita – dar e dureros de evident că n-am reușit. De când te-a revăzut, s-a schimbat și n-am încetat nici o clipă să ne certăm… în privința ta, întotdeauna în privința ta.

În dimineața asta am avut o dispută oribilă, i-am spus lucruri de neiertat și m-a acuzat că sunt nebună de gelozie și că-mi imaginez neadevăruri. Dar sunt adevăruri, Stacey, nu-i așa? Știu că sunt, indiferent ce spune Harvey. Așa că mă dau la o parte, îi redau libertatea în singurul mod în care pot și poate să vină la tine, dacă asta vrea. Nu mai pot să lupt, nici măcar nu mai vreau, nu-mi pasă. Mă simt doar ametită îngrozitor la acest eșec și nu pot îndura să-l văd pe Harvey atât de nefericit, pentru că-l iubesc foarte mult, să știi…"

Scrisoarea se încheia cu o semnătură mâzgălită. Mă zgâii la cuvinte… unele din ele erau pătate, unde căzuseră lacrimile lui Janet și împrăștiaseră cerneala. Eram năucită, nu puteam să cred ce tocmai

citisem și încercam în zadar să-i dau un sens. Dar nu găsii nici unul, așa cum nici acuzațiile lui Janet nu aveau nici un sens. Oare înnebunise realmente de gelozie, așa cum îi spusese Harvey? Oricât de crudă părea explicația aceasta, era singura plauzibilă.

Undeva în apartament bătu un ceas și mă trezi din starea de șoc. Lăsai scrisoarea lângă telefon. Unde era Janet, unde se dusese? Trebuia s-o găsesc și s-o conving să se întoarcă, mă gândii cu disperare – fără ca Harvey să afle că-l părăsise. Dar nu aveam idee unde s-o caut. Avea un tată văduv, dar nu-mi aminteam nimic în afară de nume. Căutai în agenda de telefon, însă nu descoperii nimic. Deschisei ușa de la sufragerie și aprinsei lumina.

Abia acum îmi venii în fire și hotărâi să mă asigur că Janet plecase realmente. În scrisoare, spusese că "se dă la o parte" și… dintr-o dată mi se uscă gâtul. "Mă dau la o parte", scrisese ea, "îi redau libertatea în singurul mod în care pot…" Dumnezeule, ce vrusese să spună cu asta?

Dacă doar l-ar părăsi pe Harvey, dacă doar ar fugi de el și s-ar duce la tatăl ei, tot n-ar fi liber în fața legii. Ar fi nevoie de un divorț ca să-l elibereze, cât timp trăia Janet, și ca tânăr medic plin de ambiții, pe cale să facă cel mai important pas din cariera lui, nu și-ar permite riscul unui partaj, nici măcar la vârsta și în vremurile acestea – și Janet trebuie să fi știut la fel de bine ca și mine. Atunci, ce vrusese să spună când îmi spusese că intenționează să-i redea libertatea în singurul mod în care poate?

O clipă, îmi stătu inima în loc, apoi începu să-mi bată cu putere și alergai în bucătărie. Era pustie. Răsuflai ușurată, luându-mi-se o piatră de pe inimă, dar nu pentru multă vreme. Baia, la fel ca și bucătăria, era părăsită, dar în dormitorul alăturat o găsii pe Janet. Zăcea în patul dublu, complet îmbrăcată și părând doar să doarmă, cu părul lung și negru răsfirat pe perne și cu un braț peste ochi.

Îi dădui brațul deoparte și mă aplecai deasupra ei să-i iau pulsul. Îl găsii, slab și neregulat, și văzui că respira încă, deși pieptul abia dacă i se mișca și avea o culoare bolnăvicioasă. Pe noptiera de alături era o cană goală și un flacon de tablete, cu capacul desfăcut. Mai rămăseseră doar patru pastile albe și luai flaconul, în speranța că eticheta îmi va permite să le identific.

Dar speranțele îmi fură năruite. Tabletele nu fuseseră luate de la spital, ci de la un farmacist particular, iar pe eticehtă nu era trecută decât doza zilnică. După cum arătau, decisei că trebuie să fie preparate barbiturice, dar nu aveam cum să aflu la ce oră le luase Janet – putea să fi fost acum o oră sau poate chiar două – iar pastilele puteau fi cu acțiune rapidă, fatale în intervalul acesta. Faptul că fuseseră prescrise pentru ea sugera că cel mai probabil se încadrau în categoria celor cu acțiune pe termen lung – Veronal sau Medinal – dar nu puteam fi sigură de asta. Janet era într-o comă profundă, din care trebuia să încerc s-o trezesc cu orice preț, dar nu aveam cu mine trusa medicală și știam că voi avea nevoie de ajutor.

Primul gând fu să chem o ambulanță de la St. Joseph și să aranjez să fie primită la spital, ca urgență, dar ezitai cu mâna pe telefon, conștientă de complicațiile care ar rezulta… pentru amândoi, dacă Janet își revenea, sau pentru Harvey, dacă nu. O ridicai cu greu în șezut și răspunse apatic, dar cel puțin reacționă într-un fel și după câteva minute, hotărâi să-l sun pe Harvey și să-l las să decidă dacă o internează sau nu.

– Da, Stacey, ce este? Părea obosit, dar intră imediat în alertă când îi spusei ce se întâmplase. Nu avui timp să-mi aleg cu prea multă grijă cuvintele – oricine ar fi ascultat convorbirea, ar fi avut dificultăți în a face conexiuni, dar făcui tot posibilul și Harvey mi-o luă înainte.

– Bine, înțeleg. Tabletele sunt Medinal, treizeci de miligrame, și flaconul nu era plin, ceea ce ne induce în eroare. Nu le-a luat înainte de patru și jumătate, pentru că am vorbit cu ea la telefon și nu mi s-a părut nimic în neregulă. Oricum, probabil a luat cel puțin zece blestemății din astea… cum arată acum?

Îi spusei cât de precis putui și apoi întrebai dacă să aranjez s-o interneze.

– Eu… nu, aș prefera să n-o internăm, din motive evidente, dacă putem evita asta. Putem? Adică, ești dispusă să-ți asumi responsabilitatea până când ajung acolo? În zece minute – maximum un sfert de oră. O să aduc tot ce avem nevoie, inclusiv un resuscitator, pentru orice eventualitate. Știu că-ți cer al naibii de mult, Stacey, dar ai tu grijă de ea până vin?

– Da, dar cât aștept, nu e nimic aici care ar putea s-o ajute?

– Desigur, de ce nu m-am gândit la asta? Servieta mea pentru Harley Street e în dulap la mine – fă-i imediat o injecție cu zece miligrame de metedrină. Ar trebui să-i facă bine.

Injecția intramusculară cu metedrină acționa ca un stimulent puternic pentru circulație și începuse deja să-și facă efectul până când ajunse Harvey. Mina lui Janet se îmbunătățise și respira mai ușor, sprijinită de un morman de perne. Harvey îmi veni în ajutor, alb la față și vizibil șocat, dar controlându-se perfect, și împreună începurăm să ne ocupăm de Janet, încercând să-i curățăm organismul de medicamente. Mulțumit, o ridică în picioare, susținând-o cu o mână în jurul mijlocului, o conduse în sufragerie și începu să se plimbe încoace și-ncolo cu ea. Acum, era semi-conștientă, dar își ținea ochii închiși și se prăbușea neajutorată peste el ori de câte ori se opreau.

– Cred că a depășit perioada critică, spuse Harvey cu ușurare. Și până la urmă n-o să avem nevoie de resuscitator. Te superi dacă te rog să faci cafea pentru mai târziu? Vom avea nevoie. Nu știu tu, dar eu sunt sfârșit.

Făcui ce mă rugă și când mă întorsei de la bucătărie, începu să-mi pună întrebări, plimbându-se în continuare cu Janet în brațe.

– Ai fost minunată, Stacey, dar ce căutai aici așa de la țanc? Te-a rugat Janet să vii?

– Da. Îi povestii despre convorbirea telefonică și văzui cum un spasm de durere îi traversează chipul.

– Nu ți-a dat nici un… indiciu?

– Nu. Dar părea supărată, poate chiar puțin isterică, și a insistat foarte mult să vin înainte de șapte. I-am spus că încerc să ajung între cinci și șase, dar când am sunat la ușă nu mi-a răspuns.

– Atunci, cum ai intrat? Nu era încuiată ușa?

– Nu. Harvey… a lăsat un bilet și…

– Un bilet? Harvey mă privi încruntat. Vrei să spui un… Pentru noi?

– Avea numele meu. Adusei biletul pe care-l găsisem la intrare și controlându-mi bine emoția, i-l dădui.

– Nu, nu. Citește-mi-l tu, te rog. Îmi pare rău că trebuie să te rog asta, dacă e jenant, dar…

– Nu contează. Îi citii biletul și ascultă cu buzele strânse, continuând să se perinde prin cameră.

– Oh, proastă mică! Vocea lui era aspră de furie și compătimire, în timp ce-i privi chipul alb ca varul. Tâmpita! Drept cine mă ia, pentru numele lui Dumnezeu?! Cum a putut să-și imagineze că i-aș face vreodată rău dacă ar sta în puterea mea să împiedic asta sau că aș vrea să fiu liber cu prețul vieții ei? Dumnezeule mare, o iubesc… am iubit-o

când ne-am căsătorit! Desigur, am avut și probleme și ne-am certat – căsnicia noastră n-a fost perfectă. Dar cu siguranță, trebuie să știe că nu vreau să ne despărțim! Am nevoie de ea.

Îmi dădeam seama că spunea adevărul. Se simțea în glasul lui, i se citea în ochi – în timp ce stătea și o privea pe nefericita care-i era soție și se vedea în gestul neajutorat, aproape disperat, cu care se întoarse spre mine.

– Tu știi, nu-i așa, Stacey? Am vrut să te văd pentru că, dincolo de toate, încă mai țin foarte mult la tine. Am fost egoist, presupun – ar fi trebuit să-mi dau seama ce o să creadă Janet. Dar știi că nu sugeram nimic – ei bine, nimic permanent. Doar că ne distram de minune împreună pe vremuri și am crezut că am putea s-o facem din nou, fără s-o facem pe Janet sau pe altcineva să sufere. Asta a fost tot, crede-mă.

– Te cred, îl asigurai deprimată, recunoscând că și asta era adevărat. Dar judecând după biletul acela, mă tem că Janet nu te crede. Nu cred că a fost vreodată sigură de tine, Harvey. Dacă vrei un sfat, spune-i că e singura care contează pentru tine… repetă-i până când o convingi.

– Și tu? Ce o să faci?

– Eu? Oh, o să păstrez distanța până când Janet va fi convinsă, indiferent cât de mult va dura. Inspirai adânc, apoi mă îndreptai hotărâtă spre ușa dinspre hol. Eram conștientă că dacă voi pleca acum, voi ieși definitiv din viața lui Harvey și-l voi scoate din a mea – probabil pentru totdeauna – dar cumva, nu mă durea și faptul că nu-l voi mai vedea dintr-o dată nu mai avea nici o importanță. Poate nu avusese niciodată. Până la urmă, mă descurcasem trei ani fără el; ce existase între noi luase sfârșit de mult. Nu rămăsese decât o amintire sentimentală și nu puteam să dăm timpul înapoi, nici măcar nu avea sens să încercăm. "Distracția" împreună – cea pe care Harvey vroia s-o

recupereze – făcea parte din tinerețea noastră iresponsabilă și acum nu mai eram copii…

Ajungând la ușă, mă oprii să privesc o clipă înapoi și văzui că Janet deschisese în sfârșit ochii. Se uita ametită la Harvey, încă suferind din cauza efectelor supradozei, cu un zâmbet nesigur. Harvey se aplecă și o sărută cu blândețe, ținând-o în brațe. Nu mai așteptai. Ușa de la intrare era încă deschisă și înainte să mă îndrept spre lift, lăsai zăvorul să alunece la locul lui, din moment ce Harvey și Janet nu vor vrea să mai dea cineva buzna neinvitat.

În fața blocului erau câteva mașini parcate și aș fi trecut pe lângă toate – inclusiv pe lângă Lotusul Elan – dacă Gil Plumpton nu ar fi coborât geamul și nu m-ar fi strigat.

– Hei, Stacey! Unde te duci așa cu capul în nori? Avem întâlnire, îți amintești… te aștept de secole!

Uitasem complet că-mi promisese că trece să mă ia și mă întorsei speriată. Ultimul lucru pe care mi-l doream în momentul acela era să mă ducă la cinematograf, dar reușii să schițez un zâmbet.

– Oh, Gil, îmi pare rău. E târziu rău? Mă tem că… am fost reținută.

Mă privi cercetător, nu supărat sau nerăbdător, spre surprinderea mea.

– Ei bine, e aproape șapte și un sfert și vorbisem de șase și jumătate, spuse cu blândețe. Oricum, nu-ți face griji – încă mai avem timp să ajungem la film… asta dacă mai vrei să mergem.

Ezitai, neplăcându-mi să recunosc că nu aveam nici un chef, din moment ce era atât de evident că Gil vroia să vadă filmul și-l făcusem să aștepte atâta. Mă luă de umeri și mă împinse blând spre mașină.

– Până te gândești, urcă. Mă mulțumesc și cu cina, fără film, dacă preferi, Stacey… și nu să-ți port pică, promit. A fost o încercare grea acolo sus, nu-i așa? Arătă spre blocul din care ieșisem.

– O… încercare grea? Trecură câteva clipe până când realizai înțelesul cuvintelor și apoi, amintindu-mi avertismentul lui Mandy, mă întorsei să mă zgâiesc la el, aproape îngrozită. De unde știi?

– Am urcat să te caut, dădu el din umeri. Ușa de la apartament era deschisă și mă pregăteam să strig după tine, când am auzit voci. Din ce se spunea, nu mi s-a părut că voi fi tocmai binevenit, așa că… m-am retras la mașină.

Îmi tresări inima. Trebuie să fi venit după Harvey, mă gândii, trebuie să fi auzit conversația noastră… dar care parte și cât? Evident, auzise destul încât să decidă că trecusem printr-o încercare grea și… Înghiții în sec, simțindu-mi dintr-o dată gura uscată.

– Gil… ți-ai dat seama ce s-a întâmplat?

Dădu din cap, privindu-mă cu gravitate și nefăcând nici o încercare să iasă din parcare.

– Da, mai mult sau mai puțin. Trebuie să intrăm în amănunte?

– Cred că trebuie. Vezi tu, eu… Cum puteam să-i explic fără să spun prea multe? Și cum puteam să-i cer să păstreze tăcerea fără să trădez faptul că Mandy găsise de cuviință să mă prevină că nu era de încredere, când venea vorba de documentarea pentru serial? Știam prea bine că sora mea înclina să dramatizeze; putea să se înșele în privința integrității lui Gil și era posibil să fi interpretat greșit recentul lui interes față de mine. Pe de altă parte, de dragul lui Janet, trebuia să mă asigur că nimic din ce auzise nu va merge mai departe, dar… Cum continuam să ezit, Gil porni motorul și în timp ce ieșea din parcare, îmi spuse peste umăr:

– O să mergem în vest, până te hotărăști până unde poți avea încredere în mine. Sau preferi să te duc înapoi la Centru și cu asta basta? Depinde numai de tine.

– Nu-mi place să-ți stric seara, mă scuzai. Dar poate ar fi mai bine dacă m-ai lăsa la Harrowfields, date fiind… circumstanțele.

– Cum spui tu, Stacey. Tonul lui Gil era sec.

– Îmi pare sincer rău, Gil… începui.

– Nu-ți bate capul. Înțeleg, "date fiind circumstanțele". Circumstanțele fiind că nu-mi vei spune mai mult decât ești nevoită… și nu ești sigură, nici măcar acum, cât de puține poți spune, nu-i așa?

Îmi citise gândurile cu o acuratețe decontertantă și încuviințai, înroșindu-mă.

– Da, presupun că ai dreptate.

– Tot mi-ar plăcea să luăm cina. Și nu vreau să ne certăm pentru o trivialitate ca asta, Stacey. Așa că, dacă vrei să te răzgândești… Îmi aruncă o privire scurtă și mă înduioșai. Pentru Janet și pentru Harvey, nu fusese "trivialitatea" care credea el, dar nu avea de unde să știe, și de când ne cunoscuserăm, fusese prietenos și cavaler cu mine.

– Ce spui, luăm masa împreună în cantina de la Centru? Meniul nu e prea inventiv, dar nu e rău, și după ce mâncăm, aș putea să-ți arăt laboratoarele.

– Perfect, zâmbi el cald. Mulțumesc. Surioara ta scumpă nu mi-a dat prea mult caracter, nu-i așa?

Luată pe nepusă masă, mă înroșii din nou, vinovată, și râsei.

– Draga mea Stacey, te pricepi să induci în eroare mai ceva ca un bebeluș!

– Serios?

– Da. Dar să lăsăm ocolișurile între noi, hm? O cunosc pe Mandy și nu e nevoie de prea multă imaginație să ghicesc ce ți-a spus despre mine. Citat: "să n-ai încredere în tipul ăla, Gil Plumpton – e lipsit de scrupule și e întotdeauna la vânătoare de materiale pentru scenarii. O să se folosească de tine, dacă poate…" Ei bine, sunt pe aproape?

Nu-i răspunsei, dar mă trădă roșeața din obraji și Gil își puse mâna peste a mea, râzând:

– Ai fi putut să spui "touché", fără să dezvălui nimic!

– De ce ar spune Mandy așa ceva, dacă n-ar exista un sâmbure de adevăr? Nu e o persoană rea.

– E rândul meu să spun "touché". Dar trebuie să realizezi că un scriitor își inspiră intrigile din viață, altfel nu sunt bune. Dar le brodează… ficțiunea e o reflexie extinsă a vieții. Admițând că obțin materialul de bază – inspirația, dacă vrei – pentru o poveste din incidente care s-au întâmplat cu adevărat și din personaje care există aievea, atunci trebuie să admit că acuzațiile lui Mandy sunt justificate. Nici un scriitor demn de titulatura aceasta n-ar putea nega. Dar nu sunt lipsit de scrupule și nu mă folosesc intenționat de oameni, cu atât mai puțin de cei care-mi plac… deși învăț de la ei.

Eram ușurată să aud explicația aceasta plauzibilă și i-o spusei. Sinceritatea lui Gil lămurise lucrurile între noi și nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc că ce spusese era adevărat, ba chiar evident, dacă stăteai să te gândești. Mă întrebam dacă "se folosise" vreodată de Mandy pentru un scenariu – sau dacă poate-și imaginase ea – și când îl întrebai, îmi răspunse:

– Sora ta e convinsă că i-am trădat cândva încrederea și am construit un scenariu pentru un film de televiziune bazat pe ce mi-a spus ea, dar n-a fost decât o pură coincidență, Stacey. Scenariul era scris cu mult înainte ca Mandy să-mi încredințeze secretul ei, doar că n-am putut să-i demonstrez, pentru că nu-l prezentasem nicăieri. Desigur, înainte să fie transpus în film, l-am denaturat – dincolo de recunoaștere, am crezut – dar nu îndeajuns încât s-o mulțumesc pe Mandy. Ce nu înțelege ea e că situația în care s-a aflat, în privința căreia mi-a cerut

sfatul, nu este în nici un caz singulară. Se întâmplă în fiecare zi multor oameni, și numai aceia o consideră problema sau tragedia lor personală.

Mă întrebai în treacăt care fusese problema lui Mandy și de ce apelase la Gil pentru sfat și din nou, nefiresc, de parcă mi-ar fi citit gândurile, îmi răspunse:

– Ar fi un abuz de încredere dacă ți-aș spune exact ce mi-a spus sora ta și oricum, a fost acum mai bine de șase luni, dar filmul s-a transmis abia duminica trecută, pe Thames TV. Nu te uiți niciodată la televizor, așa că presupun că nu l-ai văzut. Scuturai din cap și-mi zâmbi strâmb. Ei bine, se numește "Decizia" și se va transmite și în alte regiuni, desigur. Revenind la faptul că mai devreme ți-am încălcat intimitatea, n-am auzit prea mult, să știi.

– Ce ai auzit, mai exact?

– Destul cât să-mi dau seama că te-a ajuns din urmă trecutul și că-ți iei în sfârșit rămas-bun de la el, sau mai bine spus de la amândoi. O decizie pe care, nu mai e nevoie să-ți spun, o aprob din toată inima.

Evaluase din nou cu acuratețe situația, la fel cum îmi citise și gândurile cu câteva minute în urmă. Probabil auzise ultimele cuvinte pe care mi le adresase Harvey, dar de dragul lui Janet, trebuia să fiu sigură.

– Nu m-ai auzit citind o scrisoare, nu?

– O scrisoare? Nu. Am stat două minute pe hol, atât. L-am auzit pe amicul tău doctor spunându-ți cum v-ați distrat odinioară, împreună presupun, și cum soția nu-l înțelege, sau ceva de genul ăsta. Și apoi te-am auzit spunându-i unde a greșit… te-am pupat în gând și m-am întors la mașină. am zărit-o o clipă pe doamna Lomax și după cum arăta, mi s-a părut că tu și soțul ei ați apărut în ceasul al doisprezecelea. Mă privi sobru. Sau ai ajuns prima și a trebuit să faci singură față situației?

– Da, recunoscui, fără să-mi pot reține un tremur involuntar. Slavă Domnului că am găsit-o la timp!

– Mă bucur pentru tine că până la urmă s-a rezolvat. Sper doar că n-ai avut prea mult de suferit din toată tărășenia asta.

Scuturai din cap, întrebându-mă ce insinua, dar prea obosită ca să pot încerca să descopăr pe moment.

– Nu. Sunt mai degrabă ușurată decât rănită.

– Bun. De fapt, trebuie să mărturisesc că am trișat. Mandy mi-a spus – sau, ca să fiu sincer, am tras-o de limbă – că ai fost logodită cu tipul ăsta, Lomax, și mi-a povestit cum s-a terminat relația voastră. A fost cel mai bun lucru, după părerea surorii tale: nu pare să aibă o opinie prea strălucită despre înaltul și atrăgătorul tău doctor Lomax. Dacă am reținut bine povestea și ordinea evenimentelor, și-a dovedit nevrednicia și a confirmat bănuielile surorii tale, căsătorindu-se cu prietena ta cea mai bună, nu? Avea un ton vesel și mă tachina.

– Ceva de genul ăsta, încuviințai și pentru prima oară după ce o găsisem pe Janet, îmi simții moralul mai ridicat.

– Dar te-ai întors la Londra și inevitabilul s-a petrecut – v-ați întâlnit și vechile scântei s-au aprins din nou…

– L-am văzut o singură dată pe Harvey, în afară de după-amiaza asta – așa că realmente nu s-a aprins nimic, cum te-ai exprimat tu. Dar…

– Dar soției lui i-a intrat asta în cap, nu? Tot în parcarea obișnuită, nu?

– Nu, mai e una în spatele clădirii care e mai aproape de cantină… Îl ghidai și după ce parcarăm, opri motorul și-mi zâmbi.

– Mulțumesc pentru încredere, Stacey. Nimic din ce mi-ai spus și nici o silabă din ce am auzit din întâmplare nu va fi repetat vreunui suflet, îți dau cuvântul. Îți garantez și că nu va fi folosit în nici un scenariu, roman sau nuvelă – cel puțin nu de mine.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, Gil.

– Serios? Ăsta e un lucru bun… până la urmă, nu mi-am irosit ziua. Încă ceva – și poți să-mi spui că nu mă privește – dar aș vrea să știu și ar putea să înceapă ușor să mă privească, dacă tu și cu mine… Se întrerupse; ochii lui albaștri îi întâlniră pe ai mei. Ne uitarăm unul la altul în tăcere și apoi scuturâ din cap aproape furios. Nu, la naiba, nu pot și nici nu am nici un drept să te întreb.

– Să mă întrebi ce, Gil?

– Oh, nimic, îmi răspunse brusc și coborî din mașină. Unde e cantina asta a ta, Stacey? Sunt mort de foame.

– Pe aici. Vino.

Gil zâmbi cu maliţiozitate și mă urmă. Masa fu neașteptat de gustoasă. Cantina nu era aglomerată și Gil vorbi cu umor despre cariera lui care se părea că fusese un eșec până când se apucase de scenarii de televiziune. Romanele lui nu avuseseră cine știe ce succes.

– Prea pure și romantice pentru editorii din ziua de azi. Fie mi le-au făcut bucăți, fie le-au ignorat, ceea ce e chiar mai rău. Am simțit că dacă nu pot avea succes ca romancier fără să scriu aproape pornografie, prefer de o mie de ori să-mi câștig existența făcând altceva – săpând șanțuri sau făcând străzi, ceea ce am și făcut o vreme, după ce am venit de la Oxford. Dar tocmai când eram pe cale să apelez la Forțele de Muncă, mi s-a dat, din senin, șansa să lucrez la o televiziune. Mi-au descoperit talentul pentru seriale și după asta, n-am mai privit în urmă… "Spitalul" a picat din cer.

Îmi făcea plăcere să-l ascult, dar mi se făcea din ce în ce mai somn. Gil observă eforturile mele zadarnice de a nu mai căsca și ca de obicei, fără să se simtă ofensat, sugeră să sărim peste turul laboratoarelor. Acceptai mâna pe care mi-o oferi și în timp ce ne îndreptarăm împreună

spre parcare, mă gândii cât de repede mă obișnuisem cu aspectul lui exotic și cu hainele lui extravagante. Acum câteva săptămâni, m-ar fi îngrozit perspectiva de a mă plimba prin cantina de la Harrowfields cu un bărbat care arăta ca Gil Plumpton. Dar acum o făceam cu ușurință și într-adevăr găseam o consolare în compania lui, mai ales când viața era atât de dificilă și mă simțeam obosită și cu moralul la pământ. Dincolo de imaginea pe care o cultiva, era o persoană drăguță – bun și generos și indiferent ce credea Mandy, nu puteam să mă îndoiesc de integritatea lui.

De fapt, realizai dintr-o dată, avea multe din calitățile pe care le admiram la John, deși în privința înfățișării, nu puteau să fie mai diferiți. Ca mentalitate și ca fizic erau la poli opuși și știam că n-ar avea nimic în comun unul cu celălalt și nici nu s-ar simți flatați dacă le-aș sugera asta. Mă trezii râzând la gândul acesta și când urcă la volan, Gil vru să știe ce mă amuza.

– E o glumă de-a mea, mă schivai eu. Ți-ar fi greu s-o înțelegi.

– Pune-mă la încercare, mă invită, pornind motorul.

– N-o s-o găsești amuzantă, îl prevenii. Sincer, Gil. Dar mă gândeam cât de mult semeni până la urmă cu un foarte vechi prieten de-al meu… și e un compliment, pentru că John Mallory este… Mă oprii, gândindu-mă cum să rezum personalitatea lui John în doar câteva cuvinte și părându-mi-se imposibil. Ei bine, e un om excepțional, cel mai bun pe care-l cunosc și totuși, dacă v-ați cunoaște, probabil v-ați detesta la prima vedere.

– John Mallory? se încruntă Gil. Dumnezeule, e medicul tău de familie, nu-i așa – tipul din Yorkshire pe care-l vizitezi din când în când? Mandy mi-a vorbit o dată sau de două ori despre el, însă remarcele ei n-au fost tocmai complimente. Oricum, dacă-l apreciezi atât de mult,

presupun că ar trebui să mă simt flatat, deși la naiba, nu mi-a mai spus nimeni cum că aș fi un om excepțional sau bun și nici nu sunt sigur că-mi doresc asta. Și ai dreptate – nu văd gluma.

– Ai vedea-o, dacă l-ai cunoaște pe John, îl asigurai.

– La patru ace din cap până-n picioare, nu? Foarte amuzant! Simțul umorului nu e la apogeu când ești pe jumătate adormită, Stacey; și mărturisesc: nu sunt amuzat deloc. Iar dacă, printr-o întâmplare ciudată, încerci să mă stimulezi să fac dragoste cu tine spunându-mi că semăn cu nu știu care pretendent de-al tău din nord, să știi că ai eșuat lamentabil.

– Nu încercam nimic, negai în grabă. Doar că… ei bine, mie mi s-a părut amuzant și tu ai insistat să-ți spun gluma, nu?

– Da, așa e. Gil opri în fața aripii rezidenților și se aplecă să-mi deschidă portiera. Nu încercai să mă stimulezi? Scuturai din cap cu un "nu" apăsat și se retrase cu alarmă ironică. Bine, te cred. Păcat, pentru că mărturisesc că am fost stimulat, dar cu tine ar fi o sesiune serioasă la propriu și la figurat și nu am starea de spirit sau poziția ca să fiu serios, înțelegi? Cel puțin, nu încă. Așa că dă-te jos, te rog, și lasă-mă s-o șterg ca un laș…

Făcui ce-mi ceruse, neștiind dacă vorbise serios sau mă tachinase doar și cu un semn din mână și un "ne vedem", Gil întoarse Lotusul și acceleră în direcția porților. Ușor nedumerită de atitudinea lui și prea extenuată ca să-mi mai bat capul cu ea, urcai în lift.

Ca de obicei, găsii un bilet de la Aiesha și crezând că era lista cu cei care mă căutaseră, amânai să-l citesc până când mă pusei în pat. Dar de astă dată, nu sunase nimeni și biletul era chiar de la Aiesha. "Draga mea Stacey, în seara asta am primit un telefon de la directorul spitalului meu, care mi-a spus că Narayan e foarte bolnav. În opinia directorului,

nu mai poate aștepta un transplant. A acceptat să zboare imediat la Londra, dacă reușesc să-i găsesc un pat la spital. Am găsit și în câteva zile, profesorul Kneller a avut amabilitatea să-mi promită că-l operează el însuși, ceea ce e o mare ușurare pentru mine și mai mult decât am îndrăznit să sper. Mi-am luat liber în seara asta și o voi petrece cu domnul Leyland și cu soția lui, dar ne vedem dimineață…"

Oh, biata Aiesha, mă gândii și cuvintele mi se încețoșară în fața ochilor. Biata Aiesha… pentru ea, nu era numai un moment extrem de apăsător și de încordat, ci și sfârșitul tuturor planurilor pe care le făcuse împreună cu soțul ei, acele planuri curajoase și lipsite de egoism pe care mi le împărtășise atât de sfioasă când eram în perioada de probă! Simții cum mi se strânge inima când realizai ce însemna asta pentru ea, pentru amândoi, deși poate faptul că urma să-l opereze profesorul Kneller îi dădea lui Narayan Devi mai multe șanse să supraviețuiască. Aici, la Harrowfields, va beneficia de toate rezultatele cercetărilor efectuate cu privire la compatibilitatea țesuturilor și imunologie; va fi îngrijit de un personal mai experimentat și donatorul va fi mai atent selectat, după teste extensive pentru care spitalul lui nu era încă echipat. Nu va mai fi cobaiul curajos, cum sperase să fie, dar exemplul lui ar putea fi totuși urmat; dacă transplantul va fi o reușită, va fi dovada vie a eficienței unui asfel de tratament. Îmi doream să mă fi putut duce la Aiesha să-i spun asta, îmi doream s-o fi putut ajuta atunci când avusese nevoie, dar nu fusesem lângă ea, așa că se dusese la familia Leyland… la Dickie Leyland și la soția lui rămasă oarbă în urma războiului. Ei bine, făcuse o alegere înțeleaptă, știam că puteau s-o ajute, dar continuai să-mi reproșez până când adormii.

Capitolul 7

Zborul din India al doctorului Narayan Devi fu aranjat peste zece zile, și în așteptarea sosirii lui, Aiesha dădu dovadă de o putere demnă, care-mi câștigă profund admirația. Continuă să-și facă treaba în saloane și-n sala de operații, ba chiar veni la ședințele de lectură de seara și cu sârguința-i obișnuită, refuză ofertele mele de a-i ține locul, ca să se poată odihni sau să viziteze familia Leyland.

– Domnul și doamna Leyland au fost cât se poate de drăguți cu mine, ca și tine, Stacey dragă, îmi spuse cald. Dar prefer să lucrez. Mă ajută să văd totul în perspectivă, când văd alți oameni trecând prin ce va trebui să treacă și Narayan. Majoritatea părăsesc spitalul, după ce au primit o nouă viață. De exemplu, doamna Tremayne a ta – zâmbi – am urmărit-o cu soțul ei și cu îngerașii aceia de copii, când au venit s-o viziteze și a mers jumătate de salon ca să-i întâmpine. Nu cred să fi văzut vreodată mai multă fericire în ochii unei femei decât în ai ei, când spunea că se va întoarce acasă, la ei. Mi-a dat speranță, căci îmi spun singură că ce s-a făcut pentru ea se va face și pentru soțul meu. Și apoi, și el se va putea întoarce acasă, cu fericire în priviri, iar eu mă voi duce

cu el și poate într-o zi, dacă Dumnezeu va fi bun cu noi, vom avea și noi copii, ca Jenny Tremayne și totul va fi meritat.

– Crezi, Aiesha? Și dacă va trebui să pleci de la Harrowfields fără să-ți iei C.R.C.C-ul?

– Oh, da, chiar și atunci. Deși, cât timp Narayan e în convalescență, poate voi putea rămâne la examinări. Dar când se va întoarce în India, desigur, va trebui să-l însoțesc. Sunt soția lui și locul meu e alături de el.

Mă gândii la Janet și oftai. Harvey sunase după două zile de la vizita mea, să-mi spună că-și revenise complet și apoi mi-o dăduse la telefon, insistând că vroia să-mi mulțumească pentru tot ce făcusem pentru ea. Conversația noastră fusese scurtă și nenaturală, amândouă ne simțiserăm stânjenite și nu ne trăsese inima să spunem prea multe la telefon, dar păruse fericită și calmă și-mi spusese că ea și Harvey își luaseră câteva zile libere și vor pleca undeva. Fusesem de acord că era o idee bună, le urasem cu toată căldura de care fusesem în stare toate cele bune și închisesem îndată ce mi se păruse decent. Nu simțeam nici o durere și nu aveam nici un regret, ceea ce fără îndoială era destul de ciudat, având în vedere impactul emoțional pe care întâlnirea precedentă cu Harvey îl avusese asupra mea. Dar cel puțin acum știam cu absolută siguranță că nu mai eram îndrăgostită de el și mă simțeam ușurată.

John sună și el să-mi spună că starea mamei lui îl îngrijora din ce în ce mai mult și înțelesei că petrecea cât de mult timp putea la conac, lăsând cabinetul pe mâna lui Grace Kinnell.

– E foarte bună. Parteneriatul cu Dilys Powell e încă în așteptare – Dilys ține mult s-o aibă și dacă se va întâmpla, cu siguranță Grace va cumpăra vechea ta casă. Îmi mai dădu câteva detalii din partea locului,

apoi mă întrebă când mai trec pe acolo. Părea la mii de kilometri depărtare și răspunsei, cu mai puțin entuziasm decât intenționasem, că voi încerca să ajung într-un weekend nu prea îndepărtat.

– Ce înseamnă "nu prea îndepărtat"? Weekendul următor sau celălalt?

– Sincer, nu știu, John. Vezi tu, e o situație de criză… Îi spusei despre soțul Aieshei. Nu pot să plec până nu sosește și vedem cum se instalează și care sunt perspectivele unui transplant pentru el… Țin foarte mult la Aiesha și…

– Înțeleg, draga mea. Vino când poți, știi că ești mai mult decât binevenită, nu?

După ce pusei receptorul în furcă, simții că într-un fel greșisem față de John, cu toate că nu știam exact cum sau de ce. Dar nu puteam s-o las singură pe Aiesha și până la urmă, John nu avea realmente nevoie de mine, în vreme ce ea, o străină într-o țară de străini, avea mare nevoie de o prietenă, în momentul acesta.

Cu o zi înainte de sosirea soțului ei, i-o prezentai pe Aiesha lui Gil Plumpton care, auzind povestea ei, se oferi imediat s-o ducă la Heathrow și acceptă bucuroasă.

Narayan Devi arăta îngrozitor de bolnav când ne întâlnirăm la aeroport; trupul înalt i se atrofiase și era aproape numai piele și os și auzind geamătul de spaimă al Aieshei când îl văzu, înțelesei că starea lui trebuia să se fi înrăutățit considerabil de când îl văzuse ultima oară. Era curajos de vesel și după felul în care o întâmpină pe Aiesha, era evident că o adora. Se așezară în spate, ținându-se de mână și zâmbindu-și unul celuilalt ca doi copii; când pornirăm spre Harrowfields, Gil îmi șopti:

– Dumnezeule, Stacey, sper să fie totul bine pentru ei. Cât de repede crezi că veți putea să-i dați bietului om un rinichi nou?

– Mă tem că nu pot ști, șoptii. Pentru că depinde de mai mulți factori. O serie de teste trebuie efectuate înainte ca măcar să fie acceptat ca potențial primitor și va trebui să așteptăm un donator potrivit… Îi dădui câteva cerințe tehnice și dificultăți care ar putea să apară și Gil ascultă, încruntându-se gânditor.

– Dar aproximativ cam cât va trebui să aștepte? Zile, săptămâni, luni?

Privii neliniștită peste umăr, dar Aiesha și Narayan erau prea ocupați unul cu celălalt ca să audă ce vorbeam.

– Ei bine, aproape sigur, săptămâni, poate chiar mai mult. Factorul imprevizibil e întotdeauna disponibilitatea organelor… dar ar putea să aibă noroc.

– Dar fără îndoială, dacă bietul de el e atât de bolnav cum arată, va putea să sară puțin peste rând, nu?

– Sâmbătă, când vei face turul Centrului, o să-ți dai seama că cel puțin jumătate din pacienții internați sunt la fel de bolnavi ca doctorul Devi, așa că nu se pune problema săritului peste rând. Îi explicai pe scurt, subliniind faptul că unii pacienți, al căror sânge era din grupe rare, erau nevoiți să aștepte, indiferent cât de bolnavi erau, până când devenea disponibil un organ de la un donator cu aceeași grupă sanguină. Chiar și atunci pot apărea obstacole. Rudele unui potențial donator pot să nu-și dea consimțământul ca organele să fie folosite pentru transplanturi, sau țesutul se poate dovedi incompatibil – testăm pentru douăsprezece antigene – substanțele care stimulează producerea de anticorpi. Dar Aiesha știe toate astea și cred că și doctorul Devi. Vor aștepta cât va fi nevoie, fără să se plângă.

– Bieții de ei! exclamă Gil, afectat. Dumnezeule, prin ce calvar trebuie să treacă! Căzu în tăcere și rămase pierdut până ajuserăm la Centru și Aiesha ne părăsi, ca să-și acompanieze soțul în salon.

O așteptarăm ca cantină, bând o cafea, și Gil reveni la subiectul donatorilor de organe.

– Majoritatea sunt oameni care au suferit accidente fatale, nu?

– Da. Cea mai mare parte sunt pacienți cu răni majore la creier sau care mor de tumori craniene. Mai avem și câțiva voluntari – un frate geamăn care e dispus să-și sacrifice un rinichi. Transplanturile între gemeni identici sunt aproape întotdeauna un succes și fiecare geamăn rămâne cu câte un rinichi perfect sănătos. Gemenii de sex opus și frații obișnuiți sunt cea de-a doua opțiune de preferat, deși genetic, numai douăzeci și cinci la sută sunt identici. Alți douăzeci și cinci la sută sunt total diferiți și prin urmare incompatibili, și restul – jumătate seamănă, jumătate diferă, așadar au aceleași șanse de compatibilitate ca și victima unui accident, care nu e rudă cu pacientul. Profesorul Kneller nu încurajează donatorii voluntari, decât dacă sunt frați compatibili sută la sută, și chiar și atunci, insistă să se asigure că nu se oferă voluntari doar pentru că se simt datori.

– Sunt riscuri mari pentru un donator voluntar?

Îl asigurai că riscul operației era mai mic de unul la patru mii pentru un donator sănătos și corpul uman poate să funcționeze perfect cu un singur rinichi.

– Desigur, există riscul ca unicul rinichi să fie afectat în timp, dar nu e ridicat.

– Înțeleg. Atunci, singurul organ care poate fi luat de la un donator în viață este un rinichi? Adică, trebuie să depindeți de victimele accidentelor pentru transplanturile de inimă, de exemplu?

– Exact. Din moment ce organismul nu are decât o singură inimă și nu poate funcționa fără ea. La fel stau lucrurile și în cazul ficatului, plămânilor sau pancreasului. Intrai în detalii și Gil se zăgia la ceașca de cafea, intervenind din când în când cu câte o întrebare de genul celor care arătau că citise mult despre subiectul acesta.

– Ai spus mai devreme că rudele victimei unui accident pot refuza să vă lase s-o folosiți ca donator. Mă privi întrebător. Refuză mulți?

– Da, foarte mulți. Mă privea la fel de nedumerit și încercai să-i explic că exista credința larg răspândită că dacă-și vor da consimțământul, viața potențialului donator, și prin urmare suferința acestuia, ar putea fi prelungită pentru unicul scop de a prezerva organul sau organele care urmează să fie prelevate pentru transplanturi.

– Și așa este? Organele trebuie prezervate, nu?

– Da, confirmai, și mă lansai din nou în explicații privitoare la maniera în care, prin intermediul unui aparat respirator artificial, sistemul circulator al donatorului putea fi menținut în mișcare, deși acesta era – teoretic și practic – deja mort, creierul și sistemul nervos încetând să mai funcționeze. O altă teamă, pe care o are până și cel mai educat neștiutor în ale medicinei, este aceea că în cazul unui potențial donator nu s-ar face aceleași eforturi de a-i salva viața, ca în cazul în care refuză să-și dea consimțământul și pacientul nu este fi privit ca donator.

– Și asta e o altă concepție greșită, nu?

– Complet greșită, îl asigurai. Nici un pacient nu e considerat potențial donator decât și doar atunci când este peste puterile capabilităților oferite de medicină să i se salveze viața. În orice caz, personalul medical care se îngrijește de victimele accidentelor și neurochirurgii cărora le sunt repartizați pacienții cu leziuni grave la

creier nu sunt cei care vor face operațiile de transplant. Cazurile din accidente nu sunt aduse niciodată mai întâi la Centru, ci la spitale generale. Așa că decizia e luată imparțial de către doctori și chirurgi, a căror datorie este să salveze viața fiecărui pacient pe care-l au în grijă, dacă este posibil. Dacă nu, ni se dă nouă șansa de a utiliza organele în beneficiul pacienților noștri – pacienți asemenea doctorului Devi – dacă se obține permisiunea rudelor. Dar nu noi le-o cerem și nu noi constatăm sau certificăm moartea cerebrală a donatorului. În ceea ce ne privește pe noi, cei de la Centru, când ni se aduce un donator, acesta e un cadavru. Inima lui poate să bată în continuare prin mijloace artificiale, dar creierul lui e mort.

– Ai ținut o pledoarie bună, doctore, spuse Gil zâmbid. M-ai convins.

– Pentru că eu însămi sunt convinsă.

– Da, văd. Și mai văd și că voi, centrele ca acesta, aveți nevoie de o publicitate foarte grăitoare pentru cauza voastră.

– Ce vrei să spui? întrebai, alarmată de cuvântul "publicitate". Cu siguranță, știi că medicina nu poate face publicitate…

– Nu insinuez că ar trebui. Ce vreau să spun e că ar trebui adusă la cunoștința publicului larg necesitatea de donatori de organe, așa cum s-a procedat și în cazul nevoii de sânge pentru transfuzii. Gil era în vervă. În ziua de azi, e destul de obișnuit să donezi o jumătate de litru de sânge, nu-i așa? Dar era la fel de alarmant pentru necunoscători, prima oară când s-a inițiat procedura, nu? Mulți oameni erau convinși că pierderea unei jumătăți de litru de sânge poate avea consecințe grave, nu? Până li s-a explicat că donând sânge, ajută la salvarea vieților, fără să-și facă nici un rău… până au fost informați și educați, îmi imaginez că și donatorii de sânge erau destul de rari.

– Da, încuviințai, impresionată de argumentele lui, e adevărat, dar…

– Mai ascultă-mă puțin, înainte să începi cu obiecțiile – vorbesc cât se poate de serios, pentru că eu cred că pot face ceva în privința asta, ceva constructiv. Publicitatea e o armă foarte puternică, să știi, iar publicitatea prin intermediul televiziunii poate fi informativă și educațională. Tocmai m-ai convins că dacă aș avea o leziune gravă la cap, în urma unui accident rutier, n-aș suferi în nici un fel dacă mi-aș dona inima și rinichii Centrului Harrowfields. Nu-mi sunt de nici un folos dacă sunt mort, dar ar putea salva o viață sau poate chiar două. Însă sunt inconștient, astfel că nu pot lua decizia de a fi privit sau nu ca potențial donator – mama, cea mai apropiată rudă, trebuie să hotărască. Și ea, biata bătrână, suferind încă în urma șocului de a afla că e pe cale să-și piardă singurul fiu, se află în fața acestei întrebări îngrozitoare și fără să se gândească realmente, refuză să-și dea consimțământul. "Lăsați-mi băiatul să moară în pace și cu demnitate", îi spune chirurgului de la urgență pentru că, asmenea necunoscătorului educat de care vorbeai mai devreme, se teme instinctiv că dacă-și dă acordul, va abandona toate eforturile de a-mi salva viața. Mai rău, crede că aș fi ținut artificial în viață și tot din instinct, se teme că, indiferent ce spune medicul, în acest stadiu de viață artificială, aș putea să-mi recapăt cunoștința și să simt durere. Noi știm că nimic din toate astea nu se poate întâmpla, pentru că creierul meu e mort, dar ea nu e sigură, așa că merge pe mână sigură și refuză din nou, fapt pentru care n-o condamn. Totuși, eu aș fi fost de acord… Vorbea în continuare și aproape în ciuda voinței mele, mă trezii că sunt de acord cu toate argumentele pe care mi le aducea, ba chiar și cu schița proiectului de televiziune pe care mi-o propuse.

Aiesha ni se alătură când eram deja la cea de-a treia ceașcă de cafea. Părea încordată și agitată, dar când Gil îi aduse o cafea, intră în vorbă, contribuind cu câteva sugestii practice folositoare pentru o emisiune de televiziune.

– Sunt sigură că ai dreptate, domnule Plumpton, începu ea cu hotărâre, când Gil tocmai se pregătea să plece. Publicul ar trebui să afle de necesitatea de donatori și ar trebui să primească toate informațiile, nu numai ceea ce implică, ci și care sunt pașii legali care trebuie urmați dacă doresc să doneze organe spitalelor ca acesta. E o decizie pe care fiecare ar trebui s-o ia pentru el însuși, când e sănătos. N-ar trebui lăsată în seama rudelor sale șocate, în clipa în care suntem pe moarte, nu?

– Exact ăsta e și punctul meu de vedere, o asigură Gil. Cred că în jur de douăzeci și cinci de state americane au promulgat recent legi care permit oamenilor să-și lase organele pentru transplanturi, ca să poată fi folosite fără consimțământul rudelor. Dar aici… ridică el din umeri. Va trebui să aflăm care e poziția legală de aici. Se ridică și-și luă carnețelul. Înainte să plec, poți să-mi dai câteva fapte sau cifre care mi-ar fi de folos? Adică, oamenii sunt tentați să judece toate operațiile de transplant pe baza relativ puținelor succese înregistrate în zona transplanturilor de inimă, nu? Acestea sunt operațiile dramatice, cele care sunt făcute publice, dar din câte mi-a spus Stacey, înțeleg că rezultatele cu transplanturile de rinichi sunt mult mai încurajatoare. Care e procentajul de supraviețuire și cât se așteaptă în vederea unui transplant de succes, știi? În entuzismul lui, uitase momentan că problema aceasta o privea personal pe Aiesha și văzui că-și mușcă buza și se înroșește când își dădu seama ce spusese.

Oricum, Aiesha nu se eschivă de la întrebare, sau de la implicațiile acesteia.

– Din 1954, s-au efectuat peste trei mii de transplanturi de rinichi, aici și în State, răspunse ea cu voce scăzută. Ultimele cifre pe care le avem arată că după o perioadă de așteptare de aproximativ doi ani, rata de supraviețuire este între optzeci și nouăzeci la sută pentru transplanturi între rude de sânge și aproape șaizeci la sută pentru transplanturi de la cadavre. Unii pacienți au așteptat și doisprezece ani.

– Dumnezeule, cifrele astea sunt impresionante! fluieră Gil.

– Da, încuviință Aiesha, sunt. Avea o voce lipsită de expresie și controlată, dar observai că-i tremurau mâinile și ghicii că se gândea la soțul ei și spera să fie între cei șaizeci până la nouăzeci la sută care așteptau doar doi ani. Nu mai spuse nimic până după ce plecă Gil și apoi, întorcându-se spre mine cu un zâmbet obosit, observă: Narayan e B negativ, știi? Mă tem că s-ar putea să aștepte mult timp un donator.

B negativ e o grupă rară de sânge și suspinai, împărtășindu-i neliniștea și amintindu-mi că soțul ei fusese trimis la Harrowfields de către propriul lui spital, deoarece faptul că nu răspunsese la dializă le dăduse motive serioase de îngrijorare. Majoritatea cazurilor de insuficiență renală se ameliorau cu ajutorul dializei, dar se părea că al doctorului Devi nu. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Aiesha spuse cu regret:

– Respinge dializa, recunoaște asta. Psihologic, detestă să depindă de ea.

În nici un caz, nu era singurul care făcea asta, dar nu-i spusei nimic Aieshei, ci mă mulțumii s-o întreb dacă-l va vizita mai târziu sau diseară. Scutură din cap.

– Nu. Îi fac transfuzii și apoi trebuie să continue cu dializa. Mi-a spus să nu mă întorc până mâine… bietul Narayan! Cred că încearcă să-mi ascundă starea gravă în care se află, să mă facă să cred să se simte la fel

de bine ca atunci când ne-am despărțit, așa că trebuie să mă prefac și eu. Dar nu e ușor. Am prea puțin exercițiu și nu m-am priceput niciodată să mint. Se uită la ceas. Oricum, peste zece minute sunt de serviciu. Mă oferii să-i țin locul, dar scutură din nou din cap. E mai bine să lucrez… dar mulțumesc, Stacey, și mulțumesc că mi l-ai prezentat pe Gil Plumpton. Este un om de excepție – amabil și generos și sunt sigură că e foarte bun în ceea ce face. O să mergi cu el în ceea ce numește "marele tur", sâmbătă?

– Da, confirmai. Dar numai pentru că a cerut să fiu și eu de față. Domnul Leyland va fi conducătorul… eu voi fi doar un observator.

Până la urmă, nu fui nici măcar asta. John mă sună când tocmai mă dezbrăcam ca să mă culc, ca să-mi dea trista veste că mama lui murise.

– A fost o moarte liniștită, spuse el. Trebuie să fi murit în timp ce-și făcea somnul de după-amiază și în condițiile de față, nici nu mi-aș fi dorit altfel. Ura să fie invalidă. Părea trist, fără doar și poate; conștientă că-și iubise întotdeauna mama, îi oferii condoleanțele mele. Ai putea să vii la înmormântare, Stacey? întrebă el și când mă pregăteam să-i spun că nu cred că voi putea ajunge, adăugă pe un ton ciudat, rugător: aș aprecia mult, dacă ai putea. E sâmbătă, la biserica din Staithes Holtby, așa că dacă poți lua trenul de vineri seara, ai putea să te întorci până duminică.

Era weekendul meu liber și, în afară de "marele tur" al lui Gil, nu mai aveam alte angajamente… Ezitai o clipă și apoi, hotărându-mă că Gil se putea descurca foarte bine și fără mine, îi spusei că voi veni cu trenul obișnuit. John îmi mulțumi cu neobișnuită căldură și promise că mă va aștepta cineva la Merton.

– S-ar putea să nu pot veni personal, se scuză el, pentru că trebuie să am grijă de toate, aici. Biata Eunice, menajera mamei, e distrusă.

Fratele meu, Charlie, vine mâine de la Bielefelt, vin și Nick și Claudia… Îmi mai dădu câteva detalii despre aranjamentele lui de familie, apoi își exprimă recunoștința pentru ajutorul lui Grace Kinnell. A fost minunată, știi? A avut grijă de cabinet în lipsa mea, a preluat și apelurile din timpul nopții. E o mare ușurare pentru mine să știu că e acolo și-mi ține locul. Ei bine… Îl auzii expirând într-un suspin obosit. Nu te mai reții de la somn, Stacey dragă. E frumos din partea ta să spui că vii.

Închise fără să aștepte să-i urez noapte bună și simțind că moartea mamei lui îl afectase, eram bucuroasă că-i promisesem să mă duc la înmormântare. Avusesem mai mult respect pentru ea decât afecțiune… dar era mama lui John și, numai Dumnezeu știa, fusese bunătatea întruchipată când eu însămi îmi pierdusem mama. Îi scrisei lui Gil un bilet în care-mi cerui scuze, și vineri seara mă urcai în trenul de Merton.

O femeie măruntă și slabă, îmbrăcată de zi, dar frumos, într-o fustă verde din tweed și o jachetă maro din piele de oaie, stătea la ieșirea din gara Merton, când coborâi din tren. Nu avea pălărie – părul blond era strâns la ceafă într-un coc perfect – iar chipul nemachiat, cu excepția unui ruj rozaliu, avea o expresie prietenoasă și zâmbitoare în timp ce veni să mă întâmpine. Era o față frumoasă, mă gândii, recunoscând-o înainte să se prezinte.

– Sunt Grace Kinnell… iar tu trebuie să fii Stacey Duncan, desigur. John m-a rugat să vin să te iau. Avea vocea ușor răgușită pe care mi-o aminteam de la telefon; ca și aspectul ei, era extrem de atrăgătoare. Era exact așa cum mă așteptasem să fie, doar că era mai mică și mă simții ca un gigant când ne îndreptarăm spre mașina parcată – un MG lustruit. Cu un fior pe care nu-l anticipasem, mă gândii că John trebuie să fie prost să nu răspundă ca un bărbat în toată regula la farmecul indubitabil al lui Grace… și John nu era în nici un caz prost. Nu fusese niciodată.

– John e la Staithes Holtby, după cum ai ghicit, probabil. M-a rugat să-ți cer scuze în numele lui, dar știa că vei înțelege. Mai mulți membri ai familiei terbuie să sosească azi la conac și a simțit că trebuie să fie acolo, să-i primească.

– Cum suportă?

– Moartea mamei lui? Ei bine, presupun că nu a fost ceva neașteptat, nu? Adică, nu mai era tânără și cu greu ar fi putut fi o surpriză pentru el, dar desigur, la cum e John, e supărat. A ținut mult la ea, să știi.

– Da, încuviințai. Știu.

Grace îmi făcu un rezumat scurt al bolii doamnei Mallory, din care înțelesei că suferise un al doilea atac de cord, cu o zi înainte să decedeze, în urma căruia nu mai putea vorbi și paralizase parțial.

– Nu poți să-ți dorești ca un pacient să mai continue într-o asemenea stare, încheie ea.

– Nu. Nici eu nu putusem; îmi amintii de lunga suferință a mamei și durerea mea indirectă, dar în același timp conștientizai un oarecare resentiment. Atitudinea lui Grace Kinnell era puțin prea profesională, sau poate eram eu mai sentimentală, ca și John… și nu mă schimbasem nici după cele cinci luni de când lucram la Harrowfields. Pentru mine, pacienții erau încă oameni în suferință, nu-i puteam vedea ca pe niște cazuri. Probabil nu voi putea niciodată.

– Spune-mi despre Harrowfields, Stacey, mă invită însoțitoarea mea și eram încântată să detectez o notă de invidie în vocea ei răgușită – pueril și nemotivat de încântată. După câteva clipe, îi povestii, stimulată de întrebările ei pertinente. Conducea cu viteză și o dibăcie asemănătoare cu a lui Gil Plumpton, manevrând mașina cu aceeași ușurință ca și el și cu mintea aparent concentrată la discuția noastră. Descoperii nu numai c-o admiram, ba chiar o plăceam. Evident, își știa

bine meseria, era citită și la curent cu noutățile – poate că-și irosea talentul cu medicina de familie, dar nu se plângea, cu excepția faptului că recunoștea că-i plăcea munca în spital. Trecurăm pe lângă vechiul meu cămin, și-mi spuse, arătând spre el: încă mă mai gândesc dacă s-o cumpăr sau nu. Sper că nu te grăbești să vinzi.

– Sincer, nu cred că mai e cineva interesat s-o cumpere. Desigur, aș vrea s-o vând, dar…

– O să te anunț îndată ce iau o hotărâre, promise Grace Kinnell. Doar că nu stă în puterea mea, vezi tu?

– Adică, depinde în parte de Dilys Powell? Nu te gândești să intri în parteneriat cu ea?

– Ei bine, da, mă gândeam, recunoscu fără tragere de inimă. Dar acum… a apărut o altă posibilitate care îmi surâde mai degrabă. Nu ți-a spus John?

John bătuse un apropo că dacă va cădea parteneriatul propus de Dilys, s-ar putea să-i ofere lui Grace o poziție similară la cabinetul lui și tocmai eram pe cale să-i spun, când ajunserăm în fața casei lui. Aproape instantaneu, doamna Atkinson ieși în întâmpinarea noastră, fluturând o foaie de hârtie, evident, o pagină din carnețelul de mesaje de lângă telefon; văzând-o, Grace scoase un oftat exagerat.

– Oh, Dumnezeule, alt apel așa-zis urgent! Doamna Atkinson mă trimite mereu să fac degrabă vizite prin district care ar putea foarte bine să aștepte până dimineață… câteodată mă întreb dacă nu cumva face dinadins. Coborî geamul și primi foaia din mâna menajerei; în timp ce mă dusei să-mi iau geanta din portbagaj, le auzii ridicând vocea. În cele din urmă, doamna Atkinson avu câștig de cauză și auzii cum Grace își ia indignată rămas-bun, apoi întoarse MG-ul și plecă în viteză.

– Nu-i place de loc să dea consultații noaptea, fornăi menajera. Dar până la urmă, pentru asta e plătită și dacă doctorul John ar fi fost acasă, s-ar fi dus. Pufăi din nou și mă conduse în casă. Mă bucur că ai venit, domnișoară Stacey, pentru că tu trebuie să fii aici în momente ca acesta, nu această Kinnell, indiferent ce crede ea. Dacă poate să-l consoleze cineva pe doctorul John, aceea ești tu, să nu uiți asta. Îmi deschise ușa de la sufragerie, unde ardea focul în cămin, și-mi indică un fotoliu. Am pus ceainicul pe foc și am pregătit câteva cornulețe, așa că așază-te până se face ceaiul. N-o să zăbovesc prea mult, pentru că sunt sigură că după călătorie, de-abia aștepți să bei o cană.

Televizorul era deschis – evident doamna Atkinson se uitase la el – dar când o invitai să rămână ca să poată vedea sfârșitul programului, refuză hotărât.

– Nu, am stat aici doar ca să văd farurile de la mașină și s-o prind pe doctorița Kinnell înainte s-o ducă în garaj. Câteodată mai invocă scuza asta, ca să nu mai plece. În orice caz, e un film din acela modern, despre sex, adăugă dezaprobator, arătând spre televizor. Nu pot să le sufăr. Deși am crezut că acesta va fi diferit, pentru că e de același scenarist care face și "Spitalul", în care joacă sora ta. Doar că ea nu apare în ăsta și…

– Te referi la Gilbert Plumpton? întrebai, cu interes deja crescut. Gil spusese că filmul lui va fi reluat și pe posturile locale, mai spusese și că Mandy… Îmi ținui răsuflarea. Nu cumva e "Decizia"?

– Oh, ba da, cred că așa se numește. E despre o doctoriță tânără, de asta m-am uitat. Dar a început deja de douăzeci de minute și am pierdut puțin, când ai sosit. Vrei să te uiți, domnișoară Stacey, sau să schimb pe BBC? Acolo se transmite Concursul Internațional de Echitație și întotdeauna ți-a plăcut să vezi emisiuni cu cai, nu?

Era obișnuită cu gusturile mele oarecum limitate în privința uitatului la televizor, mă gândii și zâmbii văzând surprinderea de pe fața ei când scuturai din cap.

– Nu, lasă aici, te rog – aș vrea să văd finalul filmului. L-am cunoscut pe domnul Plumpton… Mandy mi l-a prezentat.

– Oh, înțeleg. Mulțumită de explicație, doamna Atkinson zâmbi. La Londra întâlnești tot felul de celebrități, desigur. Dădu volumul și cum începuse o repriză de reclame, începu să-mi povestească acțiunea. E vorba despre un cuplu, Kit și Hugo; filmul începe ca majoritatea în ziua de azi, cu ei doi în pat. Ai crede că oamenii s-au săturat până acum de așa ceva, nu? Dar presupun că trebuie să le placă, altfel scenariștii n-ar mai apela la astfel de scene.

– Presupun că da, încuviințai.

– Oricum, la început nu-ți dai seama că sunt căsătoriți sau că ea, Kit, e medic, dar apoi sună telefonul și e chemată de urgență la spital. El face mare caz de plecarea ei și încearcă s-o convingă să nu se ducă… dacă ar fi fost ca doctorița Kinnell, n-ar fi avut prea multe bătăi de cap, îți garantez! Ei bine, până la urmă pleacă, dar ajunge prea târziu la pacient. Pacientul – un copil – e mort și bineînțeles, Kit îl învinuiește pe Hugo și se ceartă îngrozitor. O acuză că-i pasă mai mult de carieră decât de el sau de mariajul lor și apoi spune că vrea să aibă copii, dar ea nu e de acord, pentru că ar însemna să renunțe la carieră. Și aici ați venit tu și doctorița Kinnell, așa că am pierdut restul…

În ciuda criticilor la adresa filmului, sesizai în vocea menajerei o notă de regret și o invitai din nou să se așeze și să urmărim împreună finalul. Dar refuză la fel de hotărât și când începu din nou filmul, se duse să facă ceaiul.

Îmi luă destul de mult să recuperez și să relaționez cu interpretarea oarecum denaturată a doamnei Atkinson, și mai mult să văd legătura cu vreo problemă cu care s-ar fi putut înfrunta Mandy și în care ar fi putut să apeleze la Gil. Era o dramă emoționantă, bine scrisă și jucată, perfect credibilă și în timp ce stăteam bând ceai și molfăind cornulețe, mă trezii prinsă de acțiune.

Gil spusese că cele mai bune filme, ca și cele mai bune romane, erau inspirate din fapte reale, iar acesta era indiscutabil unul din ele. Era povestea căsniciei a doi oameni care la început păreau să se potrivească de minune și să se iubească nebunește, dar care cu timpul se despart inevitabil, pentru că nici unul nu recunoștea și nu răspundea la nevoile fundamentale ale celuilalt. Hugo, soțul, era un om bogat și de succes, un magnat al afacerilor care avea nevoie de un cămin liniștit și bine gospodărit, de o soție și o familie care să-l deconecteze de la tensiunea din ce în ce mai mare de la serviciu. Defectele și calitățile lui erau bine puse în evidență de către actorul care juca rolul, la fel și înstrăinarea treptată de frumoasa și inteligenta sa soție, și decăderea standardelor lui de conduită. Era om, avea slăbiciuni umane și inspira compătimire.

Kit era un personaj creionat cu mai puțină simpatie, dar mult mai puternic și pentru că știam multe femei ca ea cu profesia de medic, eram mai degrabă de partea ei decât a lui Hugo. Refuzul lui Kit de a renunța la munca ei valoroasă și folositoare pentru ca să devină soția-preș după care, evident, tânjea Hugo, era de înțeles, cel puțin pentru mine… deși știam că sunt părtinitoare. Când, în cele din urmă, se decise s-o facă, în speranța că-și va salva căsnicia, fu forțată, pentru că Hugo pierduse o afacere de milioane de dolari și începuse să bea. De asemenea, căutase în altă parte iubirea și compania pe care Kit nu

putuse să i le ofere, și "cealaltă femeie" – mai tânără și mai strălucitoare decât soția lui – își făcu deja apariția în peisaj.

La început, încercasem în zadar s-o identific pe Mandy cu Kit, dar începui să-mi dau seama că de fapt Sarah – "cealaltă femeie" – care se presupunea a fi model – era mult mai apropiată de concept. Și înțelesei îndârjirea lui Mandy împotriva lui Gil Plumpton, căci dacă Kit nu inspira simpatie, modul în care era creionat personajul Sarah era de-a dreptul crud. Era superficială, egoistă și interesată și ținea cu tot dinadinsul să se mărite cu bogatul, dar de acum nu tocmai atrăgătorul Hugo, încât părea aproape fără conștiință. Într-o secvență, demonstră o nepăsare insensibilă față de sentimentele lui Kit, ca și pentru ale lui Danny, fostul ei iubit, un tânăr slab și vulnerabil, dar un fotograf talentat, căruia Sarah îi datora succesul în cariera de model.

În timp ce urmăream scena, mă simțeam din ce în ce mai indignată în numele surorii mele. Dacă Sarah vroia să fie Mandy, atunci era o caricatură grosolană. Adevărata Mandy nu era nici crudă, nici lacomă. Poate că era puțin egoistă, dar avea conștiință, deși nu ieșea întotdeauna la iveală și chiar și egosimul i se trăgea din incapacitatea de a vedea alte puncte de vedere în afară de al ei. Apoi îmi amintii ce-mi spusese Gil, deformase personajele dincolo de recunoaștere, și atunci îmi trecu indignarea.

Îmi întorsei atenția înapoi la micul ecran. Ca atâtea drame moderne, "Decizia" lui Gil își dezmințea titlul, sau poate îl sublinia cu subtilitate: se termină incert, lăsând finalul în seama imaginației privitorilor. Adevărat, Hugo și Kit rămâneau împreună, promițându-și să încerce să-și pună pe picioare căsnicia de dragul copilului pe care-l așteptau, totuși, când mă ridicai să sting televizorul, imaginația mea continua s-o vadă pe Sarah o amenințare.

Oare așa o vedea Gil pe Mandy? Oare se implicase, fără știința mea, cu un Hugo sau cu un Danny? Din ce-mi spusese Gil, părea destul de probabil; suspinai. Țineam mult la Mandy și întotdeauna simțisem o puternică legătură afectivă cu ea, încă din copilărie, dar dacă Gil își luase personajele din realitate, așa cum insistase Mandy, și "se folosise" de încrederea pe care o avusese în el ca s-o creeze pe Sarah, atunci știam că trebuie să accept posibilitatea că sora mea se aflase într-o situație similară cu a acesteia. Nu era de mirare că nu-mi spusese nimic; fiecare avea viața ei și eram separate de mai bine de trei ani, așa că pierdusem obiceiul de a ne face una alteia confidențe. În afară de asta, cu toate că era cu patru ani mai mică, Mandy se considera mult mai experimentată în ale vieții și mai sofisticată decât mine și probabil era justificată. Așa că era destul de plauzibil ca… De afară se auzi zgomotul unui motor de mașină și luminile farurilor care străbătură prin perdea îmi întrerupseră șirul gândurilor.

O clipă, mă întrebai dacă John reușise să vină de la Staithes Holtby, dar vocea răgușită a lui Grace îmi nărui speranțele. Mi se alătură puțin mai târziu, urmată de doamna Atkinson cu un ceainic plin. Menajera nu rămase, dar ne ură amândurora noapte bună și Grace își trase un scaun lângă foc, întinzând mâinile să se încălzească, în timp ce turnai ceai. Nu ne adusese și cornulețe proaspete și se strâmbă la cele reci pe care i le oferii.

– Nu, mulțumesc… văd că tu ai fost privilegiată. Avea un ton ușor revoltat și scutură din cap când sugerai că ar trebui să facem focul. Oh, nu te deranja, mă duc să mă culc îndată ce beau ceaiul… am avut o zi lungă și obositoare.

– Și apelul? întrebai mai mult ca să fac conversație. Era necesar?

– Da, chiar a fost. Oricum, sper să nu mai primesc nici unul în seara asta. N-a sunat John, nu?

– Nu. Te așteptai să sune?

– Eu… Doamne, nu. Mă gândeam doar că poate te-a sunat pe tine, atâta tot. Dar presupun că e ocupat până peste cap la conac. Părea mulțumită, poate chiar îngâmfată, de evidenta neglijență a lui John față de mine, și adăugă mai expansiv: Dumnezeule, aproape am uitat – una din paciente, doamna Miller, de la Oficiul de Poștă, mi-a dat un articol dintr-un ziar pentru tine. Îl am pe aici pe undeva și probabil l-ai văzut deja, dar i-am promis că ți-l dau. Scotoci prin buzunare și în cele din urmă scoase o bucățică de hârtie mototolită, pe care mi-o dădu. Asta e. E din ziarul de dimineață și doamna Miller m-a asigurat că Elizabeth Gray, actrița de televiziune, e sora ta. Așa e? Înseamnă că știi deja.

Nu știam, dar mă ferii să recunosc de față cu Grace și când văzui articolul, mă bucurai că nu spusesem nimic. Era din "Yorkshire Pictorial" și arăta o fotografie cu Mandy stând lângă un bărbat înalt și distins, pe care nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată, cu toate că fața lui mi se părea vag familiară. Era o față frumoasă, dar îmbătrânită, și mi se strânse inima când citii titlul cu majuscule.

"VEDETĂ DE TELEVIZIUNE SE CĂSĂTOREȘTE CU MAGNAT MARITIM"

"Elizabeth Gray – în realitate, domnișoara Amanda Duncan, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, din Danesmead, East Yorks – încântătoarea eroină a popularului serial "Spitalul", transmis de Independent Television, își sărbătorește logodna cu sir Julian Cornell, președintele Trustului de Trafic Maritim în Orientul Îndepărtat. Sir Julian, în vârstă de cincizeci și doi de ani, a fost căsătorit cu celebra

pianistă Marion Bliss, a cărei moarte tragică într-un accident aviatic a șocat melomanii din toate colțurile lumii.

Cuplul plănuiește în următoarele săptămâni o ceremonie restrânsă la un Oficiu al Stării Civile din Londra, dar domnișoara Duncan ne-a spus să speră să joace în continuare rolul Elizabethei Gray."

Cuvintele deveniră brusc neclare. Așadar, acesta era Hugo… și se părea că Mandy intenționa să se mărite cu el. De ce nu-mi spusese nimic de intențiile ei? Poate decizia fusese luată destul de curând și nu avusese timp. Sau poate sunase când eram de serviciu și nu primisem mesajul. În după-amiaza aceea, fusesem în sala de operații până foarte târziu și anticipând că s-ar putea să fiu reținută, îmi luasem bagajul cu mine… e posibil să fi fost un mesaj pentru mine în cameră. Desigur, Mandy nu avea de unde să știe că venisem la Danesmead, decât dacă Aiesha vorbise cu ea, în cazul în care sunase. Mă ridicai în picioare, uitându-mă la ceas și întrebându-m dacă era prea târziu s-o sun și-mi dădui seama că Grace Kinnell mă privea în expectativă. Oricât mă străduii, nu găsii nimic să-i spun și după un stânjenitor moment de tăcere, începu prietenos:

– Mi-o amintesc pe Marion Bliss. A fost o pianistă minunată și întotdeauna am crezut, o femeie la fel de minunată.

– Da, încuviință slab. Și eu îmi aminteam de Marion Bliss – îi ascultasem albumele și o auzisem la radio. Odată, fusesem la un concert de-al ei, împreună cu ceilalți colegi de clasă, deși trecuse foarte mult de atunci și nu-mi mai aminteam prea bine. Deschisei gura să-i spun, doar ca să spun ceva, dar Grace continuă, cu aceeași indiferență elaborată:

– Totuși, mariajul ei a fost destul de controversat, nu? Se zvonise că se despărțiseră…

– Da? …N-am auzit nimic. Vroiam cu disperare să schimb subiectul. Cred că o s-o sun pe sora mea. E puțin cam târziu, dar…

– Nu știai de logodna ei, Stacey? insistă Grace Kinnell. Nu așteptă să-i răspund; expresia mea îi spusese tot ce vroia să știe și se ridică, prefăcându-se somnoroasă. Da, într-adevăr, e târziu… și mi-am promis că mă culc devreme. Ei bine, te las să dai telefonul acela… ne vedem la micul dejun. Hm… presupun că sora ta trebuie felicitată… adică, va primi un titlu și se presupune că el are o avere fabuloasă, nu? Dar e mult mai bătrân decât ea și… Nu termină propoziția, dar puteam să ghicesc ce lăsase nespus și din nefericire, eram de acord cu ea. Dacă povestea lui Gil avea vreun sâmbure de adevăr, cu greu se putea spune că Mandy merita felicitări, cu toate că probabil era o coincidență la fel de mare ca și faptul că o văzusem, în seara asta dintre toate serile.

Îi urai noapte bună lui Grace și mă dusei în biroul lui John să dau telefon. Fu aproape o ușurare când nu răspunse nimeni la numărul lui Mandy și după ce lăsai să mai sune două minute, pusei receptorul în furcă și, urmând exemplul lui Grace, mă dusei la culcare. Contrar așteptărilor mele, dormii bine.

Doamna Atkinson veni să-mi aducă ceaiul la opt și jumătate.

– Te-am lăsat să dormi, mă anunță ea, lăsând tava pe noptieră ca să tragă perdelele. Mă tem că plouă… ciudat cum plouă de fiecare dată când e o înmormântare, nu? Cu toate astea, n-o să trebuiască să ieși. Doctorița Kinnell îmi spune că te duce ea la Staithes Holtby.

– Oh, da? Eram surprinsă. Credeam că are grijă de cabinet.

– Nu, doctorița Powell se ocupă azi de cabinet – a aranjat ea, desigur. N-a vrut să piardă nimic, cel puțin nu o chestiune de familie ca aceasta. Strâmbăturile ei erau expresive și intenționate, așa că nu putui să-mi rețin un zâmbet.

Poți să râzi cât vrei, domnișoară Stacey, dar amintește-ți ce ți-am spus ultima oară când ai venit.

Mă refugiai în spatele cănii cu ceai, dar nu scăpai. Ascultai o prelegere lungă și apoi menajera mă întrebă de logodna lui Mandy.

– E adevărat, domnișoară Stacey?

– Nu știu, mărturisii. De fapt, nu știu mai multe decât tine, doamnă Atkinson.

– Nu ți-a spus nimic?

– Nu; cred că trebuie să fi fost aranjată destul de pe neașteptate, pentru că m-am văzut cu Mandy acum două săptămâni și cu siguranță, nu era logodită și nici nu cred că se gândea să se logodească.

Soneria de la telefon mă salvă de o altă predică și în timp ce se duse în silă să răspundă, doamna Atkinson îmi spuse că micul dejun va fi la ora nouă și un sfert. Îmi băui ceaiul în grabă, făcui un duș rapid și coborâi la doar două minute peste ora fixată. Grace era deja acolo și în timpul mesei, nu vorbirăm despre nimic în particular.

Capitolul 8

Când tocami ne hotărâserăm să mai bem câte o cafea, sună John, dar doar ca să-mi spună să mă duc direct la biserică și să-i confirm că mă aduce Grace.

– Ia-ți bagajul cu tine, adăugă el, și duminică seară te duc eu la Merton. Charlie rămâne câteva zile ca să ajute la omologarea testamentului și să stabilim detaliile cu avocații, dar ceilalți vor pleca după funeralii. Se pare că Eunice Simpson e asigurată pentru tot restul vieții… mama i-a lăsat o anuitate și Charlie a rugat-o să rămână și să aibă grijă de casă pentru el, lucru care a încântat-o nespus.

Mă bucuram să aud asta și întrebai cum suporta domnișoara Simpson.

– Considerabil mai bine, de când a auzit că va primi o sumă anuală, mă asigură John. Biata femeie… fără îndoială, se și văzuse în situația de a-și căuta un alt loc de muncă, ceea ce, la vârsta ei, n-ar fi fost deloc ușor. Dar îi datorăm cu toții mult, așa că mă bucur că Charlie vrea să rămână. Va trebui să se întoarcă la regimentul lui, desigur, dar casa e a lui și spune că o să stea aici peste câțiva ani, când se va retrage din

cadrul armatei. Între timp, Eunice se va ocupa de ea, iar ceilalți vor continua să-și petreacă vacanțele aici.

Nu întrebai dacă lui îi lăsase ceva și John nu-mi oferi nici o informație în sensul acesta, astfel că după alte câteva replici, închiserăm. Ardeam de nerăbdare să-i spun despre Mandy, dar știam că nu era momenul să-l împovărez cu problemele mele. Evident, nu văzuse anunțul din ziarul de ieri, căci nu pomenise nimic. Încercai din nou s-o sun pe Mandy, dar ca și mai înainte, nu răspunse nimeni și când pusei receptorul în furcă, o auzii pe Grace chemându-mă și spunându-mi că era timpul să plecăm.

Prin ploaia torențială, drumul nu fu atât de plăcut ca de obicei și însoțitoarea mea, ocupată cu gândurile ei și iritată că ștergătoarele i se stricaseră dintr-o dată, nu avea, evident, dispoziția necesară pentru flecăreli. Oprirăm la un garaj din capătul îndepărtat al Mertonului, unde ne reparară ștergătoarele și apoi trebui să mergem cu viteză ca să recuperăm timpul pierdut, dar în ciuda presimțirilor negre ale lui Grace, ajunserăm la biserica din Staithes cu zece minute mai devreme.

Mulți dintre cei care participau la înmormântare erau cunoscuți și când Grace reuși să mă piardă în mulțime, nu făcui nici o încercare s-o găsesc, ci mă dusei să stau lângă un cuplu de prieteni vechi, West, într-unul din rândurile din spate. Nu tocmai surprinsă, observai că Grace se așezase lângă familie, deși trebuise să se mulțumească să stea între Claudia și Eunice. Slavă Domnului, slujba fu scurtă și când ieșirăm din bisericuța normandă, ploaia se oprise deja și un soare palid încerca să străbată printre nori.

După ce lady Mallory fu înmormântată într-un colț retras al cimitirului, lângă soțul ei, acceptai să merg la conac cu mașina lui Dick și a lui Laurie West, din moment ce Grace, care se ținea încă după cei

din familie, nu dădu nici un semn că s-ar fi așteptat să mă ducă tot ea. Laurie West văzuse articolul despre logodna lui Mandy, dar în afară să-mi ofere felicitări formale, nu făcu nici un cometariu.

Un bufet fusese aranjat în camera de zi de la conac; cu ochii încă roșii și umflați de plâns, Eunice Simpson se perinda degeaba printre armata de ajutoare pe care le recrutase din sat, mai mult dezorganizându-i decât asistându-i. Dar era evident mult mai ușurată, acum că primise moștenirea, și-mi spuse, într-o șoaptă croncănită, cât de amabili fuseseră în ultimele zile cu ea toți din familie.

– Doctorul John a fost un sfânt, adăugă ea. Și colonelul Charles, pe care abia dacă-l cunosc, nu putea să fie mai drăguț. E minunat, nu-i așa, că voi rămâne să am grijă de casă pentru el. Biata doamnă Mallory îmi spune adesea că e supărată că nici el, nici doctorul John nu s-au căsătorit. Poate totuși colonelul se va gândi la un mariaj, când se va retrage. Mă bătu ușor pe braț și făcu un gest spre locul unde stătea John, conversând cu toată seriozitatea cu Grace Kinnell. Mai degrabă mă tem că doctorul John se gândește să se însoare, draga mea. Sper din suflet că n-o să te deranjeze dacă… adică, ați fost prieteni atât de buni în toți anii ăștia…

– Nu, i-o tăiai eu, pe un ton mai aspru decât intenționasem. Desigur că n-o să mă deranjeze. Până la urmă, depinde de el, nu?

Mulțimea începu să se rarefieze treptat, deși câțiva oaspeți mai zăboviră chiar și după ce se servise și se și strânsese cafeaua. Praznicele mi s-au părut întotdeauna necivilizate și-mi făcui ieșirea când plecară cei doi West, acceptând să mă ducă până la marginea satului, sub pretextul că vreau să-mi cumpăr o pastă de dinți. După ce mașina lor dispăru din raza vizuală, mă dusei la cabina telefonică și Mandy îmi răspunse în

sfârșit. Convorbirea – restrânsă la trei minute, căci uitasem să-mi iau mărunțișul cu mine – nu fu prea satisfăcătoare. Mandy fu evazivă și defensivă și nu obținui de la ea decât o dată aproximativă pentru nunta care probabil, îmi spuse, va avea loc la începutul lui decembrie. Mă asigură pe un ton aproape agresiv că era fericită și mă rugă s-o anunț când mă întorc la Londra, ca să bem ceva la apartamentul ei și să-l cunosc pe Julien. Apoi, se auzi un semnal și convorbirea se întrerupse. Simțindu-mă stingherită, mă întorsei pe jos la conac, ca să văd că plecau și ultimele mașini.

Nu avui timp să-mi iau rămas-bun decât de la Nick și Claudia, apoi Charles Mallory mă găsi și mă anunță că John se întorsese la Danesmead.

– Ceva în legătură cu un pacient care o îngrijora pe locțiitoarea lui, îmi explică el. Așa că bătrânul John, conștiincios ca întotdeauna, a plecat în goană să vadă despre ce e vorba. Dar m-a rugat să-ți spun că se întoarce înainte de cină și să-ți ofer scuzele lui.

Pe Charles îl cunoșteam de tot atâta vreme ca pe John și pe ceilalți doi frați ai lui, deși nu la fel de bine. Charles făcuse mare parte din servicul militar în străinătate și cu toate că-mi plăcea, nu era la fel de ușor de abordat ca ceilalți – poate pentru că semăna mai mult decât ei cu mama lor. La propunerea lui, făcurăm o plimbare prin grădină; în stilul lui înțepat de militar, Charles făcu tot posibilul să mă destindă, întrebându-mă despre prietenii și vecinii cu care nu mai ținuse legătura, și apoi, cu mult tact, trecu la subiectul Grace Kinnell. Încercai să-i satisfac curiozitatea în privința ei, dar cum ne întâlnirăm abia în urmă cu o zi, nu putui să-i spun prea multe din ce nu știa deja.

– E o femeie frumoasă, observă el. Foarte feminină și așa mai departe. Cum e ca medic? Crezi că e bună?

– Cred că e foarte competentă, răspunsei cu sinceritate. Și bine calificată. John pare mai mult decât mulțumit de ea, ca locțiitoare. De fapt, nu m-ar mira să o ia la cabinet, dacă o să cadă parteneriatul pe care i l-a propus Dilys Powell.

– Hm, înțeleg. Chipul slab și frumos al lui Charles Mallory avea o expresie gânditoare și ezită, cercetându-mă cu o privire nesigură, de parcă s-ar fi temut să abordeze subiectul care-i stătea în minte, nu cumva să mă supere sau să mă ofenseze. Întotdeauna avusese grijă să nu-i jignească pe ceilalți, îmi amintii – fiind soldat de carieră, era neobișnuit de prudent și delicat – dar îi simțeam neliniștea, așa că luai inițiativa și-l abordai eu pentru el.

– Nu mă deranjează, dacă de asta îți faci griji.

– Nu, Stacey? Sprâncenele lui se ridicară într-o surpriză reală. Hm, ei bine, dacă nu te deranjează, atunci presupun că e în regulă. Adică, acum faci partea aceasta suplimentară de cercetare în chirurgie, la Londra, nu? Mai interesantă și aduce mai multe satisfacții decât medicina de familie, îmi imaginez. Dar am crezut întotdeauna că tu și John… iartă-mă, poate că n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta, dar… Se întrerupse, jenat, și o clipă fui tentată să-i spun că și eu crezusem întotdeauna că până la urmă voi lucra cu John, dar că tocmai el mă convinsese să mă înscriu la bursa de la Harrowfields. Apoi, mă răzgândii. Munca la Harrowfields era într-adevăr interesantă și-mi dădea satisfacții, așa cum sugerase Charles; din punct de vedere profesional, nu vroiam să fiu nicăieri altundeva, până nu-mi încheiam perioada acolo și nu-mi luam diploma postuniversitară.

Cum le spusesem și doamnei Atkinson și lui Eunice Simpson, nu era nimic între mine și John și nu fusese niciodată decât prietenie. O prietenie pe care o prețuiam mult, adevărat, și pe care cu siguranță o

voi pierde, dacă Grace Kinnell va intra în parteneriat cu John. Sau – îmi ținui răsuflarea, conștientizând o durere mai profundă și mai acută decât gelozia pură – sau dacă John se va căsători cu ea. Grace nu era genul care să tolereze vreun fel de rivală și astăzi fusese evident că mă privea ca pe o rivală și că deja se considera mult mai apropiată de familia Mallory decât eram eu. Spre rușinea mea, îmi dădură brusc lacrimile, luându-mă pe nepregătite, astfel că fui nevoită să întorc capul ca să le ascund. Charles îmi întinse o mână părintească și mă luă de braț.

– Hai să mergem să bem un ceai. O văd pe Eunice Simpson pe terasă, ne face cu mâna, ceea ce înseamnă că probabil e gata. Și… hm… dacă vreodată vei vrea să-ți iei o vacanță la Bielefelt, anunță-mă. Reușim să ducem o viață destul de animată acolo, din punct de vedere social mă refer, și aș putea să aranjez cu ușurință să stai cu secundul meu și cu soția lui. De Crăciun, poate, dacă ești liberă și nu vrei să vii aici.

Îi mulțumii călduros, mișcată de amabilitatea lui, și-mi bătu ușor mâna.

– Nu uita, Stacey… vorbesc serios, să știi. O să-ți scriu adresa mea înainte să pleci și… Îmi făcu semn spre Eunice Simpson care ne chema energic de pe terasă. Ce naiba vrea femeia asta, ai vreo idee? Se poartă că o găină agitată! Ridică vocea. E gata ceaiul, doamnă Simpson? Venim acum.

Dar Eunice Simpson nu-și făcea griji pentru ceai. Veni în grabă în întâmpinarea noastră și ne anunță pe nerăsuflate că eram căutată la telefon, de la Londra.

– E un domn, Gilbert Plumpton. I-am spus că ești afară cu domnul colonel și că s-ar putea să dureze până te găsesc, dar a insistat să aștepte

și n-a vrut să lase mesaj. Cred că trebuie să fie ceva urgent. A spus că sună de la Centrul Harrowfields.

Desigur, îmi amintii, azi era ziua "marelui tur" al lui Gil… dar de ce vroia să vorbească urgent cu mine, nu aveam idee. Lăsându-i pe Charles și pe Eunice să mă urmeze, alergai pe scările de piatră și abia oprindu-mă să-mi trag sufletul, mă năpustii pe holul unde se afla telefonul.

– Bună, Gil… îmi pare rău dacă te-am făcut să aștepți. S-a întâmplat ceva?

– Nu, cel puțin nimic rău, mă sigură el. Dimpotrivă, aș zice. E foarte posibil să fi găsit un donator pentru doctorul Narayan Devi, cu grupa rară de sânge și tot tacâmul. Dacă rezultatele testelor de compatibilitate sunt cele așteptate, profesorul Kneller al tău o să-l opereze chiar în seara asta.

– Oh… mă bucur atât de mult! Ușurarea mea era cu atât mai mare, cu cât nu mă așteptasem la așa ceva. Donatorii B negativ erau extrem de rari. Și Aiesha? întrebai. Cum a primit vestea?

– Cu un autocontrol admirabil… dar de asta te-am sunat, Stacey. S-a terminat înmormântarea, nu?

– Da. Dar…

– Uite, ai putea să te întorci cu următorul tren? E unul într-o jumătate de oră, dacă ai putea să ajungi în Merton până atunci… asta e stația ta, nu? Te-aș lua eu de la gară. Aiesha n-a spus o vorbă, dar cred că ar da orice să te aibă lângă ea în timpul operației.

– Desigur, încuviințai fără să ezit. Nu mă mai reține nimic aici. Și așa era, reflectai eu, cu excepția lui John, care se putea descurca foarte bine și fără mine. Mă uitai la ceas. Trebuia să mă grăbesc ca să pot ajunge în jumătate de oră în Merton, dar măcar nu despachetasem și puteam să

iau un taxi din sat. S-ar putea să pierd trenul, Gil, dar dacă se întâmplă…

– O să-l aștept pe următorul, promise el. Încă nu s-a stabilit ora la care-l operează, dar Aiesha crede că nu va fi înainte de nouă și jumătate-zece. Așa că ar trebui să ajungi.

– Da. Oricum, voi face tot posibilul.

– Stai o clipă. Ai citit de viitoarea căsătorie a surorii tale?

– Eu… da. Și am văzut și filmul tău, Gil. Ezitai, dar știam că trebuie să-l întreb. Așa s-au petrecut lucrurile?

Nu-mi răspunse imediat, dar auzii cum inspiră adânc. În cele din urmă, îmi spuse pe un ton ciudat de amărât:

– În mare, da. Am schimbat circumstanțele, după cum ți-am spus, am făcut personajele de nerecunoscut… pe toate, cu o singură excepție. Aveam dreptul să-l las așa, având în vedere că e inspirat chiar de mine. Orice autor are dreptul la autobiografie.

– Adică… Dintr-o dată înțelesei și, pentru că acum îl cunoșteam destul de bine și pentru că o cunoșteam și mai bine pe Mandy, fui profund șocată. Așadar, de asta ne aruncase Mandy unul în brațele celuilalt, mă gândii plictisită. De asta mă căutase Gil și probabil de asta mă prevenise Mandy în privința lui… Vrei să spui că tu erai… Danny?

– Exact, confirmă Gil sec. Eu sunt Danny, din păcate, am fost și voi rămâne mereu un biet nătărău! Dar așa e viața, nu? Cei ca Hugo și ca Julian câștigă de fiecare dată, deși numai Dumnezeu știe de ce.

Era o recunoaștere tacită că încă o iubea pe Mandy și lămurea multe lucruri care mă nedumeriseră la el în ultimele luni.

– Dar de ce să-i lăsăm să câștige? întrebai, pierzându-mi dintr-o dată răbdarea cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, Gil, de ce nu lupți pentru ceea ce vrei? Să știi că nu e fericită cu adevărat.

Am vorbit mai devreme cu ea și știu că nu e fericită.

– De fapt, Stacey, draga mea, spuse Gil pe un ton sfios, aveam de gând să te cer pe tine în căsătorie. Plănuisem totul – vroiam să te întreb în timpul turului. Dar presupun că nu mai are nici un rost, din moment ce ai văzut filmul… chiar dacă jur, cu mâna pe inimă, că tu ești tot ce-mi doresc…

– Nu, sării eu. Nu, nu, nu! Nu are rost. Și nu sunt ceea ce-ți dorești, pentru că nu sunt Mandy, nu înțelegi? Și dacă mai vorbim mult, o să pierd trenul și…

– Iar eu voi intra în criză de fise pentru blestemăția asta de telefon public! spuse Gil, cu o scânteie din spiritul lui vechi. Ne vedem la King's Cross, Stacey.

Auzii clinchetul receptorului pus în furcă și mă întorsei, ca să văd că Charles stătea lângă mine.

– Au nevoie de tine la spital? întrebă el.

– Da, eu… mă tem că va trebui să plec. Dar am numai douăzeci și cinci de minute ca să ajung la gara din Merton la timp pentru tren. Vezi tu…

– O să ne ia doar douăzeci, promise Charles. Mașina mamei e încă la poartă, așa că vino. Ai bagaje? Bine… și o să-i cer eu scuze bătrânului John în numele tău. Îmi zâmbi, arătând absurd și sfâșietor de asemănător cu el, și adăugă, cu maliționitate neascunsă: o să-mi facă plăcere să-i servesc o porție din propriul medicament. Ei bine, hai dacă ești gata, pentru că o să ne ia douăzeci de minute.

Îl urmai supusă la Rollsul doamnei Mallory, și respectându-și cuvântul, mă duse la Merton în cele douăzeci de minute stipulate. Trenul tocmai intrase în gară și ingnorând un portar în așteptare, Charles îmi luă bagajul; după ce făcu dovada că aveam bilet dus-întors,

îmi găsi un loc și mă invită politicos să mă așez, fără să mă lase să-i mulțumesc. Apoi, cu pălăria în mână, rămase cum făcea și John de fiecare dată, până mă văzu plecând, silueta lui înaltă, în tweed, atât de asemănătoare cu a lui John, încât simții un nou junghi. Dar de data aceasta, mă gândii mizerabil în timp ce trenul lung se punea în mișcare, probabil era ultima oară când voi fi fost condusă la gara Merton de un membru al familiei Mallory. De fapt, la orice altă gară… dacă nu cumva voi profita de invitația lui Charles pentru vacanța de Crăciun în Germania. Mă uitai la bucata de hârtie pe care-mi notase adresa lui și simții un nod în gât.

Dacă până și fratele lui credea că John intenționează să se însoare cu Grace Kinnell – sau s-o facă partenera lui, ceea ce mai mult ca sigur va duce până la urmă la o căsătorie – atunci nu prea avea sens să-mi imaginez că nu era așa, îmi spusei cu severitate și mă ridicai în picioare cu gândul să vânez un loc în vagonul de clasa a doua. Din obișnuință, Charles mă urcase la clasa întâi…

Trenul era destul de plin, dar în cele din urmă găsii un loc într-un compartiment chiar în primul vagon. Înăuntru mai erau două cupluri, cu patru copii mici și unul în cărucior. Fură drăguți și se înghesuiră ca să-mi facă loc și unul din soți îmi luă bagajul și mi-l puse lângă celelalte.

Îi mulțumii și tocmai mă așezam, când ne zdruncinarăm brusc și aproape fui aruncată la pământ, apoi se auzi un scrâșnet șuierător și înfiorător în momentul în care fură aplicate frânele. Întregul tren, care adunase viteză de când părăsisem Mertonul, începu să se balanseze și să se zguduie alarmant în timp ce conducătorul – nu puteam să presupun decât că primise un semnal sau văzuse că șina e obstrucționată – încerca să-l oprească.

Îl auzii pe unul din copii plângând înăbușit într-un atac de frică și-l văzui pe tatăl lui – cel care mă ajutase cu bagajul – aplecându-se într-o încercare zadarnică de a-l lua în brațe. Apoi, cu o bruschețe înspăimântătoare, se auzi o bufnitură la numai câțiva metri în spatele meu. Impactul ne azvârli pe toți de pe locurile noastre și foarte încet, însoțit de un vaiet groaznic de motor și de o serie de zgomote surde, vagonul nostru păru să se ridice în aer și după ce rămase acolo suspendat o secundă sau două, se prăbuși lateral, aruncându-ne în toate direcțiile, ca pe niște boabe de mazăre într-o canistră. Cum geamurile se spărseseră, compartimentul era plin de praf și de cioburi zburătoare, iar acoperișul, care acum câteva clipe fusese în partea dreaptă, se prăbuși peste noi.

Copiii țipau toți, vocile lor ridicându-se deasupra zgomotului înnebunitor de lemn și metal rupt, și din apropierea mea auzii ceea ce luai drept geamătul de durere al uneia din mame. Nu vedeam nimic. Se înserase când plecasem din Merton, dar acum era de-a dreptul beznă – sau poate că întunericul se datora faptului că se stinseseră luminile din tren. Bâjbâii prin jur, mâna mea atinse o ceva cald și umed și o voce spuse, într-o șoaptă cutremurătoare:

– Ajută-mă – te rog, ajută-mă!… Sunt rănită, sunt rănită… grav.

Reușii să mă ridic într-un cot, conștientă pentru prima dată de o senzație agonizantă la piciorul drept, care se extindea de la coapsă până la gleznă și care crescu când încercai să-mi trag piciorul. Femeia de lângă mine gemu din nou ș încercă să-mi șoptească ceva, dar vocea slabă îi fu acoperită de țipetele și suspinele copiilor. Mă aplecai spre ea, amintindu-mi deodată de pixul cu lanternă pe care îl aveam întotdeauna în buzunarul de la haină. Să-l scot însemna să mă întorc pe partea dreaptă și trebuie să fi leșinat câteva clipe din cauza efortului, dar

când îmi revenii, aveam pixul în mână. Printr-un miracol, funcționa încă și la lumina lui slabă, văzui că pieptul femeii de lângă mine era ud de sânge. Sângele venea de la o arteră tăiată de la braț și pulsa în afară, într-un șuvoi îngrozitor, cu fiecare bătaie a inimii.

Știind din instinct că probabil va sângera până va muri, dacă nu opream hemoragia, căutai și-i găsii cel mai apropiat punct de presiune și aplicai cu ambele mâini toată forța de care fui în stare. Șuvoiul de sânge se diminuă puțin, dar nu se opri; cum lanterna căzuse de două ori din locul în care încercasem s-o proptesc, nu vedeam ce fac. În cele din urmă, ghidându-mă cu degetele, reușii să opresc sângerarea cu ajutorul eșarfei mele și încercai un sentiment de triumf total disproporționat față de cât de puțin făcusem. Femeia era inconștientă și-i sprijini capul de umărul meu, rugându-mă să nu moară.

Trebuie să fi leșinat după asta, deși nu aveam de unde să știu pentru cât timp. Puteau să fi fost două minute sau douăzeci sau poate și mai mult, dar când îmi venii din nou în fire, primul lucru pe care-l observai fu tăcerea. Realizai uluită că cei mici nu mai țipau și nu mai plângeau, ceea ce putea să însemne să fuseseră duși în siguranță sau că… mintea mea refuza să accepte cealaltă posibilitate.

De undeva din depărtare, venea zumzăit înfundat de voci și puțin mai de aproape, bătutul monoton al unui ciocan și un târșâit de neidentificat. După ce mai ascultai câteva clipe, decisei că probabil era zgomotul făcut de oamenii care se cățărau pe vagonul distrus. Dar erau prea departe ca să-mi bat capul, sau cel puțin așa crezui, și încercai din nou să mă ridic. Pixul cu lanternă era încă în mâna mea, cu bateriile aproape terminate, dar mișcai în toate direcțiile lanterna minusculă, în încercarea disperată de a afla ce se întâmplase cu ceilalți ocupanți ai

compartimentului. Îmi tremura mâna, așa că-mi era greu să țin locului raza, sau chiar s-o deplasez în direcția în care vroiam. Mai întâi, căzu pe cărucior: era întors cu roțile în sus, dar era gol, văzui cu ușurare și apoi reușii să ridic lanterna și zării o gaură în peretele lateral al vagonului, exact deasupra capului meu și câțiva metri mai la stânga. Dădea direct spre cer, zimțată și neegală, de parcă o mână uriașă ar fi coborât din înalturi și ar fi sfâșiat lemnul și metalul. Uitându-mă în sus, mă întrebai dacă ceilalți care fuseseră cu mine în compartiment ieșiseră pe gaura aceea.

Probabil că da, din moment ce acum nu era nici urmă de ei. Dar atunci, de ce ne lăsaseră aici pe mine și pe femeia care suferise hemoragie arterială, care era… Lăsai raza lanternei pe chipul ei. Era alb ca varul, nemișcat și resemnat și nu avui nevoie s-o ating ca să știu că era moartă.

Biata de ea! Mi se rupea inima pentru ea, simții o compasiune neputincioasă uitându-mă la ea și văzând mormanul de fiare sub care partea inferioară a trupului îi era prinsă ca într-o menghină. Abia atunci realizai, cu un amestec curios de șoc și surpriză, că și piciorul meu drept era prizonier sub aceleași fiare, strâns la fel de tare ca și trupul femeii moarte pe care încercasem în zadar s-o salvez. Nu mă durea piciorul, lucru care mi se părea suspect și cercetând mai departe, îmi dădui seama de ce… pentru că rama geamului era efectiv sudată în el, exact în jurul genunchiului, fapt care-mi oprise circulația și odată cu ea, toate senzațiile. Vor trebui s-o taie cu fierăstrăul ca să mă elibereze – dacă și când va veni cineva să mă salveze, mă gândii și mă trezii că-mi cântăresc fără pasiune, științific, șansele de a nu-mi pierde piciorul. Nu păreau prea multe și intrând deodată în panică, începui să strig după ajutor.

Părură secole până să-mi răspundă cineva dar, tocmai când începeam să disper, auzii pași apropiindu-se, voci de bărbați și puțin mai târziu, același târâit de mai devreme. Un chip apăru în dreptul găurii de deasupra capului meu și auzii o voce cu accent de Yorkshire:

– Hei, Tom, cred că de aici veneau strigătele. Adu o lumină, băiete, să ne vedem om cu om.

O a doua față apăru lângă prima și o lanternă puternică fu direcționată spre mine.

– Oh, da, asta e – mai sunt doi oameni aici, două femei. Dar n-a zis Jim că sunt moarte amândouă? Copiii au ieșit și cu ei, doi adulți, dar…

Reușii să murmur ceva și-l auzii pe unul din cei doi de la echipa de salvare scoțând o exclamație de surpriză.

– Una din ele e în viață. În regulă, fetițo, mai rabdă câteva minute. Te scoatem cât putem de repede. Își scăzu tonul, dar cu toate astea, îl auzii spunându-i celuilalt: mai bine du-te și cheamă un medic, Tom, înainte să încercăm s-o mutăm. Mi se pare că are piciorul prins și…

Nu mai auzii restul și din nou, dintr-un motiv pe care nu reușeam să-l deslușesc, simții cum rămân fără vlagă, în timp ce mi se începoșă mintea și întunericul se închise în jurul meu.

Când îmi revenii, cineva stătea în genunchi lângă mine și o voce șopti, aproape de urechea mea:

– Ești bine, Stacey, draga mea – nu încerca să te miști, stai liniștită. Sunt aici, nu-ți face griji. Vocea era a lui John, degetele blânde care-mi palpau piciorul erau inconfundabil ale lui, dar nu mai auzisem niciodată atâta tandrețe în vocea cuiva și, nedumerită și încă puțin ametită, mă întorsei să mă uit la fața lui.

Exprima aceeași tandrețe și îngrijorare ca și vocea lui și-și lipi o clipă obrazul de al meu, rugându-mă să nu mă mișc.

– John, oh, John, mă bucur atât de mult că ești aici.

– Și eu, iubito, mă asigură el. Acum, o să-ți fac o injecție cu morfină înainte să începă să te scoată de aici.

– Nu am dureri, protestai slab.

– Ei bine, o să mă asigur că o să fie așa și în continuare, răspunse John cu hotărâre. Îmi ridică mâneca de la haină și simții o înțepătură usturătoare în mușchiul brațului. După o vreme, pe măsură ce injecția începea să-și facă efectul, mă copleși o senzație glorioasă de moleșeală și-i spusei lui John că sunt gata să înceapă descarcerarea. Un feroviar echipat cu cască și ochelari de protecție începu să lucreze cu un soi de aparat de tăiat care scotea o lumină albastră, șuierătoare.

Era un om plăcut, cu o atitudine părintească, și lucra rapid, vorbindu-mi ca să mă liniștească. În câteva minute, fui eliberată de sub resturile vagonului, dar fură nevoiți s-o ridice pe femeia moartă înainte să mă scoată. Îl întrebai pe John dacă realmente nu mai era în viață și-mi răspunse sumbru că nu.

– E un miracol că ai supraviețuit, adăugă, cu buzele strânse. Un miracol pentru care-i voi mulțumi tot restul vieții lui Dumnezeu. Acum, am să-ți pun un pansament pe picior. S-ar putea să te doară puțin.

Dar nu mă duru, ceea ce nu era un semn prea bun, dar nu spusei nimic. Odată ce mă pansă, John și alți doi sau trei bărbați pe jumătate mă ridicară, pe jumătate mă traseră prin gaura pe care o văzusem deasupra capului și de acolo, fui coborâtă la sol, pe o targă.

Lângă calea ferată era un șir de ambulanțe și targa mea fu dusă la una din ele.

– John! strigai, intrând dintr-o dată în panică, în clipa în care oamenii se pregăteau să mă urce în spatele ambulanței. John, ai putea să vii cu mine? Sau… mai e nevoie de tine aici? Pentru că dacă e așa, aș putea să aștept, poate.

– Nu poți să aștepți, copilă, începu John. Trebuie să te ducem la spital și…

– E în regulă, doctore Mallory, interveni, cu simpatie plină de înțelegere, lucrătorul de la calea ferată care mă scosese din vagon, am scos deja toți răniții și avem destule ajutoare. Ai făcut o treabă minunată… du-te cu domnișoara, dacă vrei. O să trimit pe cineva să-ți aducă mașina la spital.

John îi mulțumi și, spre ușurarea mea, se urcă în ambulanță cu mine. Așezat pe targa vecină, se aplecă să-mi ia mâna într-a lui și pornirăm.

– Dumnezeule mare, Stacey, spuse el cu o voce zguduită, nu vreau să mai trec niciodată prin ce am trecut în ultima oră! Am fost din vagon în vagon, căutându-te… Am crezut că ai murit, știi asta? Fața lui, văzusem, era umedă de transpirație și întinse mâna să se șteargă. Reacția, îmi explică el, aproape stânjenit. Poți să-ți controlezi foarte bine emoțiile un timp îndelungat și apoi… Nici nu am cuvinte să-ți spun care au fost ale mele, când nu te găseam. Eu… eu… Se întrerupse, scuturând din cap.

– De unde ai știut că sunt în tren? întrebai eu. Și cum ai ajuns aici?

Suspină adânc.

– Eunice Simpson m-a sunat ca să-mi spună că Charlie te-a condus la Merton, să prinzi trenul. Eram pe drum spre gară, sperând să ajung înainte să plece trenul, dar am întârziat zece minute. Eram la gară când a venit știrea că a avut loc un accident și bineînțeles că am plecat în

goană la fața locului. A fost o priveliște îngrozitoare – expresul tău a intrat într-un marfar și primele două vagoane au fost strivite și au deraiat. Semănau cu un… abator. Se scuturã și simții degetele lui stângându-se convulsiv în jurul alor mele. Și tu erai în primul vagon, micuța mea Stacey… erai în blestematul ăla de vagon întâi și mi-au spus că n-a mai rămas nimeni în viață în el! Nu te-am căutat acolo, pentru că Charlie mi-a spus că te-a urcat într-un vagon din mijloc, lângă restaurant. Amândoi l-am străbătut de la un capăt la celălalt și nu erai acolo. Aproape mi-am pierdut mințile, draga mea, când nu te-am găsit.

Tăcurăm amândoi, gândindu-ne la momentul acela – gândurile fiecăruia fiind prea întunecate ca să le putem comunica celuilalt. Știu că-mi aminteam accidentul, momentul oribil al coliziunii și biata și nefericita femeie care murise lângă mine. În cele din urmă, rupsei tăcerea:

– John, mă aventurai eu, cu multă îndrăzneală, dar inhibițiile mele obișnuite erau momentan adormite de injecția pe care mi-o făcuse. Vreau să te întreb ceva.

– Spune, mă încurajă el.

– Ei bine… tocmai mi-ai spus "micuța mea Stacey"… Eu… de ce mi-ai spus așa?

– Bineînțeles că ți-am spus "micuța mea Stacey"! explodă furios John. Și mai întrebi de ce… pentru numele lui Dumnezeu, copilă, cu siguranță trebuie să știi ce simt pentru tine! S-a văzut pe mine în toți anii aceștia, la naiba! Sunt îndrăgostit de tine, Stacey, nu înțelegi? Prostește, nebunește și iremediabil îndrăgostit de tine, ca un puști fără experiență… și mi-a fost îngrozitor de teamă că te voi pierde, încât abia dacă am știut dacă vin sau dacă plec, de când ai plecat la Harrowfields.

Dumnezeule, eu…

– Dar, John, credeam că… Îmi ținui respirația, nevenindu-mi să cred ce-mi spunea. Credeam că tu și Grace Kinnell… credeam că vrei să te însori cu ea.

– Să mă însor cu Grace Kinnell?! Dumnezeule mare, nu! Vehemența lui era plină de convingere și inima începu să-mi bată cu putere. Privindu-mă de parcă mi-aș fi pierdut mințile, mă întrebă mai blând: ce – sau cine – naiba ți-a vârât ideea asta în cap?

– Ei bine, doamna Atkinson așa credea – ba chiar m-a avertizat. Și Eunice Simpson, în după-amiaza asta. Nici măcar fratele tău, Charlie, nu era sigur…

– Acum, este, zâmbi dintr-o dată John. Ești singura femeie cu care am vrut vreodată să mă căsătoresc, Stacey.

– Da? îl provocai sfioasă. Nu știam, John, sincer, n-am știut. Nu mi-ai spus niciodată, nici măcar n-ai insinuat vreodată că…

– Dar cum aș fi putut, draga mea, când te-ai întors de la Londra și mi-ai spus că te-ai întâlnit cu Harvey Lomax și că încă ești îndrăgostită de el?

Avea dreptate, recunoscui, dar îi întâlnii ochii nerăbdători și cercetători și scuturai din cap.

– Nu sunt, John, nu mai sunt. Totul s-a terminat acum trei ani, doar că nu mi-am dat seama. Trebuie să fi fost oarbă.

– Probabil, încuviință el cu afecțiune. Se aplecă spre mine, cu privirea aceea tandră și îngrijorată, și mă sărută ușor pe obraz. Ajungem imediat la spital, draga mea, și nu-mi imaginam deloc că te voi cere așa. Dar… ca să se știe… vrei să te căsătorești cu mine? Pentru că pur și simplu nu pot face față perspectivei de a te pierde din nou.

Îmi ridicai fața spre el, conștientă de primul fior de durere în picior:

– Da, șoptii. Oh, da, John. Te iubesc atât de mult, eu…

Ambulanța se opri brusc și un asistent veni să deschidă ușile.

– Crezi că vor putea să-mi salveze piciorul, John? întrebai, în timp ce mă transportau la Urgență.

John mă bătu ușor pe umăr.

– Am să-l chem pe sir Alec Lazenby, îndată ce voi găsi un telefon. Și-ți promit, iubirea mea, va face tot posibilul. Dar câteva luni, mă tem că s-a terminat cu Harrowfields.

Atunci, îmi amintii motivul călătoriei mele aproape dezastruoase. Gil va pleca în curând spre King's Cross, dacă nu-l voi opri, să aștepte un tren care nu va sosi niciodată, iar biata Aiesha va trebui să treacă prin calvarul de a aștepta singură rezultatul transplantului lui Narayan. Îl luai de mână pe John.

– Te rog, iubitule… Acum, mi se părea foarte firesc să-i spun așa, dar cuvintele năvăliră unul după altul când încercai să-i explic situația; eram copleșită de un val de durere și-mi auzeam vocea neclară. Totuși, John reuși cumva să mă înțeleagă.

– Bine, copilă, promise el. O să iau legătura cu amândoi prietenii tăi, cât timp te examinează sir Alec. Dar în momentul acesta, tu ești cea mai importantă, așa că… Simții din nou pe umăr atingerea lui plăcută și reconfortantă.

– Spune-i lui Gil Plumpton să… să lupte pentru Sarah, spusei eu, apoi targa mea fu condusă într-un cabinet de consultații și la instrucțiunile medicului de la Urgență, o asistentă eficientă îmi făcu o a doua injecție. Durerea cedă și alunecai într-o binecuvântată inconștiență.

Mă trezii într-o rezervă luminoasă, probabil într-un pat confortabil atașat salonului de chirurgie din Spitalul General din Merton.

John stătea alături, pe un scaun, cu ochii închiși, dar se trezi imediat când îi rostii numele.

– O să fii bine, micuța mea Stacey. Realmente bine – sir Alec ți-a salvat piciorul și acum îl ai în ghips. Făcu un gest spre un cadru care ridica așternuturile, în capul patului, și-mi zâmbi. Iar prietenul tău, doctorul Devi, a primit cu succes transplantul de rinichi și face progrese mari. Am vorbit cu soția lui acum jumătate de oră și-ți trimite dragostea ei și cele mai bune urări, să te însănătoșești grabnic.

Șoptii o rugăciune scurtă de mulțumire.

– Și Gil? întrebai. Gil Plumpton?

– E o figură, Gil Plumpton, nu-i așa? I se lărgi zâmbetul. Ți-a trimis un mesaj destul de ciudat – pe lângă urările de bine – pe care spune că o să-l înțelegi. Vrei să ți-l spun, sau să aștept până vei avea mai multă putere?

– Nu, spune-mi, te rog, iubitule…

– Ei bine, a spus că nu putem fi toți fericiți și că cei ca Danny nu știu să lupte și oricum, nici măcar nu sunt siguri ce vor. A spus că el crede că lui Sarah îi va fi destul de bine alături de Hugo, pentru că ea știe ce vrea. Și apoi, ca un post scriptum, m-a rugat să-ți spun că atunci când a făcut documentarul despre Harrowfields, s-a jucat cu ideea de a merge în India, cu cei doi Devi, să facă unul asemănător despre spitalul lor… și să te întreb ce părere ai.

– Mi se pare o idee foarte bună, răspunsei somnoroasă. Dar mă bucur enorm că eu mi-am găsit finalul fericit, alături de tine, John. Pentru că te iubesc foarte mult, dragule.

– Amin, șopti John și în timp ce alunecam din nou în mrejele somnului, îi simții buzele peste ale mele.

Ultimul gând înainte să adorm fu acela că, într-o zi, poate mă voi întoarce la Centrul Harrowfields, dar chiar dacă nu va fi așa, ce am învățat acolo nu va fi pierdut. Ca medic de familie, voi putea să-mi propovăduiesc știința, la fel cum o vor răspândi și documentarele lui Gil, și voi arăta calea spre viitor cel puțin pentru alții, dacă nu pentru mine însămi. Deși viitorul meu părea destul de satisfăcător aranjat… Îi zâmbii somnoroasă lui John și-mi zâmbi și el, fericit.

Sfârșit.